முகவுரை

நூலாசிரியர் வரலாறு

பல்லியங்க ளார்ப்பரிக்கப் பல்லாண்டு வாழ்த்தெடுக்கச்
சொல்லியற் கவிவாணர் தோத்திரங்கள் செய்துநிற்க
வில்லியலில் வல்லவளாய் வியன்மதுரை ஆண்டிருந்த
அல்லியின் கதைதன்னை அரிவையருந் தாம்படிக்க
நல்லியற் றமிழ்தன்னில் நயமாகச் செய்துவைத்த
வல்லியற் புலவர்வெண்பாத் தமிழ்வளத்தில் மிக்கவராம்

புகழேந்திப்புலவர் சரித்திரம் கர்ணபரம்பரையில் பலரால் பலவாறாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அவர் காலம், நாடு, நகரம், சாதி இவைகளிவையெனத் துணிந்து சொல்ல முடியாது. ஆயினும் அவர் கம்பர் காலத்தில் இருந்தவரெனக் கூறுகிறார்கள். படிக்காசுப்புலவர் பாடிய தொண்டைமண்டலசதகம் என்னும் நூலில் புகழேந்திப்புலவர் தொண்டைநாட்டிற் செங்கற்பட்டுக் கருகிலுள்ள பொன்விளைந்தகளத்தூரிற் பிறந்தவரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இனி, முன்னே சொல்லியபடி கர்ணபரம்பரையில் வழங்குகிற அவருடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய்க் கூறுவோம்.

வரகுணபாண்டியன் என்றோர் அரசன் மதுரையில் அரசு செலுத்திவந்தான். புகழேந்திப்புலவர் அவனுடைய சமஸ்தான வித்துவானாக இருந்தார். அக்காலத்தில் உறையூரில் குலோத்துங்கசோழன் என்றொரு மன்னன் இருந்தான். இந்த மன்னனுக்கு வித்தியா குருவும், சமஸ்தான வித்துவானுமாக இருந்தவர் ஒட்டக்கூத்தர் என்பவர். இவரைச் சோழன், பாண்டியநாடு சென்று பாண்டியன் மகளைத் தனக்கு மணம்பேசி வரும்படி அனுப்பிவைத்தான்.

ஒட்டக்கூத்தரும் அவ்வாறே பாண்டியனிடம் சென்று சோழனுக்கு அவன் பெண்ணை விவாகம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று

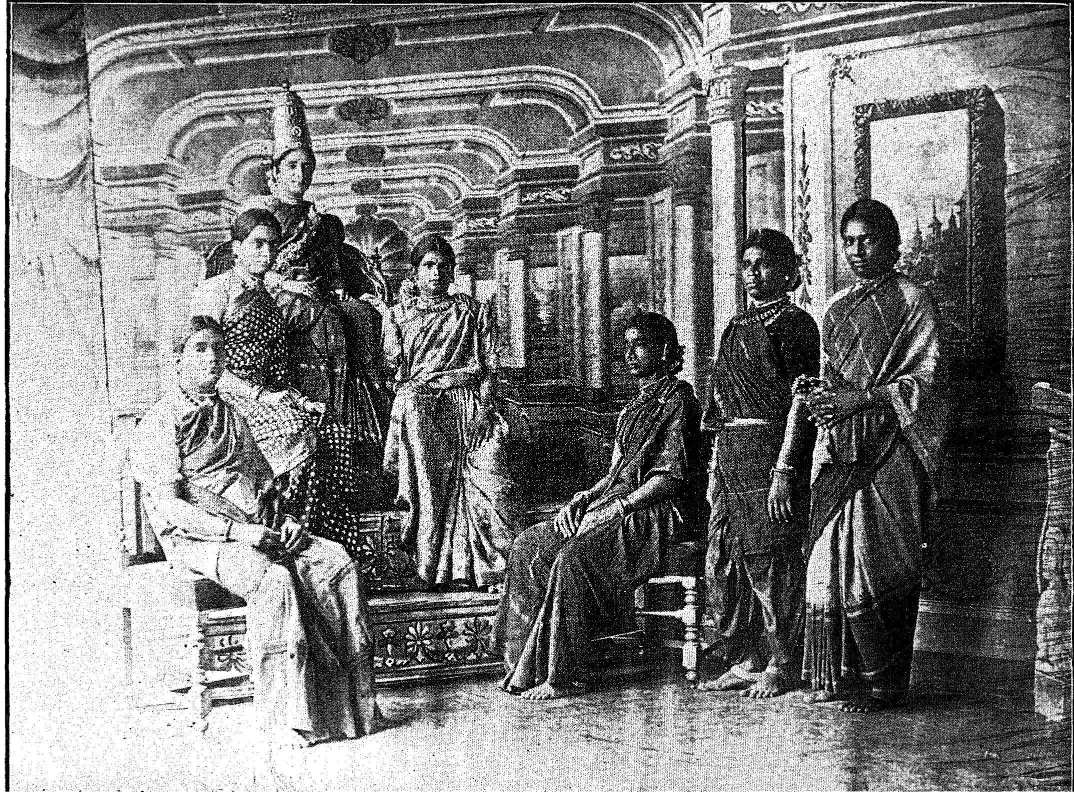
கேட்டார். அப்பொழுது பாண்டியன் ஒட்டக்கூத்தரை நோக்கி "உமது சோழமன்னன் எமது பெண்ணைக் கொள்ளத்தக்கவனோ? எவ்வகையில் அவன் எங்களிலும் ஏற்றமானவன்?" என்று பரிகாசமாகக் கேட்டார். இதைக்கேட்ட கூத்தர், கவிஞராதலால் பாண்டியனை நோக்கி "உமது நாட்டு வைகையாறு, எங்கள் காவேரி தீர்த்தத்திற்குச் சமமாகுமா? உமது சந்திரகுலம் களங்கமற்ற எங்கள் சூரியகுலத்திற்குச் சமமாகுமா? உமது மீன்கொடி எங்கள் புலிக்கொடியாகுமா?" என்ற இதுபோன்ற இன்னுஞ் சில கருத்துக்களை யமைத்து,

கோரத்துக் கொப்போ கனவட்ட மம்மானே
    கூறுவதுங் காவிரிக்கு வைகையோ வம்மானே
ஆருக்கு வேம்புநிக ராகுமோ வம்மானே
    ஆதித்த னக்குநிக ரம்புலியோ வம்மானே
வீரர்க்குள் வீரனொரு மீனவனோ வம்மானே
    வெற்றிப் புலிக்கொடிக்கு மீன்கொடியோ வம்மானே
ஊருக் குறந்தைநகர் கொற்கையோ வம்மானே
    ஒக்குமோ சோணாட்டுக்குப் பாண்டிநா டம்மானே.

என்ற பாடல் ஒன்றைச் சொன்னார்.

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டார் புகழேந்திப்புலவர்; 'பாண்டியன் சமஸ்தான வித்துவானாக நாமிருக்க, நமக்கெதிரே நமது மன்னனைக் குறைவுபடுத்தி ஒரு புலவன் பேச நாம் சும்மாயிருப்பதா?' என்றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டுக்கு எதிர் பாட்டாக "சம்பந்தர் இட்ட ஏடு எதிரேறிப் போனது காவேரியிலா வைகையிலா? சிவன் முடியில் ஏறுவது சூரியனா சந்திரனா? திருமால் அவதாரங்களில் ஒன்று புலியா, மீனா?" என்ற இதுபோன்ற வேறுசில கருத்துக்களையும் அமைத்துப் பாண்டியனை உயர்த்தி,

ஒருமுனிவ னேரியிலோ வுரைதெளித்த தம்மானே
    ஒப்பரிய திருவிளையாட் டுறந்தையிலோ வம்மானே
திருநெடுமா லவதாரஞ் சிறுபுலியோ வம்மானே
    சிவன்முடியி லேறுவதுஞ் செங்கதிரோ வம்மானே

கரைபெதிரல் காவிரியோ வையையோ வம்மானே
கடிப்பகைக்குத் தாதகியங் கண்ணியோ வம்மானே
பரவைபணிந்த துவுஞ்சோழன் பதந்தனையோ வம்மானே
பாண்டியனார் பராக்கிரமம் பகர்வரிதே யம்மானே

என்று ஒரு கவிபாடினார். இக்கவி ஒட்டக்கூத்தர் காதில் விழுந்ததும் அவர் மனத்தில் புகழேந்தியார் மீது பொறாமை பிறந்துவிட்டது.

பிறகு வரகுணபாண்டியன், சோழன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தன் புத்திரியை அவனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தான். அப்பொழுது பாண்டியன் தன் பெண்ணுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த பொருள்களுள் புகழேந்திப் புலவரையும் ஒரு பொருளாகச் சோழனரண்மனைக்கு அனுப்பிவைத்தான். இந்த சீதனப் பொருள்களையெல்லாம் வரவேற்ற ஒட்டக்கூத்தர் அவைகளுள் ஒன்று புகழேந்திப்புலவராயிருக்கக் கண்டு, முன் பிறந்த பொறாமை தூண்ட, அவரைச் சிறைச்சாலையிலடைத்து விட்டார்.

கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பென்றால், சிறைச்சாலையினும் சிறப்பென்பதிற் சந்தேகமா? சிறையிலடைபட்ட புலவர், அதனால் உண்டாகும் மனோதுக்கத்தை மாற்றுதற்கும், காலத்தை வீணாய்க் கழியாதிருத்தற்கும், வருவாயைக் குறித்தும் ஒரு யுக்தி செய்தார். அதாவது: இவரிருந்த சிறைச்சாலைக் கருகாகத் தண்ணீரெடுப்பதற்காகப் பெண்டுகள் அடிக்கடி போவது வழக்கம். அப்படிச் செல்லும் பெண்டுகளை இவர் தமது சிறைச்சாலை ஜன்னலருகாக வரும்படிக் கூப்பிட்டுத் தாம் இலக்கியமாகக் கற்ற பாரதத்தில் உள்ள கதைகளை, அவர்கள் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிய நடையில் காதுக்கினிமையாகப் பாடுவார். அந்த ஸ்திரீகள் அவைகளைக் கேட்டு அதற்குப் பிரதியாக பலகார பக்ஷணங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். இப்படி இவரால் பாடப்பட்ட கதைகளே இப்பொழுது நங்கைப் பாட்டுக்களென்று வழங்கப்படுகின்றன. இந்த நங்கைப் பாட்டுக்களில் ஒன்றாகும் 'அல்லியரசாணிமாலை' என்னும் இந்நூல்.

நமது புலவர் நங்கைப்பாட்டுக்கள் பாடி மங்கையர் மனங்களிக்கச்செய்து அவர்களிடமிருந்து பெற்ற பலகார பக்ஷணங்களில் தாமுண்டு மிகுந்தவற்றை, சிறைக் காவலர்களிடம் கொடுத்து அவர்கள் மனங்களிக்கச்செய்து அவர்களைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார். சிறையிலிருந்துகொண்டும் புகழேந்திப்புலவர் தமது சாமர்த்தியம் வெளிப்படச் செய்த புத்தி சாதுரியமான செய்கைகள் இவைமட்டுமல்ல; இன்னும் அநேகம். அவைகளெல்லாம் நங்கைப்பாட்டுக்களுள் ஒன்றாகிய ஏணியேற்றம் என்னும் நூலின் முகவுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இனி, இவருடைய சாமர்த்தியங்களையும், தனது தந்தையின் சமஸ்தான வித்துவானாக இருந்த இவர் தனக்குச் சீதனப் பொருளாகவந்து, தன் புருஷனுடைய ராச்சியத்தில் யாதொரு காரணமுமில்லாமல் சிறைப்பட்டிருப்பதையும், அச்சிறையில் படுங்கஷ்டங்களையும், இந்த கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணம் ஒட்டக்கூத்தரே என்பதையும் பாண்டியராஜகுமாரி தனது ஏவற்பெண்களால் அறிந்து மிகவும் மனம்வருந்தி யிருந்தாள். அன்றையதினம் அவள் கணவனாகிய சோழன் அவள் பள்ளியறைக்குச் சென்றான். அவன் வருவதறிந்த அரசி பள்ளியறையின் கதவை சாத்தித் தாழிட்டுவிட்டாள். இதைக்கண்ட சோழன் "இதேது விபரீதமாயிருக்கிறது? நமது நாயகிக்கு நம்மீது உண்டான கோபமென்ன?" என்றெண்ணிக் கதவைத் தட்டி அவளைக் கூப்பிட்டுப் பலவிதமான இனிய வார்த்தைகளுரைத்தான். அவைகள் ஒன்றானும் அவள் மனமிரங்கிக் கதவைத் திறந்தாளில்லை. பிறகு அரசன் புலவர்கள் வாக்குசாதுரிய முடையவர்களா யிருப்பார்களாகையால் அவர்களைக் கொண்டு இவள் ஊடலை மாற்றிவிடலாமென்றெண்ணித் தனது சமஸ்தான வித்துவானாகிய ஒட்டக்கூத்தரை வரவழைத்து, அவள் கோபந் தணிவிக்கும்படி கூறினான். அதற்கிசைந்து கூத்தர் அறையுளிருந்த அரசி காதில் விழும்படி "தேனினு மினியாய்! கதவைத்திறக்கும்படி நான் ஏன் உன்னை வேண்ட வேண்டும்? நீயே திறந்துவிடு. அப்படித் திறவாவிட்டால் சூரியன் உதித்தால் தாமரை தானாகவே மலர்ந்து விடுகிறது இயல் பல்லவா? அதுபோலச் சூரிய குலத்தானாகிய உன் தலைவன் உன் வாசலண்டை வந்தால் தாமரை

யாகிய உன் கை தானகக் கதவைத் திறந்து விடும்" என்று பொரு ளுள்ள,

நானே யினியுன்னை வேண்டுவ தில்லை நளினமலர்த்
தேனே கவாடந் திறந்திடுவாய் திறவா விடிலோ
வானே றனைய விரவி குலாதிபன் வாசல் வந்தால்
தானே திறக்குநின் கைத்தல மாகிய தாமரையே

என்னும் பாட்டைச்சொன்னர். அரசி நுண்ணுணர் வுடையவளாகை யால் இப்பாடலினல் ஒட்டக்கூத்தன் தன்னை அலக்ஷியமாய் எண்ணி யிருப்பதறிந்து, கோபம் மிகுந்து 'ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட் டைத் தாழ்ப்பாள்' என்று சொல்லி மற்றொரு தாழ்ப்பாளையும் போட்டாள்.

இதைக்கண்ட சோழன் 'புகழேந்திப்புலவரைச் சிறையில் வைத் திருப்பதறிந்து போலும் அரசி நம்மீதும் ஒட்டக்கூத்தர்மீதும் இவ் வளவு கோபமுடையவளாயிருக்கின்றாள்' என்று யூகித்துச் சிறையி லிருந்த புகழேந்தியாரைச் சிறை விடுவித்து அழைத்து வரச்செய்து 'அரசி கோபத்தை ஆற்றிக் கதவைத் திறக்கும்படிச் செய்யும்' என்று வேண்டினன். புகழேந்திப்புலவர் அதற்கிசைந்து அரசி யைக் கூப்பிட்டு "ஓரிழையை இருபிளவு செய்து அவற்றுள் ஒரு பிளவினும் மெல்லிய இடை பொன்றும், காதிலணிந்த ஆபரணத் தளவும் சென்று நீண்ட கண்களிரண்டும் கொண்ட தெய்வகன்னி போல்வாய்! மேகம்போல் கைம்மாறு கருதாது கொடுக்குங் கைகளை யுடையவராய், மானமே தனக்கு ஆபரணமாகக் கொண்ட நின் தலைவர் உனது வாசல் வந்து நின்றால் நற்குடியிற் பிறந்த நீ அவர் செய்த இரண்டொரு பிழைகளைப் பொறுக்கக் கூடாதா?" என்னும் கருத்தமைய,

இழைபொன் றிரண்டு வகிர்செய்த நுண்ணிடை யேந்திய பொற்
குழைபொன் றிரண்டு விழியணங்கே கொண்ட கோவந்தணி
மழைபொன் றிரண்டு கைம்மாறு பரணனின் வாசல் வந்தால்
பிழை யொன் றிரண்டு பொறாரோ குடியிற் பிறந்தவரே

என்ற பாடலைச் சொன்னர்.

தண்ணீர்க்குச் சென்ற சாதாரண மங்கையர்களை மயக்கிய புலவர் வாக்கு, கல்வியிற் றேர்ந்த ஓரரசியின் மனத்தை மகிழ்வியாமற் போகுமா ? இந்தப் பாட்டைக் கேட்டதும் சோழன் மனைவி கதவைத் திறந்துவிட்டாள். அது முதல் சோழன் புகழேந்தியை மிகவும் மரியாதையாக வைத்துப் பரிபாலித்து வந்தான். ஒட்டக்கூத்தரும் வெளிக்குப் புகழேந்தியாரை இலட்சியம் செய்யாதவர்போலிருந்தாலும், உள்ளத்தில் அவருடைய கல்வித் திறத்தைப் பற்றி மிகுந்த வியப்புடையவராயிருந்தார். ஒருகால் கூத்தர் தமது மனைவியிடம் புகழேந்திப்புலவர் பாடிய நளவெண்பாவைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். அது தற்செயலாய்ப் புகழேந்தியார் காதில் விழுந்துவிட்டது. அன்று முதல் புகழேந்திப்புலவரும் ஒட்டக்கூத்தர் தம்மீது வெளிக்குக் காட்டிய அவமதிப்புகளை மறந்து அவரோடு சினேகம் பாராட்டிவந்தார். 'கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்' என்ற வாக்கும் மெய்யாயிற்று.

கதாநாயகியாகிய

அல்லி அரசியின் வரலாறு

தென்னன்வளநாடு, பாண்டிவளநாடு, செந்தமிழ்நாடு என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றது, அல்லி அரசி ஆண்டிருந்த தென்பாண்டி நாடு. இதனில் மதுரை திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களும் திருவாங்கூரும் சேர்ந்திருந்தன. அக்காலத்தில் இந்த நாட்டில் சோலைகள் தோறும் முக்கனி முதலிய எக்கனியும் இறைந்துகிடக்கும். இதற்கு வடக்கேயுள்ள சோழராஜதானியாகிய காஞ்சிநகரத்திலிருந்து ஆணிமுத்தங்கள் கப்பலில் வந்து இறங்கும். அன்றியும்,

வாழை வடக்கினும் வாங்கமுகு மேற்கினும்
கரும்பு மிளநீருங் கண்திறந்து மடைபாயும்
கட்டுக் கலங்காணும் கதிருழக்கு நெற்காணும்
அரிதா ளறுத்துவர மறுதாள் பயிராகும்
அரிதாளின் கீழாக ஐங்கலந்தேன் கூடுகட்டும்
ஆனைகட்டுந் தாளும் வானமட்டும் போராகும்

மேகத்துக் கதிகாரன் மேலான இந்திரன்காண்
இந்திர னைநீங்க ளிருவரும் வணங்கிடுங்கள்
தேவேந் திரனைத் தெரிசித்தி ராமாகில்
உங்கள் குறைவதனை யுரையுங்க ளிந்திரற்கு
மனதிரங்க வேண்டியே வணங்கினீ ராமானால்
வருணனைத் தானழைத்து மழைபெய்ய வைப்பான்காண்
மேகத்தைத் தானழைத்து விடைகொடுப்பா னிந்திரனும்
இந்திரன் தன்தயவால் எங்குந் தழைத்தோங்கும்
தெய்வலோகம் போங்களென்று சிவனார் விடைகொடுத்தார்
அவ்வச னங்கேட்டு அழகுதுரை பாண்டியனும்
சொக்கர் விடைகொடுக்கச் சோழனும் பாண்டியனும்
நல்லதென் றேசொல்லி நாத ரடிபணிந்து
இருவருமாய் நடந்தார்கள் ஈசரது கோயில்விட்டு
ஆலயத் தைவிட்டு அப்பால் நடந்தார்கள்

இந்திரலோகங் காண்கிறது

தெய்வலோ கம்போகச் சீக்கிரமாய் நடந்தார்கள்
சோழனும் பாண்டியனுந் துரிதமாய் நடந்தார்கள்
இந்திர லோகத்திற்கு இசைந்து நடந்தார்கள்
தெய்வ பதியதற்குச் சீக்கிரமாய்த் தாம்நடந்தார்
அமரா பதிதேடி அரசர்கள் தாம்நடந்தார்
வானுல கங்கிட்டி வருமந்த வேளையிலே
ஆயிரங் கண்ண ரரசி லமர்ந்திருந்தார்
முப்பத்து முக்கோடி முனிவர்களுந் தேவர்களும்
நாற்பத்து எண்ணாயிரம் நலமான ரிஷிகளுடன்
தும்புரு நாரதருந் தூர்வாச மாமுனியும்
கிம்புருடர் கின்னரர்கள் கெருடகாந் தருவருடன்
கின்னரி வீணைகள் கீதங்கள் பாடிநிற்க
மேனகை ரம்பையும் மெல்லி திலோர்த்தமையும்
ஊர்வசி நாட்டியங்க ளுச்சிதமாய்ச் செய்துநிற்க
இந்திராணி தேவியுடன் இந்திரன் கொலுவிருந்தான்
அந்தச் சமயத்தி லழகுள்ள பாண்டியனும்
சோழனும் பாண்டியனுந் துரிதமாய் வந்தார்கள்

இந்திரன் கொலுதேடி யிருவரும் வருகையிலே
கண்டானே இந்திரனும் காவலர்கள் வருகிறதை
பூலோக ராசாக்கள் பொன்னுலகம் வருகிறார்கள்
நரமனித ராசாக்கள் நாடிவரக் காரணமேன்
இவர்வலுவால் வருவாரோ ஈசுவரனார் தம்மருளால்
சொக்க ரருள்பெற்று சொர்க்கபதி வருகிறார்கள்
நல்லதென் றேசொல்லி நலமுடனே பார்த்திருந்தார்
பாண்டியனுஞ் சோழனுமாய்ப் பதிகொலுவில் வந்தார்கள்

இந்திரனைக் கண்டது

சொர்க்கலோக இந்திரனைச் சோழனவன் தான்பார்த்து
மிகவும் பயந்து மேன்மையுள்ள இந்திரற்கு
அஞ்சிப் பயந்து அடிதொழுது தண்டனிட்டான்
சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டான் சசிதேவி நாயகற்கு
தெண்டனிட்ட சோழனைத் தேவேந்தி ரன்வாழ்த்தி
வணங்கிய சோழனை வாயாரத் தான்வாழ்த்தி
பொற்பீடம் போடுமென்றார் பூலோகச் சோழனுக்கு
எட்டுப் படியின்கீ ழிட்டார்கள் பொற்பீடம்
அந்தமுள்ள பீடத்தி லமர்ந்தானே சோழனவன்
மதுரையாளும் பாண்டியனோ வணங்காமல் தானிருந்தான்
ஏனென்றால் நம்மைப்போலே யிவனொரு ராசனல்லோ
இந்திரனை நாமும் எப்படி வணங்குவது
பூலோக இந்திரன்போற் பொன்மதுரை யாளுகிறோம்
சங்கரன் கிருபையினாற் றரணியை யாளுகிறோம்
ஈசன் தயவிருக்க இவனைநாம் வணங்குவதோ
சொக்கர் மகத்துவத்தால் தொழாம லெதிரேநின்றான்
எதிர்நின்ற பாண்டியனை இந்திரன் தான்பார்த்து
வந்திருக்கும் பாண்டியன்றான் வணங்காம லிருப்பதென்ன
நம்மை மதிக்கவில்லை நரனான பாண்டியனும்
எதனால் மதியாம லிருக்கின்றான் பாண்டியனும்
சொக்கர் வலிமையினாற் றொழாம லிருக்கின்றான்
நாதர் உதவியினால் நம்மை மதிக்கவில்லை
பூலோக மன்னனுக்குப் புகழ்மைகள் தானுமுண்டோ

கெருவம் படைத்தோர்க்குக் கேடுவருந் தெரியாது
இவனுடைய மகத்துவத்தை யினியறிய வேண்டுமென்று
நல்ல தனத்திலே நடுங்கவைக்க வேண்டுமென்று
உபாயத் தினாலே யொடுங்கவைக்க வேண்டுமென்று
மர்மத்தைக் கொண்டாராம் வானவர்கோ னிந்திரரும்
ஆரடா தூதுவரே யருகிருக்குங் காவலரே
சரியொத்த பாண்டியற்குச் சரிபீடம் போடுமென்றார்
எதிராகப் போட்டார்கள் இலங்குபொற் சிம்மாசனம்
குந்துமென்றார் பாண்டியனைக் கொலுக்கூடச் சபைதனிலே
சரியாகக் குந்தினான் தனிமதுரைப் பாண்டியனும்
ஆரடா தூதுவரே யரசாளும் மன்னனுக்கு
வந்ததொரு மன்னனுக்கு மாலையொன்று போடுமென்றார்
கண்காட்ட இந்திரருங் கனமுடனே மல்லருக்கு

இந்திரன் கெண்டிமாலை சூடினது

பாண்டிய ராஜனுக்குப் பதித்தமுத்துக் கெண்டியொன்று
ஆயிரம் பேர்சுமக்கும் ஆணிமுத்துக் கெண்டியொன்று
கொண்டுவந்து போடுமென்றார் கூடல்வாழ் பாண்டியற்கு
அப்படியே ஓடினார்கள் அந்தப்புறந் தானுழைந்து
ஆயிரம் பேர்மல்லர் ஆள்பிடித்துத் தோளூன்றி
நெக்கி யெடுத்தார்கள் நேரான முத்துக்கெண்டி
இத்தோடே பாண்டியன்றான் ஈரல் நடுங்கிடுவான்
தூக்கிகொண்டு வந்தார்கள் சூராம் மல்லர்களும்
இந்திரன் கண்காட்ட எதிர்வந்தார் மல்லர்களும்
பாண்டியற்கு வெகுமதியாய்ப் பார்மாலை சூடுமென்றார்
போட்டார்கள் கழுத்திலேதான் போர்மல்ல ராயிரம்பேர்
அப்பெரிய மாலையைத்தான் அழகுள்ள பாண்டியனும்
நாதரது கிருபையினால் நடுக்கமே யில்லாமல்
சொக்கரைத் துதிசெய்து தோளிலே தாங்கிக்கொண்டான்
மார்பை நெளித்து மாலையைத் தாங்கிக்கொண்டான்
கண்டார்க ளெல்லாருங் கனமான பாண்டியனை
தேவேந்தி ரன்கண்டான் திறமையுள்ள பாண்டியனை

இவனாலே யொன்றுமில்லை யீசனார் தம்பலன்தான்
அறிவோ மிவனுடைய ஆங்கார வலிமையென்று
பாண்டியன் மேலே பகைவைத்தா னிந்திரனும்
ஒருவருக்குந் தெரியாமல் உள்ளத்திற் பகைவைத்தான்
பாண்டியன் முகம்நோக்கிப் பண்புடனே இந்திரரும்
சோழனும் நீருமாய்ச் சொர்க்கபதி வந்ததென்ன
வந்த வயணமதை வகைபிரித்துச் சொல்லுமென்றார்
அப்போது பாண்டியனும் அருள்புரிந்து ஏதுரைப்பான்
என்றன் அலுவலினா லிவ்விடத்தில் வந்ததில்லை
சோழனுக்கா யிங்குவந்தேன் சொர்க்காதிபதியோனே
அவ்வரச னலுவல்கொண்டு அமராபதி வந்தேன்
தொந்தரை படுகின்றான் தோழனிந்த சோழனுமே
மழைமாரி யில்லாமல் வருத்தங்கள் மிகவாகி
கம்முதே ராச்சியமும் கருகுதே பூமியெல்லாம்
பரிசனங்க ளெல்லாரும் பரதேசி யானார்கள்
பன்னிரண்டு வருஷமாய்ப் பாரில்மழை கிடையாது
அந்த விசனத்தா லடுத்துவந்தா ரென்றனைத்தான்
என்னாலே யாகாதென்று ஈசரண்டை போயுரைத்தேன்
உம்மண்டை போக உத்தரவு செய்தார்காண்
ஈசன் விடைபெற்று இவ்விடத்தில் வந்தோம்நாம்
உம்மாலே யான உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றான்
அந்த மொழிகேட்டு ஆயிரங்கண் ணிந்திரரும்
சோழன் முகம்பார்த்துச் சொல்லுவா ரிந்திரரும்
ஏதுக்கும் அஞ்சாதே இன்பமுள்ள மன்னவனே
ஈசர் கிருபையினா லின்பசவுக் கியமுண்டு
அப்படியே செய்விப்பேன் அஞ்சாதே சோழாநீ
நெறிமுறைமை தானறிந்த நீதியுள்ள மன்னவனே
நாதர்தன் வார்த்தைக்கு நானொன்றும் பேசுவனோ
அப்படியே யானடப்பேன் அரசனே நடவுமென்றார்
தேவேந்தி ரன்சொல்லத் திடுக்கென் றெழுந்திருந்து
சாஷ்டாங்கத் தண்டனிட்டுச் சரணமென் றடிபணிந்தான்
வாழ்த்தி விடைகொடுத்தார் வானவர்கோ னிந்திரரும்

உத்தரவு பெற்றுன்காண் உலகாளுஞ் சோழராஜன்
பாண்டியனு மப்போது பக்குவமா யெழுந்திருந்து
இந்திரரே விடைதாரும் எங்க ளிருவருக்கும்
போய்வாரு மென்று போக விடைகொடுத்தார்
அதிக மனமகிழ்வாய் அரசர்க ளிருவருமாய்
தெய்வ லோகம்விட்டுத் திரும்பினுர் பூலோகம்
மதுரை வளநாட்டில் மன்னவர்கள் வந்தார்கள்
வந்தசோழ னுக்குவெகு மதிகள்செய் தனுப்பிடவே
பாண்டியன் விடைபெற்றுப் பார்மன்னன் சோழனவன்
சொக்கரைத் தரிசித்துச் சோழன் நடந்தானே
தன்னுடைய ராச்சியத்திற் றனஞ்சயனுந் தானடந்தான்
இப்படி யாகச்சோழன் இருக்குமந்த நாளையிலே

இந்திரன் கோபித்துச் சோழன் பெருமைபடவும் பாண்டியன் சிறுமைபடவுஞ் செய்தது

ஆகாச இந்திரனுர் அன்புடனே யேதுசெய்தார்
பாண்டியன் வந்ததுவும் பார்சோழன் வந்ததுவும்
தன்னை வணங்காமற் றயிரியமாய்ப் போனதுவும்
நரனுன பாண்டியனும் நம்மை வணங்காமல்
மதியாமற் போனதென்ன மட்டடக்க வேண்டுமென்று
கோபமும் கொண்டானே கொழுந்தணல்போ லிந்திரனும்
எரிபறந்த கண்களுடன் இந்திரனு ரேதுசெய்தார்
மேகங்க ளேழினையும் மேன்மையுடன் வரவழைத்துச்
சப்தமேக மத்தனையுந் தானே வரவழைத்து
வருண பகவானை வரவழைத்து இந்திரனும்
கேளுங்கள் நீங்கள் கெடியான என்வசனம்
இன்றுமுதல் நீங்கள் ஈடழிவான் மதுரையிலே
கால்வைக்கக் கூடாது கருமுகிலே நீங்களெல்லாம்
அநீதவான் மதுரையிலே அடிவைக்கக் கூடாது
தூறல்விழப் போகிறீர்கள் துன்மார்க்கன் மதுரையிலே
எட்டியடி வையாமல் இடைந்துமே பெய்யுங்கள்
பாண்டியன் சீமையிலே வருஷிக்கப் போகாது

மதுரையிலே நீங்கள்போய் மழைபெய்தீ ராகுக்கால்
கால்விலங்குங் கைவிலங்குங் கழற்ருப் பெருவிலங்கும்
தாள்விலங்கும் தோள்விலங்கும் தரிக்காப் பெருவிலங்கும்
விலங்குகள் போட்டு வெட்டி யெறிந்திடுவேன்
வார்த்தையைத் தடுத்து வருஷிக்கப் போகிறீர்கள்
சோழனது சீமையிலே சொர்னமழை பெய்திடுங்கள்
மாத மும்மாரி வருஷியுங்கள் சோழனுக்கு
முப்போகந் தான்விளைய மும்மாரி பெய்திடுங்கள்
கலகந் தெளியவேதான் கருமுகிலே பெய்திடுங்கள்
எந்நாளுஞ் சோழனுக்கு இடையூறு வாராமல்
அவனுடைய நாட்டிலே அமர்ந்து பொழியுங்கள்
என்று விடைகொடுத்தா ரிந்திர னப்போது
நல்லதென் றேசொல்லி நலமான மேகமெல்லாம்
மதுரையை நாடாமல் வருகிறதே மேகமெல்லாம்

சோழராஜன் பெருமைபட்டது

சோழனது சீமையிலே சொலிக்கிறதே மின்னல்கள்
கடலிரைச்சல் போலே கமறிற்றே மேகங்கள்
குமுறிற்று மேகமெல்லாங் குடங்கொண்டு வார்த்தாற்போல்
இரைகிறதே மேகங்கள் ஏகவெள்ளம் பெருகிடவே
சோனை மழைப்போலே சொரிகிறதே மேகமெல்லாம்
நல்லமழை பெய்வதனுல் நாடுஞ் செழித்தனவே
பூமி குளிர்ந்தனவே பொய்கை நிரம்பினவே
ஏரிகள் நிரம்பி யெதிர்க்கிறதே மேகவெள்ளம்
மடுவுகள் நிரம்பி வழிகிறதே வெள்ளமெங்கும்
ஆறுகள் நிரம்புவதால் அடைபடும் வெகுசனங்கள்
கழனிகள் நிரம்பி கால்வாய்கள் தாம்நிரம்பி
ஊற்றுகள் தாம்சுரந்து ஓடிற்றே சலம்விசையாய்
தடாகங்கள் தாம்நிரம்பி தாமரைகள் பூத்தனவே
வயல்கள் நிரம்பி வாய்க்காலுந் தானோடி
உலர்ந்த மரங்களெல்லாம் உயிருண்டாய்த் தளிர்த்தனவே
அடியற்ற மரங்களெல்லாம் அன்பாய்த் தளிர்த்தனவே
இலையுந் தளிர்களெல்லாம் ஏகமாய்த் தளிர்த்தனவே

காடு செடிகளெல்லாம் கனக்கவே தான்றழைக்கும்
செடிகள் மரங்களெல்லாஞ் செழித்துத் தழைத்தனவே
பூக்கா மரங்களெல்லாம் பூத்துச் சொரிந்தனவே
காயா மரங்களெல்லாம் காய்த்துச் சொரிந்தனவே
கிள்ளப் பழுத்தனவே கிளிகள்வந்து சேர்ந்தனவே
அள்ளப் பழுத்தனவே அளிகள்வந்து பாய்ந்தனவே
செந்நெல் விளைந்தனவே தேசஞ் செழித்தனவே
பயிர்கள் விளைந்தனவே பலனைக் கொடுத்தனவே
சோலைகள் சாலைகள் சூழ்ந்த தடாகங்களில்
குயில்க ளடுத்தனவே குருவிகளும் வந்தனவே
மயில்க ளடுத்தனவே வான்கோழி வந்தனவே
தாராவும் உள்ளானுந் தாவி யடுத்தனவே
அன்னங்கள் பேடைகள் ஆந்தை யடுத்தனவே
கொக்குவக்கா கூச்சலிடக் கோகிலங்கள் பாடுவன
பண்டுகள் தின்று பட்சிகள் பாடுவன
கனிகளைத் தின்று களித்தன பறவையெல்லாம்
ஏருகட்டி யுழுவாரும் இளநாற்று நடுவாரும்
பயிரிடுங் குடிகளெல்லாம் பலப்பட்டுப் போனார்கள்
ஓடுங் குடிகளெல்லாம் ஊரைவந்து சேர்ந்தார்கள்
பரதேசி யாதேசி பஞ்சை பனாதியெல்லாம்
சோழராசன் பட்டணத்திற் சுகப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்
பிச்சைக்கார ரெல்லாரும் பெருமை யடைந்தார்கள்
சோழமண் டலங்களெல்லாஞ் சுகமாய்த் தழைத்தனவே
சோழ மகாராசன் தொலைத்தான் விசனமெல்லாம்
கீர்த்திக ளைப்பெற்றான் கிருபைக் கடலானான்
இந்திரனைத் தன்மனத்தி லெண்ணி நினைந்திருப்பான்
மாதமு மும்மாரி வருஷிக்கு மண்டலத்தில்
சோழமண் டலமென்று சொல்வார் கவிவாணர்
அப்படி யாகவாழ்ந்தான் அழகான சோழமன்னன்

பாண்டியன் வறுமை யடைந்தது

பாண்டிய நாட்டார்கள் பரதேசம் போகிறார்கள்
மழையே கிடையாது மதுரைநகர் சீமையிலே

தூற்றல் கிடையாது தொன்மதுரைச் சீமையிலே
துளிகள் விழுவதில்லை சொக்கர் மதுரையிலே
காய்ந்து உலர்ந்தனவே கனமதுரைப் பட்டணத்தில்
எரிந்து புகைகிறது ஈரங் கிடையாமல்
குடிக்கநீர் கிடையாது குளங்கள் மடுக்களெல்லாம்
காகங் குடிப்பதற்குங் கரண்டிசலங் கிடையாது
ஆறுகள் வறண்டன ஆற்றுமணற் சூடெழும்பி
ஏரிகள் வறண்டன ஏற்றக்கோ லாழமட்டும்
பூமிகள் சூடெழும்பி பொங்கிற்றே தணலாக
விளைவு கிடையாது வேந்தன் மதுரையிலே
களையும் கிடையாது கனமதுரைச் சீமையிலே
பொன்மதுரை நாட்டிலே புழுதி யடைந்ததுவே
சருகுபோ லுலர்ந்தனவே தழைத்த மரங்களெல்லாம்
பூமி யுலர்ந்ததே பூண்டு கிடையாமல்
பறவை கிடையாது பாண்டியன் தேசத்திலே
குடிவலசை வாங்கினார்கள் கொடிமதுரை யுள்ளவர்கள்
பஞ்சை பனாதியாய் பரதேசம் போகிறார்கள்
அன்னங் கிடையாது அழகுள்ள மதுரையிலே
மதுரையைச் சுற்றுமுள்ள வனங்கள் செடிகளெல்லாம்
காய்ந்து மிகத்தீய்ந்து கருபுகைச்சல் கொண்டனவே
தங்கநிழல் கிடையாது தனிமதுரைச் சீமையிலே
ஊரிலே யுள்ளவர்கள் உறக்கங்கள் கொண்டார்கள்
பாழடைந்த முகமானார் பாண்டிய நாட்டிலுள்ளோர்
அன்ன விசாரம் அதுவே பெரிதாச்சு
பன்னிரண்டு வருஷமாய்ப் பாரகருப் பாயிற்று
சரீரம் வெளுத்தார்கள் சல்லடைக்கண் ணானார்கள்
பெண்டுகள் புருஷர்கள் பிள்ளைக ளொருதேசம்
திக்குகள் கெட்டுத் திசைமாறிப் போனார்கள்
அப்படி யெல்லாம் அணிமதுரை யலைந்தோட
இந்திர னாலே இடறுகள் நேர்ந்தனவே
ஆயாசத் துடனந்த அணிமதுரைப் பாண்டியனும்
மழையில்லா நாடு வையகந் தானாமோ

என்று விசனமா யிருக்குமந்த வேளையிலே
சப்தமே கம்பொழியுந் தனிச்சோழன் சீமையிலே
மேகங் குமுறி மேலாகப் போய்விடுமாம்
மதுரையை நாடாமல் வகையுடன் போய்விடுமாம்
இப்படியா யோடும்போது இதிலே யொருமேகம்
குட்டிமே கமொன்று குறுக்கிட்டோ டும்போது
வருகிற திசைதனிலே மதுரையென்று தெரியாமல்
பொழிந்துகொண்டே யோடிற்று போகும் திசைதனிலே
அந்த மழைவெள்ளம் அணிமதுரை பெருகிற்று
வெள்ளம் புரண்டதே வேந்தன் மதுரையிலே
வையைப் பெருக்கெடுத்து மாவெள்ள மோடுதையா
கண்டானே பாண்டியனுங் கடுக வெழுந்திருந்தான்
துரிதமா யெழுந்திருந்தான் சுந்தரப் பாண்டியனும்

பாண்டியன் வைகையாற்றை அணைகட்டியது

ஓடுகிற வெள்ளத்தை யுள்ளடக்க வேணுமென்று
அப்புறம் போகாமல் அணைகட்ட வேண்டுமென்று
ஆரடா தூதுவரே அணிமதுரைப் பட்டணத்தில்
வீட்டுக்கு ஓராள்தான் விடுபட்டு வரவேண்டும்
அவரவர் வீட்டுக்கு ஆளொருவன் வரவேண்டும்
ஆளனுப் பாவிட்டால் ஆக்கினை செய்வேனென்று
அணைகட்ட வரச்சொல்லி அடியடா தமுக்கென்றான்
அப்படியே தானடித்தான் ஆனதொரு சாம்புவனும்
அந்தத் தமுக்கடிக்க அணிமதுரை யுள்ளவர்கள்
வீட்டுக்கோ ராளாக விடுபட்டு வருகிறார்கள்
அவரவர் தம்முறைக்கு ஆளொருவர் வருகிறார்கள்
மண்வெட்டி கொண்டு வருகிறா ரணைகட்ட
பங்குவீ தமாகப் பாறைகொண்டு ஓடிவந்தார்
அவரவர்க் குப்பங்கு அளந்து கொடுத்தார்கள்
அளந்திட்ட பங்குதனில் அதிலே குறைவுபட்டால்
பங்குவீ தக்காரனைப் பட்டாவுக் கிரையிடுவேன்
என்றுதிட் டஞ்செய்தான் இராஜனந்தப் பாண்டியனும்
அவரவர் பங்குவீதம் அனைவருங் கட்டும்போது

மதுரையி லேயொருத்தி வாணிச்சி யென்பவளாம்
அவளுக்கு யாதொரு ஆண்திக்கு தானுமில்லை
அவளுக் கொருபங்கு அணைகட்டச் சொன்னார்கள்
பிட்டு சுட்டுவிற்றுப் பிழைக்குமந்த வாணிச்சி
என்னசெய் வேனென்று எண்ணமிட்டாள் வாணிச்சி
ஆளுங் கிடையாது ஆருமற்ற பாவிநான்
எனக்கிட்ட பங்குதனை எப்படிச் செய்வேன்யான்
அணைகட்ட என்றனுக்கு ஆளுங் கிடையாது
ஆளில்லை யென்றால் அரசனுங் கேட்பானோ
என்று விசனமுடன் எண்ணி யிருக்கையிலே

வாணிச்சி பிட்டுக்குச் சொக்கர் மண்சுமந்தது

அவளுடைய விசனத்தை யாற்றவே வேண்டுமென்று
ஆண்டா னுஞ்சொக்கர் ஐயரவ ரேதுசெய்தார்
அவளுக்கு ஆளாகி அணைகட்ட வேண்டுமென்று
ஒட்டனைப் போலே உருவெடுத்துச் சொக்கலிங்கர்
தட்டுடனே மண்வெட்டி தலைமேலே தாமெடுத்து
வாணிச்சி யண்டையிலே வந்துநின்று ரொட்டனாக
ஒட்டனைக் கண்டாளே உத்தமியாள் வாணிச்சி
ஆரடா வொட்டாநீ அணைகட்ட வந்தாயோ
என்பங்குக் காளாகி யெனக்கணைநீ கட்டுவையா
கட்டுவே னென்றாரே சனமதுரை யொட்டனவர்
கேட்ட தொருகூலி கிளர்ச்சியுடன் தருவேனென்றாள்
அவ்வார்த்தை யைக்கேட்டு அந்தவொட்ட னேதுசொல்வார்
கூலிக்குப் பிட்டு கொம்பனையே நீகொடுத்தால்
உதிர்ந்துவிடும் பிட்டதனை உத்தமியே நீகொடுத்தால்
பிட்டுக்கு மண்சுமந்து போடுகிறே னணையாக
அப்படியே நல்லதென்றாள் அக்கிழவி யம்மாளும்
பிட்டு சுடும்போது பிட்டு உதிர்ந்ததுகாண்
உதிர்ந்தபிட்டு தானெடுத்து உத்தமியாள் கைகொடுத்தாள்
ஏந்தி மடியில்வைத்து ஈசுவரனார் ஒட்டனவர்
வாணிச்சி பங்குக்கு வந்தாரே அணைகட்ட
உதிர்ந்தபிட் டைததின்று ஒருகூடை மண்சுமந்து

போடுவா ரொருதட்டு பிட்டுஞ் சரியாகும்
மறுபடியுந் தான்வருவார் வாணிச்சி யண்டையிலே
பிட்டு சுடுவாளாம் பொடிபொடியா யுதிர்ந்திடுமாம்
உதிர்ந்ததொரு பிட்டுக்கு ஒட்டர்வந்து நிற்பாராம்
பிட்டெடுத்துத் தான்கொடுப்பாள் பேரான வொட்டருக்கு
பிட்டுதின்று போவாராம் போடுவார் தட்டுமண்ணு
ஒருதட்டு மண்ணுக்கு உதிர்ந்தபிட்டு சரியாகும்
வாணிச்சி தன்னிடத்தில் வந்துநிற்பா ரொட்டருமே
பிட்டு சுடும்போது பொடிபொடியா யுதிர்ந்திடுமாம்
உதிர்ந்ததொரு பிட்டுக்கு ஓடிவந்து நிற்பாராம்
பிட்டைக் கொடுப்பாளாம் போவாராந் தின்றுகொண்டு
தட்டுமண் போடுவதில் சரியுதிர்ந்த பிட்டுக்கு
மறுபடியும் வருவாராம் வாணிச்சிப் பிட்டுக்கு
ஒருபிட்டு சுட்டாலும் உதிராம லிருப்பதில்லை
சுடப்பட்ட பிட்டனைத்துஞ் தூள்தூளா யுதிர்ந்துவிடும்
உதிர்ந்ததொரு பிட்டுக்கு ஓடிவந்து நிற்பாராம்
பிட்டுதின் றுகொண்டே போடுவா ரொருதட்டு
பிட்டுவிலை யாகவில்லை ஒட்டன்வேலை சாயவில்லை
பாதியணை யாயிற்று பாதியின்னங் கட்டவில்லை
அவரவர்கள் பங்குக்கு அணைகட்டி யாயிற்று
வாணிச்சி பங்குக்கு வரப்புகட்டித் தீரவில்லை
பிட்டுகளைத் தின்கிறதும் போகிறதும் வருவதுமாய்
ஒட்டன் திரிவதிலே உதிர்ந்தபிட்டுஞ் சரியாச்சு
பொழுது மறைந்தது பொன்மதுரைப் பாண்டியனும்
கட்டின அணைகளைக் கனமுடனே பார்க்கவந்தான்
வாணிச்சி பங்குக்கு வரப்புஇன்னங் கட்டவில்லை
ஆருதடா இந்தப்பங்கு அணைகட்டித் தீரவில்லை
எவரது இந்தஅணை யென்றனே பாண்டியனும்
அரசனுக்குச் சொல்லுகிறர் அணைகட்டு மன்னவர்கள்
இந்நகரிற் பிட்டுசுட்டு எல்லோர்க்கும் விற்பவளாம்
நன்னிலைசேர் வந்தியாம் நங்கை யொருத்திபங்கு
வாணிச்சி பங்குக்கு வந்தானொரு ஒட்டனவன்

அவனுடைய பங்கிதுதான் அணைகட்ட வில்லையென்றார்
கோபமும் கொண்டானே கொற்றவன் பாண்டியனும்
எங்கேய டாஒட்டன் இழுத்துகொண்டு வாருமென்றான்
அடிக்குங்கோல் கையிற்கொண் டருகில்நின்ற சேவகர்கள்
திடுக்கென்று தான்பயந்து தேடினார் ஒட்டனையும்
ஒட்டனைப் பிடித்துவந்தார் உலகாளும் ராஜனண்டை
கண்கள் சிவப்பேறி கனமதுரைப் பாண்டியனும்

சொக்கர் பிரம்பா லடிபட்டது

பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பெம்மானென் றறியாமல்
ஒட்டனென் றேசொல்லி உத்தமனும் அப்போது
கைப்பிடித்த பிரம்பதனைக் கரகரென்று தான்சுழற்றி
ஒட்டன் முதுகின்மே லோங்கி யடித்தானே
ஐயரந்தச் சொக்கருக்கு அந்த அடிபடவே
வருத்தமிகக் கொண்டாரே மதுரைசொக்க நாதருமே
அந்த அடியுந்தான் அல்லவர்க்கும் பட்டதுவே
அவரவர்கள் தம்முதுகில் அடித்தழும்பு நேர்ந்ததுவே
திக்குத் திசைகள் தீவாந்த ரங்களெல்லாம்
அண்டங்கள் தீவுகள் ஆகாய மெவ்விடத்தும்
சகலசீவ செந்துக்குந் தழும்புமிக வுண்டாச்சு
பாண்டியன் முதுகின்மேற் பாரத் தழும்பாயிற்று
எல்லா ரும்பயந்தா ரிந்த அடியாலே
பாண்டியன் அப்போது பயந்து நடுநடுங்கி
எங்கேயந்த வொட்டனென்று ஏறெடுத்து பார்க்கும்போது
எங்கெங்குந் தேடினனே எழில்மதுரைப் பாண்டியனும்
காணாத தினாலே காவல னிடிவிழுந்தான்
வந்தவர் ஒட்டரல்லர் மாயாண்டிச் சொக்கரவர்
ஆண்டவ ராகவேண்டும் ஆளடிமை செய்யவந்தார்
தெரியாமற் போச்சுதென்று சிந்தை மிகவாடி
தீவினைக்கு ஆளானோந் தெய்வமென்று பாராமல்
வல்வினைக்கு ஆளானோம் வரனென் றறியாமல்
இந்த விதிப்பயனை யெப்போது தொலைத்திடுவோம்
வந்தது நமக்கு மதிமோச மென்றுசொல்லி

எந்த விதத்திலேயும் ஈடேறப் போவதில்லை
தெரிந்தது நமக்கென்று தென்மதுரைப் பாண்டியனும்
மெத்த விசனமாய் விடுதிக்கு வந்துவிட்டான்
அழகிய சொக்கரவர் ஆண்டவனார் அப்போது
ஒட்ட னுருவமதை யுத்தமனார் தான்மறைத்து
ஆலயத்தி லேவந்தார் அட்டாளுஞ் சொக்கலிங்கர்
வருத்தத் துடனே வந்துநின்றா ராலயத்தில்
அப்போது மீனாட்சி யண்டையிலே ஓடிவந்து
ஏதுதான் சுவாமி இப்படிக்கு வந்ததென்று
அலையக் குலையவந்த அக்குறையைச் சொல்லுமென்றாள்
கேளாயென் நாயகியே கிளிமொழியே மீனாட்சி
வாணிச்சி தனக்காக மண்சுமக்கப் போயிருந்தேன்
பிட்டுக்கு மண்சுமக்கப் பிரம்படி பட்டுவந்தேன்
அடித்தான் பிரம்பாலென் னங்கந் தழும்பேற
கொடுத்தான் முதுகினிலே கொடும்பாவி பாண்டியனும்
சகாயஞ் செய்யப்போனேன் அபாயம் வந்ததடி
அபாயமே செய்தவனை யாதரிக்கப் போவதில்லை
என்றுரைக் கச்சொக்கர் எடுத்துரைப்பாள் மீனாட்சி
அறியாமற் செய்தபிழை பெரியோர் மனம்பொறுப்பார்
மாறு ரூபங்கொண்டு மண்சுமக்கப் போனதினால்
ஆளடிமை யென்று அடித்தான் பிரம்பாலே
ஐயரென்று தானறிந்தால் அடிபணிந்து தொழுதிடுவான்
தெரியாத வன்செய்தால் சித்தத்தில் வையாமல்
ஆதரிக்க வேண்டுமென்றாள் அங்கயற்கண் மீனாட்சி
அவள்வச னங்கேட்டு அழகுசொக்க ரேதுசொல்வார்
என்னை யடித்தஅடி எல்லார்க்கும் பட்டதுகாண்
உலகத்துக் கெல்லாம் உறைத்ததே பிரம்படிதான்
சித்தர்கள் முனிவர்கள் தேவருக்கும் பட்டதுவே
வானவ ரொடுரிஷிகள் மாயவற்கும் பட்டதுவே
சப்த ரிஷிகளுடன் தபோதனர்க்கும் பட்டதுவே
கன்னியர்கள் கெர்ப்பக் கருவுக்கும் பட்டதுவே
இந்தப் பழிபாவம் எப்படித் தொலையுமடி

இந்தப் பழிக்குநான் மைந்தன் வரங்கொடுக்கேன்
அந்தப் பழிபாவம் அத்தோடே தொலையுமடி
என்றே இவருரைக்க ஏந்திழையும் பேசாமல்
மவுனமாய்த் தானிருந்தாள் மதுரைமீ னாட்சியரும்
இப்படிச் சிலகாலம் இருக்குமந்த நாளையிலே
பாண்டிய நாட்டுப் பரிசனங்க ளெல்லவரும்
அரச னதுநாடு அருமைமழை யில்லாமல்
தத்தளித்துப் போகிறதே தனிமதுரைச் சீமையெல்லாம்
அரனுரைத் தானடித்த அக்கொலைப் பாதகமும்
கம்முதே நாட்டிற் கதறுதே பூமியெல்லாம்
மைந்தனு மில்லை மகுடமுடி யரசனுக்கு
பிள்ளையு மில்லை பேரான மன்னனுக்கு
அப்படி யாகத்துன்பம் அரசனும் பட்டிருந்தான்
ஆரையும் வணங்கானே அச்சித்தி ராங்கதனும்
சிறுத்தே னென்றுசொல்லி பெருத்தவரைப் போயடுக்கான்
தெய்வமே கதியென்று தேசத்தை யாண்டிருந்தான்
சொக்கரே கதியென்று தோத்திரங்கள் செய்திருந்தான்
பன்னிரண் டுவருஷம் பாரில்மழை யில்லாமல்
துன்பங் களுடனே துரைத்தனம் பண்ணிவர

சொக்கரும் மீனாட்சியுங் கானகம் வந்தது

மதுரையி லேவாழும் மகாதேவர் சொக்கலிங்கர்
அங்கயற்கண் மீனாட்சி அம்மனுஞ் சொக்கருமாய்
இருவரு மப்போது ஏகாந்த வேளையிலே
தேவிய ரைப்பார்த்து சுவாமியவ ரேதுசொல்வார்
பெண்ணேகண்ணே மீனாட்சி பொற்கொடியே ஆலயத்தில்
தணலா யெரிக்கிறது தனிக்காற் றடியாமல்
நடுக்கமே யாகிறது உள்மதுரைப் பட்டணத்தில்
காற்றுவா டைக்குநாம் கானகத்திற் போய்வரலாம்
மதுரையைச் சுற்றியே வருவோம்நாம் பெண்மயிலே
வாருமென் றேசொக்கர் மயிலணையைத் தானழைக்க
அப்படியே நல்லதென்று அங்கயற்கண் மீனாட்சி
சம்மதப் பட்டு சத்தியும் புருஷனுமாய்

இடபத்தின் மேலேறி யீசுவரனும் ஈசுவரியும்
எருதின் மேலேறி யிருவரும் வெளியானார்
ஆலயத் தைவிட்டு ஐயர்வெ ளியானார்
மதுரையை விட்டு மகாதேவர் வெளியானார்
மதுரையைச் சுற்றி வந்தார்க ளிருவருமாய்
பட்டணங் கள்சுற்றி பார்த்து வருகையிலே
அழகு மறைந்தது அழகான தென்மதுரை
அண்ட வொருநிழலும் ஆதரிக்கக் கிட்டாது
ஒன்ற நிழலில்லை யொருமரமுங் கிட்டாது
தோட்டங் கிடையாது துறவுகள் தூர்ந்திருக்கும்
நிற்க நிழலுமில்லை நிலத்தில் தரிப்போமென்றால்
கானகங்க ளத்தனையுங் கட்டையா யுலர்ந்திருக்கும்
செடியும் கிடையாது செட்டும் கிடையாது
தழையும் கிடையாது சற்றே யிருப்போமென்றால்
வெய்யி லுறைக்கிறது வெங்கானல் வீசிடுமாம்
கான லுறைக்கிறது கடுங்கானல் வீசிடுமாம்
வேர்வை பொழிகிறது விமலருக்கும் பார்வதிக்கும்
அண்டமுடி கூடவில்லை அக்கினி வாடையது
அக்கினி வாடையது அனல்கொண்டு வீசுதையா
நடுக்காட்டில் வந்தார்கள் நாதரும் தேவியுமாய்
அந்த நடுக்காட்டில் அலைந்து வருகையிலே
அங்கொரு வில்வமரம் அடர்ந்து தழைத்திருக்கும்
பசுமையா கத்தழைத்துப் படர்ந்து நெருங்கிருக்கும்
சந்துகள் தெரியாமல் தழைத்திருக்கும் வில்வமரம்
எங்கோ முஞ்சலங்கள் இலையிற் படர்ந்திருக்கும்
காய்த்துப் பழுத்து கனிக ளுதிர்ந்திருக்கும்
பூத்துப் பழுத்துப் புட்பம் பரிமளிக்கும்
தென்ற லதுவீசுந் தேகங் குளிர்ந்திருக்கும்
அந்த மரமொன்று அவ்விடத்திற் றழைந்திருக்கும்
அவ்விடத்தில் வந்தார்கள் அரனும் உமையவளும்
தேகமுந் தான்குளிர்ந்து சோபந் தெளிந்தார்கள்
இந்த நடுக்காட்டி லிதுதழைத்த அதிசயத்தை

கண்டறிவோ மென்று கடுகியே கீழிறங்கி
எருதை நிழலில்விட்டு இறங்கினார் மரத்தருகில்
ஆயாசந் தீர்வதற்கு அவ்விடத்தி லுட்கார்ந்தார்
சவுக்கிய மானார்கள் தங்கள் சரீரத்தில்
இருவரு முட்கார்ந்து ஏகாந்த மாயிருக்க
பட்டப் பகலிலே பகலான வேளையிலே
உச்சியிற் சூரியன் உருமத்தின் வேளையிலே

நீர்க்காக்கையைக் கண்டது

அங்கொரு நீர்க்காகம் அலைகடலிற் போய்முழ்கி
கடலில் முழுகியே கடல்ஜலத்தைத் தான்வாரி
செப்பட்டை யில்நிறைய ஜலங்கொண்டு வருகிறதாம்
கடல்நீரை ரக்கையிலே காகமது கொண்டுவந்து
வில்வ மரத்தின்மேல் மேலாகத் தான்பறந்து
மேலாகத் தான்பறந்து மேலிருந்து வீசினது
மழைபெய்வ தேபோலே வருஷிக்குங் காகமது
வருஷித்த துஜலமும் மகாதேவர் மேற்படவே
குளிர்ந்தது தேகங் கூடல்வளர் சொக்கருக்கு
அங்கயற்கண் ணம்மனுக்கும் அங்கங் குளிர்ந்ததுகாண்
ஏதிந்த ஜலமென்று ஏறெடுத்துப் பார்த்தார்கள்
சங்கருஞ் சங்கரியுந் தலையெடுத்துப் பார்க்கையிலே
நீர்க்காகஞ் ஜலம்பொழிந்து நின்று பறந்தது
அந்தநல்ல காகத்தை ஆண்டவனார் தான்பார்த்து
பார்த்தாயோ பெண்ணேநீ பட்சியின் தன்னறிவு
கண்டாயோ பெண்ணேநீ காகத்தின் தன்னறிவு
இந்த மரத்துக்கு இக்காகம் நீர்தெளிக்க
ஏதனால் தெளிக்கிறதோ இதையறிய வேண்டுமென்று
காகத்தைத் தான்கேட்டு காரிய மறிவோமென்றார்
அப்படியே யழையுங்கள் அறிவுள்ள காகமதை
என்றே உமையுரைக்க ஈசுவரரு மப்போது
ஆகாசத் தைப்பார்த்து அந்தநீர்க் காகமதை
கைகாட்டித் தானழைத்தார் கைலாய நாதருந்தான்
கண்டது காகமுங் கைலாய நாதரென்று

அஞ்சிப் பயந்து ஆகாயம் விட்டிறங்கி
தாய்தகப்பன் வந்தாரோ தற்காக்க நம்மையென்று
சீக்கிரமாய்த் தானிறங்கி திட்டெனவே யோடிவந்து
முக்கால் வலம்வந்து முடிவணங்கித் தெண்டனிட்டு
நாற்கால் வலம்வந்து நமஸ்கரித்துத் தெண்டனிட
தெண்டனிட்ட பட்சியைச் சிவனாருந் தான்வாழ்த்தி
அடிபணிந்த காகமதை யாளுருந தாம்வாழ்த்தி
இந்த மரத்துக்கு இறைப்பதென்ன நீசலத்தை
இந்த மரத்தினாலே இத்தனை வருத்தமென்ன
வருத்தத்தோ டிங்கேநீ வந்துநீர் தெளிப்பதென்ன
சொல்லுமென்று கேட்டார்கள் சொக்கரும் அம்மனுமாய்
கண்டது காகமது கனக்க மிகப்பயந்து
சொல்கிறது காகமது சொக்க ரவர்கேட்க
தங்களுக் கேயுகந்த தனித்தமர மென்றுசொல்லி
விமலர்க் குகந்ததாம் வில்வமா மென்றுசொல்லி
அதனாற் கடல்நீரை அள்ளிவந்து யான்தெளித்தேன்
நாடோறும் யான்தெளித்தேன் நாதருக்கு ஏற்றதென்று
இதுவும்வந் தென்றனுக்கு ஈசுவரனர் கட்டளைதான்
அவ்வார்த்தை யைக்கேட்டு அரனாரும் அம்மனுமே
பூரித்தா ரிருதோளும் புத்தியுள்ள காகமென்று
ஆநந்தமாய்ப் பூரித்து அறிவுள்ள காகமென்று
கட்டித் தழுவியே காகத்தை முத்தமிட்டு
எந்தமக் கேற்றதொரு இந்தமர மென்றறிந்து
களையாக வந்தவர்க்குக் களையாற்றி வைத்தாயே
இந்தச் சகாயமதை யெங்களுக்குச் செய்தாயே

சொக்கர் நீர்க்காக்கைக்கு வரங்கொடுத்தது

உனக்கோர் சகாயமாய் உதவிசெய்வே னென்றுசொல்லி
என்ன வரம்வேண்டும் இன்பமுட னுன்றனுக்கு
கேட்டவரந் தருவேனென்றார் கிருபை களிகூர்ந்து
அப்போது காகந்தான் அரனாரைச் சேவித்து
சொல்கிறது காகமது சொக்கருக்குத் தெண்டனிட்டு
கைலாய நாதரே கண்மூன் றுடையவரே

என்மனத்தி லேயிருக்கும் எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறேன்
கன்னிகைப் பெண்ணாகிக் கனமதுரைப் பாண்டியனை
சேரவே வேண்டுமென்று சிந்தையில் நினைத்திருந்தேன்
என்னுடைய பாலனுக்கு இசைந்துபட்டந் தரவேண்டும்
அந்த வரமெனக்கு அருள்புரிய வேண்டுமையா
காகமது சொல்லுவதைக் கண்டாரே சொக்கலிங்கர்
ஆனா லொருவார்த்தை அன்பான காகமேகேள்
கன்னிகைப் பெண்ணாகிக் கனமதுரை நீபோனால்
மன்னனைச் சேர்ந்தாலும் மலடியாய்ப் போய்விடுவாய்
உன்னைப்பெண் ணாக்கியே ஒருமாதக் கர்ப்பிணியாய்
அனுப்பிவைப்பே னானாலும் அவசர மாகவந்து
ஆரென்று கேட்பானே அணிமதுரைப் பாண்டியனும்
ஆருமற்ற பாவிநான் அண்டிவந்தே னும்மையென்று
சொன்னாயே யாமாகில் தோழியாய் வைத்துக்கொள்வான்
தாதியா யிருந்தாயானால் தையலரே யுன்றனைத்தான்
வசந்தநா ளானால்தான் மருவ மனங்கொள்வான்
ஆரு மறியாமல் அணைவானே உன்றனைத்தான்
உன்வயிற்றி லேபிறக்கும் உறுதியுள்ள பாலனுக்கு
பட்டந் தரிப்பான் பட்டணத்தி லொருபங்கு
அந்த வரமளித்தேன் அப்படியே நடவுமென்றார்
சம்மதித்துக் காகமது சந்தோஷங் கொண்டதுவே
காகத்தைப் பெண்ணாக்கி கருப்பமு முண்டாக்கி
நீர்காக்கை யென்றே நேரிழைக்குப் பேர்கொடுத்தார்
நடவுமென்று விடைகொடுத்து நாதரவர் போய்விட்டார்

நீர்க்காக்கை பெண்ணாகிப் பாண்டியனை யடுத்தது

அப்போது நீர்க்காக்கை யரிவையந்தப் பெண்ணணங்கு
மதுரை நகர்தேடி வந்தாளே பெண்மயிலாள்
பாண்டிய னிடத்திற்குப் பக்குவமாய் வந்துநின்றாள்
அப்போது பாண்டியனும் அரிவையரைத் தான்பார்த்து
சுந்தரமும் வடிவுமுள்ள தோகையரைத் தான்பார்த்து
ஆரடி பெண்ணேநீ யறிய வுரையுமென்றான்
அவ்வச னங்கேட்டு ஆரணங்கும் ஏதுசொல்வாள்

ஆருமில்லாப் பரதேசி அண்டிவந்தே னும்மையென்றுள
ஒருமாதம் கருப்பம் உத்தமியா ளென்றனுக்கு
ஆருமற்ற என்றனைநீர் ஆதரிப்பீ ரென்றுரைத்தாள்
அவ்வச னங்கேட்டு அந்தநல்ல பாண்டியனும்
கர்ப்பமான மங்கையிவள் கனிமொழியா ளாகையினால்
.காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கன்னியரே யஞ்சாதே
அப்படியே செய்வேனென் றரிவையரைக் கூட்டிப்போய்
தன்னுடைய தேவியண்டை தாதியாய் வைத்துவிட்டான்
சகல விசாரணைக்குந் தாதியாய்த் தானிருந்தாள்
அழகுந் திருமேனி யலங்கார மாயிருப்பாள்
புத்தியுள்ள குணவதியாய்ப் பூவையருந் தானிருந்தாள்
பாண்டியன் தேவிக்கும் பட்சமாய்த் தானிருந்தாள்
சுந்தரமும் யவ்வனமுஞ் சொல்லத் தொலையாது
வாலிபமாய்ப் பெண்மயிலும் மன்னனது தேவியண்டை
அதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டே அவளிடத் திருக்கையிலே
வசந்தமா னகாலம் வந்துமிக நேரிடவே
மன்மத வேதனையால் மன்னனந்தப் பாண்டியனும்
தன்னுடைய தேவியராந் தைய லரண்மனைக்கு
மாளிகை தேடியே வருகின்ற வேளையிலே
வாசற் படியிலே மயில்போலே தாதியவள்
பொற்பதுமை போலே பொன்னா பரணமின்ன
நின்றுளே நீர்க்காக்கை நேரிழையைத் தான்பார்த்தான்
அதிகமையல் கொண்டானே அந்தமுள்ள சுந்தரிமேல்
ஒருவர்க் கொருவர் உடன்பட் டிருவருமாய்
ஆசையுடன் சேர்வதற்கு அரிவையரைத் தானழைத்தான
அதற்கந்த நீர்க்காக்கை அரிவையருஞ் சம்மதித்து
என்வயிற்றி னிற்பிறக்கும் இனிதான மைந்தனுக்கு
பட்டங் கொடுப்பீரா பாண்டியரே யென்றாளாம்
நாலி லொருபங்கு நடத்துவேன் மங்கையரே
அப்படிக்கே சம்மதித்தாள் அரிவை யிளமாதும்
ஆரு மறியாமல் அங்கொருவர் காணாமல்
கூடி யணைந்தானே கோலவிழி மாதரசை

ஆரணர் வரத்தாலே ஆசைகலி தீர்ந்தாளே
சுகத்துட னேசேர்ந்து துரிதமுடன் பாண்டியனும்
தேவியிடம் பாண்டியனுஞ் சீக்கிரமாய் நடந்துவிட்டான்
இப்படிச் சிலகாலம் இருக்குமந்த நாளையிலே
அப்போது நீர்க்காக்கை யரிவை யிளம்பிறையும்
மாதமும் பத்தாகி வருந்தி மிகத்தளர்ந்து

நீர்க்காக்கை நீன்முகனைப் பெற்றது

பிள்ளையைப் பெற்றாளே போரான மதுரையிலே
மைந்தனைப் பெற்றாளே மாதந்த நீர்க்காக்கை
தாதி வயிற்றிற் சந்ததி பிறந்ததென்று
சந்தோஷங்கள் கொண்டு சருக்கரை வழங்கினார்கள்
நீர்க்காக்கை பெற்றெடுத்த நேரான பாலனுக்கு
நீன்முக னென்றே நேர்த்தியாய்ப் பேருமிட்டார்
பிள்ளையில்லா மாளிகையிற் பிள்ளை பிறந்ததென்று
பாண்டியன் தேவியும் பட்சமாய்த் தான்வளர்த்தாள்
பிள்ளையும் வளர்ந்து போரான மாளிகையில்
தாதியின் பிள்ளையென்று சலங்கைக் கொலுசுமிட்டு
காப்புங் கடகமிட்டு கண்ட சரமணிந்து
ஆடை யணிந்து ஆபரணந் தான்பூட்டி
வயதுமைந் தாகவேதான் வளர்த்துவரும் நாளையிலே
ஐந்து வயதாகி அமர்த்தினார் பள்ளியிலே
பன்னு தமிழ்வித்தை படிக்கவைத்தார் பள்ளியிலே
சகலமுங் கற்று சாமர்த்திய மானபின்பு
அம்பும் பிடித்தறிந்தான் ஆயுதமும் தொடுத்தறிந்தான்
அவனுக்கு வேறே யரண்மனை யமர்த்திவைத்தார்
வெள்ளாட்டி பெற்றெடுத்த வீரிய நீன்முகனும்
மீறி வளர்ந்திருந்தான் வீரன் மதுரையிலே
இப்படியா யிருக்க எழிலான பாண்டியனும்
நமக்குபிள்ளை யில்லையென்று ராஜனந்தப் பாண்டியனும்
சிம்மா சனமீதிற் செங்கோலுந் தான்பிடிக்க
பட்டத்தை யாள்வதற்குப் பாலக னில்லையென்று
விசனத்தைக் கொண்டாளும் வேந்தனந்தப் பாண்டியனும்

சித்திராங் கதனுடனே சேர்ந்திருந்த பாண்டியர்கள்
ஆறுயிரம் பேர்கள் அணிதிரளாம் பாண்டியர்கள்
பிள்ளைக ளில்லாத பெருமலடாய்ப் போனார்கள்
ஆறு யிரவர்க ளனைவோரு மலடானார்
அவர்க ளுடன்கூட ஆராரோ தான்மலடு
ஆண்மலடு பெண்மலடு அனைத்துயிருந் தான்மலடு
பாண்டியர்க ளேறிவரும் பட்டத்தா னைமலடு
கொட்டாய் நிறைந்ததொரு குதிரையெல்லா நம்மலடு
பாட்டை நிறைந்ததொரு பாற்பசுக்கள் தாம்மலடு
தொழுவம் நிறைந்ததொரு துள்ளாடு தாம்மலடு
இறப்பிலே யிருக்கின்ற எலிகளெல்லாந் தாம்மலடு
தெருவிலே கூடுகட்டுஞ் சிறுகுருவி தாம்மலடு
தெருவிலே தாமிருக்குந் தென்னைமர மும்மலடு
கொல்லையிலே தானிருக்கும் கொன்றைபுன்னை யும்மலடு
வாசலிலே நிற்குமந்த வாழைமரந் தான்மலடு
அழுக்கெடுக்கும் வண்ணானும் அம்பட்டனுந் தான்மலடு
வளர்க்கின்ற நாய்களுடன் வாழ்பூனை தான்மலடு
மைந்தனு மில்லாமல் மாபாவி யானார்கள்
பிள்ளையு மில்லாமற் பெரும்பாவி யானார்கள்
குழந்தைக் குரல்கேளாக் கொடும்பாவி யானார்கள்
மைந்தன்பெற வேண்டுமென்று வருந்தியே பாண்டியர்கள்
சாலைகள் போட்டுவைப்பார் சத்திரங்கள் கட்டிவைப்பார்
நடபாயி திருக்குளமும் நல்லதண்ணீர் கிணறெடுப்பார்
தவித்து வருவார்க்குத் தண்ணீர்பந்த லிட்டுவைப்பார்
பசித்து வருவார்க்குப் பாலமுதம் செய்துவைப்பார்
ஆலயங்க டோறு மணிமதிற் கட்டிவைப்பார்
கோயில்க டோறுங் கோபுரங்கள் கட்டிவைப்பார்
காணாத கோவில்கட்குக் காணிக்கை யனுப்பிவைப்பார்
செங்கல்லைக் கண்டவுடன் தெய்வமென்று கைதொழுவார்
கருங்கல்லைக் கண்டவுடன் கர்த்தனென்று கைதொழுவார்
எத்தருமஞ் செய்தாலு மேதாலும் பிள்ளையில்லை
தவசுக்குப் போகவென்று தங்கள் மனதிலெண்ணி

நீன்முகனுக்குப் பட்டங்கட்டி பாண்டியர்கள் தவசுக்குப் போனது

வெள்ளாட்டி பெற்றெடுத்த வேல்வேந்த னீன்முகனை
மதுரையை யாள்வதற்கு மன்னனுக்கு பட்டங்கட்டி
நீன்முகனைத் தானழைத்து நீதியுள்ள பட்டங்கட்டி
ஆதி சிவனைநோக்கி யருந்தவசு செய்யவேண்டும்
மைந்தன் வரத்தைப்பெற்று வருகிற நாள்வரைக்கும்
எல்லையர சாளுமென்று இனியபட்டங் கட்டிவைத்தார்
ஆயிரம் பாண்டியர்க ளையமா ரனைவோர்கள்
ஆண்பெண் ணடங்கலு மரியதவஞ் செய்வோமென்று
போகிறார் பாண்டியர்கள் பொன்மலையைத் தான்தேடி
வனமாய் வனங்கடந்து வருகிறார் பாண்டியர்கள்
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்தொலைத்து
சிறுவத பருவதத்தைச் சேர்ந்தார்கள் பாண்டியர்கள்
ஆறாயிரம் பாண்டியரும் அவருடைய தேவியரும்
தர்ப்பா சனம்போட்டுத் தவசுகள் செய்கிறார்கள்
கண்ணிரண்டும் மூடியே கையிரண்டு மேந்திக்கொண்டார்
பரம சிவனைநோக்கிப் பாரதவம் பண்ணுகிறார்
மைந்தனை வேண்டியல்லோ மாளிகை மறந்தார்கள்
புத்திரனை வேண்டியல்லோ பூமியை மறந்தார்கள்
பாண்டியர்க ளேறிவரும் பட்டத்து வெள்ளானை
ஆறா யிரவருடன் யானைதவஞ் செய்கிறது
நாற்கா லுயரெடுத்து நடுவொரு தும்பிக்கையால்
தும்பிக்கை நாட்டியல்லோ துய்யதவஞ் செய்கிறது
இப்படி யாகவே இவர்கள்தவம் பண்ணுகிறார்
அப்போது பரமசிவன் அரிய கயிலையிலே
ஆவணி மாதத்திற்றா னன்பான நாளையிலே
பிட்டு திருநாளுக்குப் புறப்பட்டார் சொக்கலிங்கம்
தேவாதி தேவருடன் தெருசுற்றி வலம்பெறவே
அரகரா வென்றசத்தம் அலைகடல்போற் கோஷ்டமிட
சிவசிவா வென்றசத்தந் தேவருக்குங் காதடைக்கும்
அச்சத்தந் தான்கேட்டு அங்கயற்கண் ணே துசொல்வாள்

என்சுவாமி யென்குருவே என்னுடைய கர்த்தாவே
அரகரா வென்றசத்தம் அலைகடல்போற் கேட்கிறது
சிவசிவா வென்றசத்தஞ் செவியடைந்து போகிறது
இவ்வனந் தனிலிந்த இரைச்சலென்ன ஆண்டவனே
என்றுதான் கேட்டளவி லீசுவர னேதுசொல்வார்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்க ளரியதவம் பண்ணுகிறார்
மதுரை நகராளும் வாழ்பாண்டி நாட்டார்கள்
புத்திரனை வேண்டியே பூசைதவம் பண்ணுகிறார்
மைந்தனை வேண்டியே வருந்திதவம் பண்ணுகிறார்
கோவிலுக்குப் போவோம்வா கோமளமே யென்றழைத்தார்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஈசுவரியு மேதுசொல்வாள்
தவசுபண்ணும் விந்தைதனை சாமியே நானறியேன்
ஏதுதவம் பண்ணுகிறா ரீசுவரரே போய்பார்ப்போம்
வாருமென் றுவனுடன் வந்தாளாம் பார்ததியும்
அம்மனும் ஐயருடன் அனைவருங் கூடிவந்தார்
ஆறா யிரவர்களின் அருந்தவசு பார்த்தார்கள்
புற்றுமூடிப் போனதுவும் புழுகரையா னரித்ததுவும்
புல்லுமூடிப் போனதுவும் புழுதி யடைந்ததுவும்
ஆனை தவசுநிலை யருந்தவசு பண்ணுவதும்
உற்றுற்றுப் பார்த்தாளே உத்தமியா ளீசுவரியும்
ஐயா பரமரே ஆறா யிரவருக்கும்
புத்திர னளித்துவிடும் புகழான பாண்டியர்க்கு
மைந்தன் வரங்கொடுப்பீர் மகாதேவா என்றுசொல்ல .
ஆணற்கேள் பெண்மயிலே அவர்கள்செய்த கொடுமைகளை
கூலி குறைத்தவர்கள் குறைமரக்கா லிட்டவர்கள்
அங்காடி கூடைதன்னை யதிரவிலை யிட்டவர்கள்
பட்டடையில் நெற்களிலே பதரைக் கலந்தவர்கள்
பசித்தார் முகம்பாரார் பாலடைக்குப் பால்வாரார்
தவித்தார் முகம்பாரார் தாகங் கொடுத்தறியார்
ஆண்டிபர தேசியைப்போ லங்கொருநாள் வடிவெடுத்தேன்
பாண்டிய ராஜர்கள் பருமுத் தளக்கையிலே
சிவதரும மென்றுசொல்லி சேர்ந்துவந்து பிச்சையென்றேன்

பதரான முத்தெடுத்து பாவிகள் இட்டார்கள்
சொத்தைமுத்து போட்டார்கள் தோஷரந்தப் பாண்டியர்கள்
பதரிட்ட பாவிகட்குப் பாலன் கொடுப்பதில்லை
பிட்டுக்கு மண்சுமந்தேன் பிரம்பா லடியும்பட்டேன்
என்னதவம் பண்ணினலு மேதாலும் பிள்ளையில்லை
ஏழு பிறப்பிலேயு மிப்பிறப்பிற் பிள்ளையில்லை
என்றது தான்கேட்டு ஈசுவரியா ளேதுசொல்வாள்
எப்பாவஞ் செய்தாலு மீசுவரனே மனமிரங்கி
புத்திர னளிக்கவேண்டும் புகழான பாண்டியர்க்கு

பாண்டியர்க்கு ஈசுவரி புத்திரிவரங்கொடுத்தது

ஈசுவரரே உன்சித்த மிரங்காமற் போனலும்
பெண்ணேனுமளிப்பேனென்று பேருலகிற் பாண்டியர்க்கு
அங்கயற் கண்ணம்மை யவளதிக மனமகிழ்ந்து
அல்லியுங் கொடியுமா யடர்ந்ததொரு பொய்கையிலே
செந்தாமரை வெண்டாமரை சேர்ந்ததொரு பொய்கையிலே
வானவரு மிந்திரரும் வந்திருக்கும் பொய்கையிலே
சந்திரருஞ் சூரியரும் சந்திபண்ணும் பொய்கையிலே
தாமரைப் பொய்கையிலே தண்ணீர் தடந்தனிலே
தோட்சதை யைக்கிள்ளி தூர வெறிந்துவிட்டாள்
அல்லி யிலைமேலே வந்து விழுந்ததுகாண்
கையாகி காலாகி கண்ணுமுக முருவமாகி
குவ்வாகுவ்வா வென்றுசொல்லி குழந்தை யழுகிறது
சந்திர னைப்போலே தவழும்பியது பொய்கையிலே
சூரிய னைப்போலே துலங்குகிற தக்குழந்தை
மேகத்து மின்னலைப்போல் மின்னுகிற தக்குழந்தை
இப்படி யாகவேதா னிருக்கின்ற வேளையிலே
அங்கயற் கண்ணம்மை யவளு மனமகிழ்ந்து
குழந்தைதனக் கேற்றபடி குமரி வரங்கொடுத்தாள்
ஏழாம் பிராயந்தனி லிளவரசு பட்டமென்று
பன்னிரண்டாம் பிராயத்திற் பார்த்தனுக்கு மாலையிட்டு
எல்லையெல்லாமரசாண் டிருக்க வரங்கொடுத்தாள்
அம்மன் கழுத்ததனி லணிந்த பதக்கமுடன்

சுவாமி கழுத்திற் றரித்த பதக்கமும்
வாங்கித் தரித்தாளே வரிசையுள்ள குழந்தைக்கு
அல்லியென்று பேருமிட்டு அங்கயற்கண் மீனாட்சி
பாண்டியரைத் தானழைத்து பார்வதியு மேதுசொல்வாள்
ஆறு பிரவரே யணிதிரளாம் பாண்டியரே
அல்லி யிலைமேலே யழகுமைந்த னிருக்கிறது
ஆணுமது பெண்ணுமது ஆறுபி ரவருக்கும்
எடுத்துப் போகுமென்று ஈசுவரியும் போய்மறைந்தாள்
அப்போது பாண்டியரும் அரனாரைத் தான்வணங்கி
தவசு நிலைகலைந்து தானெழுந்தார் பாண்டியர்கள்
அல்லி யிலைமேலே யழுதிருந்த மைந்தனைத்தான்
தாங்கள்பெற் றதுபோலே தழுவி யெடுத்தார்கள்
வாரி யெடுத்தார்கள் மார்போ டணைத்தார்கள்
மதுரை நகர்நோக்கி வருகிறார் பாண்டியர்கள்
ஆளோட விட்டார்க ளறிக்கையிட்டார் பாண்டியர்கள்
மஞ்சனைப் பேறுபெற்று வருகிறார் பாண்டியர்கள்
புத்திரனைப் பேறுபெற்று புண்ணியர்கள் வருகிறார்கள்
நீன்முக ராஜனுக்கு நீதியுடன் சொல்லுமென்று
தூதனுடன் சொல்லியே தூதுவிட்டார் பாண்டியர்கள்
ஒற்றா ளொருவனுந்தா னுத்தமற்குச் சேதிசொன்னான்
கேட்டந்த நீன்முகனுங் கர்வ மதிகமாகி
ஆரடா தூதுவரே அகங்கார பல்லர்களே
பாண்டிய ராஜருடன் பாங்காக வார்த்தைசொல்லும்
நீன்முக ராசனவன் நிலைகொண்டான் ராச்சியத்தை
நீங்கள் தரித்துவைத்த நிர்ணயப் பட்டமது
பட்டங் குறைவதில்லை பாருலகை விடுவதில்லை
மதுரைக்கு வந்தாலே வல்லுபிரை வாங்குவேன்யான்

நீன்முகராசனுக்குப் பாண்டியர் பகுதிகட்டத் தீர்மானித்தது

எங்கேநீங்க ளிருந்தாலு மென்றனக்குப் பகுதிகட்டி
வருஷத்துக் கொருதரம் வரவனுப்பும் பாற்குடங்கள்
ஆறுயிரம் பாற்குடங்க ளனுப்பவேண்டு மென்னகர்க்கு

அனுப்பாமற் போனுக்கா லாக்கினைகள் செய்திடுவேன்
நீன்முக ராசன் நிச்சயமாய்ச் சொன்னனென்று
பாண்டிய ராசருக்குப் பாங்குடனே சொல்லுமென்றான்
ஒற்று ளொருவனவ னேடினன் ராசாண்டை
ஆறுயிரம் பாண்டியர்க ளையருக்கே தெண்டனிட்டு
நீன்முகன் சொன்னசெய்தி நிகழ்த்தினர் தூதர்களும்
எங்களால் வந்தவினைக் கெவரென்ன செய்வார்கள்
அவனை வெறுக்கவென்று லதிகமே பாவம்வரும்
வடமதுரைப் பட்டணத்தில் வந்து குடித்தனமாய்
உழவு குடித்தனமா யுத்தமர்கள் வாசம்பண்ணூர்
வருஷத்துக் கொருதரந்தான் வரவிடுவார் பாற்குடங்கள்
இந்தவித மாகவேதா னிருந்தார்கள் பாண்டியர்கள்
சொக்க ரருளாலே சுந்தரியா ளல்லியற்கு
மாணிக்கத் தொட்டிலிட்டு வளர்த்தார்கள் பாண்டியர்கள்
ஒருமாத மிருமாத மொன்றிரண்டு மூன்றுச்சு
ஐந்தா மாதத்திலே அல்லிகவிழ்ந் தாள்தவிழ்ந்தாள்
ஒருவருஷ மிருவருஷ மொன்றிரண்டு மூன்றுச்சு
சிற்றாடை கட்டுவாளாஞ் சிறுகம்பி கோலிடுவாள்
பவாடை கட்டுவாளாம் பந்துவிளை யாடிடுவாள்
அம்மனூர் பந்துகளு மழகான புள்ளடிப்பாள்
ஐந்தாம் வருஷமதி லழகாகப் பள்ளிவைத்தார்
ஏழு பிராயமட்டு மிளங்கொடியாள் தான்படித்தாள்
வேத மொருநான்கும் வேழம் பரியேற்றம்
அம்புவித்தை வில்வித்தை யாஸ்தான வித்தையெல்லாம்
காரணலாவு பந்தயங்கள் கற்றுக்கொண்டா ளல்லியரும்
பள்ளியின்க ணேதி பகற்பாட மொப்பிவித்து
தொகைக்கணக்கு வாசகங்கள் தோகைநல்லா ளொப்பிவித்து
பகலமுத முண்ணுகைக்குப் பத்தினியாள் வருதலுற்றாள்
அப்போது நீன்முகன்று னுறுயி ரவராண்டை
ஆறுயிரந் தூதுவரை யனுப்பினன் நீன்முகனும்
ஆறுயி ரங்குடத்தி லப்பட்ட மானபாலாய்
வாங்கிவரச் சொல்லியே வரவிட்டான் தூதுவரை

மலைகளுடன் றலைகொடுக்கும் மல்லர்வெளிப் பட்டார்கள்
காற்றிலும் வேகமான கடுந்தூதர் வந்தார்கள்
தங்கக் குடமெடுத்துத் தான்வந்தார் மல்லரெல்லாம்
பாண்டிய ராசரண்டை பாங்குடனே வந்தார்கள்
பகுதிகளைக் கட்டுமென்று பாற்குடங்கள் முன்னேவைத்தார்
அரண்மனைக் கேகவேண்டு மனுப்புங்கள் பாலையென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அஞ்சி பயந்தெழுந்து
காராம் பசும்பாலைக் கறந்துவந்து பாண்டியர்கள்
ஆறுயி ரங்குடத்தி லன்பாக நிரப்பிவைத்து
மஞ்சள்துணி மேலேகட்டி மாலைதனைச் சுற்றிவைத்தார்
வரிசை வரிசையாக வைத்தார்கள் பாற்குடத்தை
பதினாயிரந் தூதருக்குப் பாலோடு போசனங்கள்
போசனஞ் சமைக்கலுற்றார் புகழான பாண்டியர்கள்
அரிப்பதும் பொரிப்பதுவு மடிசில் சமைப்பதுவும்
இந்த விதமாக இருக்கின்ற வேளையிலே
அந்தச் சமயத்தி லல்லியம்மாள் வந்துவிட்டாள்
பதினாயிரந் தூதுவரைப் பால்குடங்கள் பார்த்தாளே
அரிப்பதுவும் பொரிப்பதுவு மடிசில் சமைப்பதுவும்
இந்த மகிழ்ச்சிகண்டு ஏதுசொல்வா ளல்லியம்மாள்
ஒருநாளுங் கண்டதில்லை யுச்சித சம்பிரங்கள்
இன்று அதிசயமா யென்றனுக்குத் தோன்றியது
இந்த உறன்முறையா ரெங்கிருந்து வந்தவர்கள்
ஒருநாளுங் கண்டதில்லை யுச்சித மானவரை
இன்று புதிதாக இங்குவந்த தார்காணும்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வார் பாண்டியர்கள்
அவ்வார்த்தை யுந்தனுக்கே னமுதுண்ணப் போடியம்மா
பாலமுத முண்டுநீயும் பள்ளிக்குப் போவாயென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லி மனதுநொந்து
(இது) சொல்லாமற் போனீரானல் நல்லதொரு பாண்டியரே
வல்ல பிராணனைநான் கல்லோடே மோதிடுவேன்
செத்து மடிந்திடுவேன் செலவழிந்து போய்விடுவேன்
மாண்டு மடிந்திடுவேன் வைகுந்தஞ் சேர்ந்திடுவேன்

அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆருயி ரவர்சொல்வார்
ஆருயி ரவருமே யாண்மலடு பெண்மலடாய்
மைந்தனை வேண்டியல்லோ மகாதவம் பண்ணேமம்மா
என்னதவம் பண்ணினாலு மேதாலும் பிள்ளையில்லை
மகாமுனிவர் தவசுபண்ணு மாமலையைத் தான்தேடி
நாங்கள் தவத்திற்கு நகர்விட்டுப் போவதற்கு
வெள்ளாட்டி பெற்றதொரு வீரான நீன்முகனை
பட்டந் தரித்துவைத்துப் பாரத் தவசுபோனேம்
சிறுவத பருவத்திற் சேர்ந்துதவம் பண்ணேமம்மாள்
மீனாட்சி தயவாலே மிக்கசொக்க ரருளாலே
அல்லி யிலைமேலே ஆரணங்கைப் பெற்றெடுத்தோம்
(ஒருவர்) வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லை குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
ஓடுகிற தண்ணீரில் யுள்மணற் சேறுமுண்டு
அடிக்கிற காற்றதனி லலைகாற்றில் துரும்புண்டு
காலகால கண்டருக்குக் கண்டத்திற் கறுப்புமுண்டு
குன்றுமணிக் காணுலுங் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
சந்திரற்கு மாசுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
(உனக்கு) மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக் கறுப்புமில்லை
புருவங் கறுப்பொழிய பின்னை கறுப்புமில்லை
அல்லி யிலைமேலே ஆரணங்கே நீபிறந்தாய்
வரத்தினற் பேறுபெற்று வந்தாயே தென்மதுரை
வெள்ளாட்டி பெற்றெடுத்த வீரான நீன்முகனும்
ஊரில்வர வொட்டாம லோட்டிவிட்டா னப்புறத்தே
உழவு குடியாக வூரிற் பிழையுமென்ருன்
ஆருயிரம் பாண்டியற்கு ஆருயிரம் பாற்குடமும்
வருஷத்திற் கொருதரந்தான் வாங்குகிருன் பகுதியவன்
உன்னைப் பெறவேண்டி யூரிழந்தோம் பதியிழந்தோம்
செங்கோல் துரைத்தனமும் சீமை யிழந்தோமம்மா
ஏழு வருஷமம்மா இப்படி யனுப்புகிறேம்
இந்த வருஷமுமே யிங்குவந்தார் மல்லரவர்
பாற்குடம் நிரப்பிவைத்தோம் பாலமுதம் செய்கிறேம்யாம்
பாலமுத முண்டுநீ பள்ளிக்குப் போவாயென்ருர்

அல்லியம்மாள் மல்லர்களை யவமானஞ் செய்தனுப்பியது

அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லிமிகக் கோபமதாய்
எட்டிப் பழம்போலே இருகண் சிவந்தாளே
கோவைப் பழம்போலே கூரிய கண்சிவந்து
வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு வீரியங்க ளுண்டாமோ
எருது பசுவாமோ இளைத்த புலிபுமுண்டோ
உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாமோ
கொசுவும் பருந்தோடு கூடப் பறந்திடுமோ
விரலே யுரலாகு முரலென்ன ஆகுமையா
வெள்ளாட்டிப் பையனைத்தான் வெட்டித்தலை தள்ளாமல்
பாண்டிய ராஜர்களே பாராள வைத்தீர்கள்
உங்களைப்போல் ராஜாக்க ளுலகத்தில் நானறியேன்
என்றுமிகக் கோபமுட னெழுந்தாளே அல்லியம்மாள்
எழுந்திருந்து அல்லியம்மாள் எழிலான பாற்குடத்தை
இடதுகால் தன்னாலே யெட்டி யுதைத்தாளே
ஆறுயிரம் பாற்குடத்தை யகங்கொண் டிடறிவிட்டாள்
ஆரடா மல்லர்களே யழையும் பிடாரனைத்தான்
ஓடி யழையுமென்று ஒருநொடியில் வாருங்கள்
அங்கிருக்கு மல்லரவ ரதிதுரித மாகவோடி
பாம்புப் பிடாரர்களைப் பறந்தோடி யழைத்துவந்தார்
வாழ்வரசி அல்லியற்கு வந்துதண்டம் பண்ணினார்கள்
எம்மை யழைத்தவகை யேது கருமமென்றார்
காட்டுக்குப் போய்நீங்கள் கண்ணிபுற்று மருந்துவைத்து
கருநாகஞ் செந்நாகம் கண்ணாடி விரியனோடு
மண்ணுளி தாசரியு மலையேறி விரியனுந்தான்
ஊது சுருட்டைப்பாம்பும் உரகமிரு தலைமணியன்
நீக்கத்து குட்டிநாகம் நீதியுள்ள பாம்புகளும்
வர்னவர்னப் பாம்புகளும் வகைவகையாய்த் தாம்பிடித்து
ஓட்டம் நடையாக வொருநொடியில் வாருமென்றாள்
அவ்வார்த்தை தாம்கேட்டு அந்தப்பி டாரரெல்லாம்
ஓட்டம் நடையாக வோடிவந்தார் பிடாரரெல்லாம்

காட்டுக்குப் போனார்கள் கண்ணிபுற்று மருந்துவைத்தார்
வண்ணவண்ணப் பாம்புகளை வரிசையுடன் தாம்பிடித்தார்
பெட்டி நிரம்பவே பிடித்தார்கள் பிடாரரெல்லாம்
காடு செடிதாண்டி கடுகியே யோடிவந்தார்
அல்லி யரசாணி யாரணங்கு முன்புவந்தார்
பாம்புகளை முன்னேவைத்துப் பணிந்தார் பிடாரர்களும்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுரைப்பாள்
பாற்குடங்கள் தன்னிலேதான் பாம்பை யடையுமென்றாள்
பஞ்சவர்னச் சீலையினாற் பானைவாய் கட்டுமென்றாள்
ஆறுயி ரங்குடத்தி லடையுமென்றாள் பாம்பையெல்லாம்
பஞ்சவர்னச் சீலைகட்டி பைங்கிளியின் முன்னேவைத்தார்
அல்லிப் பெருமாளு மாரணங்கு மேதுரைப்பாள்
அம்பட்ட ரைத்தேடி யழையுமென்று ளல்லியரும்
ஓடி யழைத்தலவோ வோட்டம்நடை யாகவந்தார்
ஆறுயிரந் தூதுவரை யழகுமொட்டை செய்யுமென்றாள்
தாடி சிரைத்தவரை தலைபோடி பண்ணுமென்றாள்
மீசை அடியுமென்றாள் முன்போடி பண்ணுமென்றாள்
கரும்புள்ளி செம்புள்ளி கலந்தழகாய்க் குத்துமென்றாள்
அல்லியம்மாள் சொற்படியே யழகுமொட்டை யிட்டார்கள்
முன்மீசை தான்சிரைத்து முகமனைத்தும் பொட்டுமிட்டார்
ஆரடா தூதுவரே அன்பான வார்த்தைகேளும்
நீன்முக ராஜனுக்கு நீங்கள்போய் சொல்லுங்கள்
பாண்டிய ராஜனுக்குப் பட்சமுள்ள அல்லியம்மாள்
இந்த வரிசைகளை யனுப்பினா ளென்றுசொல்லும்
(உன்), தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள் தொப்புளுக்கு வீராணி
(அவன்), மண்டைக்குக் கோடாலி மார்புக்குச் செப்புலக்கை
கழுத்தடியிற் கத்தியவள் காமாட்சி யம்மையென்று
ஊட்டி யறுக்கவந்த வுண்மைப் பரஞ்சோதி
தலைமாட்டிற் பாம்பலவோ தாயந்த அல்லியென்று
சொல்லுங்கள் தூதுவரே துரையான நீன்முகற்கு
வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு விந்தையைச் சொல்லுமென்றாள்
ஆறுயிரம் தூதுவர்க ளக்குட மெடுத்துக்கொண்டார்

வருகிறார் மதுரையது வடமதுரை தான்விடுத்து
தேனு மதுரையது தென்மதுரை வருகிறார்கள்
தெத்துத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
மகாராசன் கொலுதனிலே வந்தார்கள் தூதுவர்கள்
அப்போது நீன்முகனு மப்பிங்ஙன மாடுகைக்கு
சனியெண்ணெய் மண்டபந் தானமர்ந்தான் வாழ்மார்பன்
எண்ணெயிட் டுக்கொண்டே யிருக்கிற வேளைதனில்
பாற்குடத்தை முன்னாலே பார்மீ திறக்கிவைத்தார்
வரிசை வரிசையாக வைத்தார்கள் பாற்குடத்தை
வந்திருக்குந் தூதரெல்லாம் வரிசையாய் நின்றார்கள்
இதுஎன்ன வதிசயங்க ளெவர்செய்த வன்மையிது
எட்டிப் பழம்போலே யிருகண்ணுந் தாம்சிவந்து
கோவைப் பழம்போலே கூர்விழிக் கண்சிவந்தான்
இப்படிச் செய்தவரை யெனக்கறியச் சொல்லுமென்றான்
பால்வார்த் தனுப்பாமற் பாம்பை யடைத்ததென்ன
ஆரடா தூதுவரே யறிய வுரையுமென்றான்

நீன்முகராசனுக்குத் தூதர்கள் சேதி சொல்லுதல்

அவ்வார்த்தை கேட்டவர்க ளஞ்சி யுரைக்கலுற்றார்
ஐயாவே நீர்கேளும் அடியே மொருவார்த்தை
ஆறாயிரம் பாண்டியர்க்கே யரிய வொருமகளாம்
அல்லி யிலேமேலே ஆரணங்கு பெண்பிறந்தாள்
ஏழு பிராயமுண்டு இளங்கொடியாள் மாதுகன்னி
பாண்டிய ராஜரைநாம் பகுதிபோய்க் கேட்டவுடன்
பகுதியுங் கட்டினார்கள் பாற்குடங்கள் தாம்நிறைத்தார்
எங்களுக்குஞ் சாப்பாடு இன்பமுட னேசமைத்தார்
அவ்வளவி லல்லிநல்லா ளானந்த வாழ்மாரி
பள்ளிக்கூ டம்படித்துப் பகலமுத முண்ணவந்தாள்
எங்களைக் கண்டவுட னிவர்களா ரென்றுகேட்டாள்
பாற்குடங்க ளேதையா பாண்டியரே சொல்லுமென்றாள்
அவ்வளவிற் பாண்டியர்க ளஞ்சிப் பயந்துரைப்பார்
(உமக்கு), பட்டந் தரித்துவைத்துப் பாரதவம் போனதுவும்
அல்லியரைப் பெற்றதொரு அதிசயத்தைச் சொன்னார்கள்

அதுகேட்டு அல்லியவள் அதிகமான கோபமுடன்
வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு வீரியங்க ளுண்டாச்சோ
ஆறுயி ரங்குடத்தை யரைநொடியி லிடறிவிட்டாள்
பாம்பைப் பிடித்துவந்து பாற்குடத்தி லேயடைத்தாள்
வாருமென் றம்பட்டரை மழுங்கமொட்டை யாக்குமென்றாள்
தலைபோடி பண்ணினார்கள் தனிப்பொட்டு மிட்டார்கள்
கரும்புள்ளி செம்புள்ளி கலந்தழகாய்ப் பொட்டுமிட்டார்
(உன்,) தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள்ளு தொப்புளுக்கு வீராணி
மண்டைக்குக் கோடாலி மார்புக்குச் செப்புலக்கை
கழுத்தடியிற் கத்தியவள் காமாட்சி யம்மனென்றாள்
ஊட்டி யறுக்கவந்த உண்மைபரஞ் சோதியென்றாள்
உன்றனுக்குச் சொல்லுமென்று உத்தமி யனுப்பினாளே
தருமதுரை மகாராசி தப்பவிட்டா ளெங்களைத்தான்
பிழைத்து வந்ததெங்கள் பெரியோர்செய் புண்ணியந்தான்
என்றுசொல் லக்கேட்டு எழுந்தானே நீன்முகனும்

நீன்முகராசன் அல்லியின்பேரிற் படையெடுத்தது

ஆரடா தூதுவரே யழையுங்கள் மந்திரியை
இன்றுவெளிக் கூடார மியலுடனே போடுமென்றான்
பாளையங்க ளுள்ளதெல்லாம் பயணமிட்டு வாருமென்றான்
சண்டைக் கொடிபோட்டு சண்டைமுரசடியுமென்றான்
தேரை யலங்கரித்துச் சீக்கிரமாய் வாருமென்றான்
ஆறுயிர மந்திரிக ளல்லவரும் பயணமென்றான்
காலாள் பரிசேனை கடுகியே பயணமென்றான்
ஆறுயிரம் பாண்டியரை அதம்பண்ணிப் போட்டுவிட்டு
அல்லியெனும் பெண்ணரசை யரைநொடியிற் பிடித்துவந்து
தலைபோடி பண்ணியே தம்பலஞ் சுமக்கவைப்பேன்
எண்ணெயிட்ட வென்றலைக்கே யியல்பா யரப்பிடுவேன்
அப்போது ஸ்நானமா யாடுவே னபிஷேகம்
என்றே எழுந்தானே இயல்புள்ள நீன்முகனும்
கட்டினது கச்சுமல்ல கைதனிலே வில்லுமல்ல
முகத்திலே மீசையல்ல முன்கட்டுச் சீலையல்ல
தலையிலே பாகையல்ல தரித்தது ஆடையல்ல

என்றவனு மார்பைதட்டி யெழுந்தானே நீன்முகனும்
முத்தி னுறுமாலை முகமழகாய்க் கட்டினனே
அம்பறுத் தூணிமுது கணிந்தம்பு வில்லெடுத்தான்
காங்குகச்சை தானணிந்தான் கத்திவாளும் தொளிலிட்டான்
தேரைச்சுற்றி நமஸ்கரித்துத் தேரின்மே லேறினனே
ஏறின தேர்மேலே யெடுத்தார் நெடுங்குடைகள்
கானல் தனக்கெடுத்தார் கறுப்புநல்ல கூடாரம்
வெய்யிலுக் கெடுத்தார்கள் வெள்ளைநல்ல கூடாரம்
பனிகளுக் கெடுத்தார்கள் பட்டுநல்ல கூடாரம்
கறுப்புநிசான்* சிவப்புநிசான் கலந்து பறக்கிறது
அடிபடும் ரணமுரசு அனைவருக்குங் கிடுகிடென்ன
கோடைகாலத் திடிபோலே குமுறுதே பேரிகையும்
வெண்கலப் பேரிகைகள் விருது முழக்கமிட
அதிரதருஞ் சமாதரும் அர்த்தரதர் வருகிறார்கள்
கலிங்கர் தெலுங்கருடன் கன்னடரும் வருகிறார்கள்
துலுக்கர் மலுக்கருடன் சோனகரும் வருகிறார்கள்
வன்னியருஞ் சகனியரும் மராட்டியரும் வருகிறார்கள்
வருகிற சனங்களானால் மட்டு மிதங்களில்லை
கொக்கு வெளுத்ததுபோல் குடமல்லி பூத்ததுபோல்
வானங் கவிந்ததுபோல் மல்லிகை பூத்ததுபோல்
நீன்முகன் சேனையெல்லாம் நெருங்கி வருகிறது
செந்தூ ளெழும்புகுது தெருவெல்லாங் கப்புகுது
கருந்தூ ளெழும்புகுது கதிரோனைக் கப்புகுது
கோட்டை கடந்தார்கள் கொப்பெனவே வருகிறார்கள்
அப்போது பாண்டியர்க ளறிந்தார்கள் சேதிதன்னை
நீன்முகன் வருஞ்சேதி நிமிஷத்திற் றனறிந்தார்
ஐயோ மகளேயென்று அலறலுற்றார் பாண்டியர்கள்
தவசுபண்ணிப் பெற்றோமே தவங்குலைய நாளாச்சு
பாரதவம் நாங்கள்செய்து பாலகியைப் பெற்றோமே
நீன்முகன் கையாலே நீமடிய நாளாச்சோ
வருகிறான் நீன்முகனு மட்டில்லாச் சேனையுடன்

---

* நிசான் = கொடி

என்னசெய்வோம் மகளே யென்று விழுந்தழுதார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு தான்கேட்டு
அஞ்சாதீ ரையமாரே அவனைபலி கொண்டிடுவேன்
மாண்டு மடிவேனென்று மனத்திலேநீர் நினையாதீர்
செத்து மடிவேனென்று சிந்தைதனில் வையாதீர்
அரைநாழிக் குள்ளேயவ னுங்கார நானழிப்பேன்
எனசமர்த்தைப் பாருமென்று எழுந்தாளே யல்லியம்மாள்

அல்லியம்மாள் சொக்கரையும் அம்மனையுந் தொழுது வரம்பெற்றது

அல்லிக் குளமுழுகி யலர்தா மரைபெடுத்து
சொக்கரது ஆலயத்திற் சுந்தரியும் போய்ப்புகுந்தாள்
கோவில் வலம்வந்து கும்பிட்டுத் தண்டனிட்டாள்
கொண்டுவந்த பூமலரைக் கொம்பனையும் பூசைசெய்தாள்
(ஒருவர்) வயிற்றிற் பிறவாமல் வன்கொடுமை செய்யாமல்
குடலிற் பிறவாமல் குலக்கொடுமை செய்யாமல்
அல்லியிலே மேலென்னை யாய்ச்சியரே பிறப்பித்தாய்
பொற்று மரையிலேதான் பிறப்பித்தா யீசுவரியே
நீன்முகனைக் கொல்லவேண்டும் நீலிபட்டங் கட்டவேண்டும்
மாற்றானைக் கொல்லவேணும் வையகத்தை யாளவேணும்
வாழ்த்தியே தேர்கொடம்மா மந்திரவாள் கைகொடம்மா
என்று வணங்கியே இரங்கி நமஸ்கரித்தாள்
மாணிக்கச் சொக்கர் மனது மிகக்குளிர்ந்து
அகிலாண்ட நாயகியா ளங்கயற்கண் மனமகிழ்ந்து
மதுரைமீ னாட்சியுந்தான் மங்கை மனமிரங்கி
மச்சு ரதங்கொடுத்தாள் மந்திரவாள் கைக்கொடுத்தாள்
தீவிச்சு கைக்கொடுத்து திருநீறு மள்ளியிட்டாள்
வண்ணலட்சந் தூதர்களை மகாதேவர் தான்விடுத்தார்
அல்லியற்குத் துணையாக அநேகம்பேர் வந்துவிட்டார்

அல்லியம்மாள் நீன்முகனைச் சங்கரித்தது

காலாளுஞ் சேனைகளுங் கடுகியே பயணமாச்சு
தேரைச்சுற்றித் தண்டனிட்டுத் தேரின்மீ தேறினாளே

அம்புவில் லுங் கைப்பிடித்து ஆயுதமுந் தோளில்வைத்து
மந்திரவாள் கைப்பிடித்து மச்சுரதந் திருப்பிவிட்டாள்
தேவதுந் துமிமுழங்க தேன்மொழியாள் வருகிறாளே
சித்திரத் தேரும் செருக்களத்தே வருகிறதே
வந்து வளைத்தாளே வல்லிடிபோ லல்லியரும்
வில்வளைத்து நாரிபூட்டி வில்குணத் தொனிகள்செய்தாள்
மாரி சரம்பொழிந்தாள் மகாசேனை யுள்ளவர்மேல்
தொட்டாளே வில்லதனைச் சொரிந்துவிட்டாள் பாணமது
விட்டாள் சரபாணம் மேனியெல்லாந் தான்மறைய
யானைசேனை பரிவாரம் அடங்கலுங் கொல்லலுற்றாள்
யானைத் தலைகளெல்லா மபயமிட்டுக் கீழ்விழவே
ஒட்டகத் தலைகளெல்லா மோலமிட்டுக் கீழ்விழவே
குதிரைத் தலைகளெல்லாங் கொக்கரித்துக் கீழ்விழவே
ஆனைமே லிருந்தவர்க ளபயமிட்டுக் கீழ்விழவே
ஒட்டகத்தின் மீதிருந்தோ ரோலமிட்டுக் கீழ்விழுந்தார்
குதிரைமே லிருந்தவர்கள் கொக்கரித்து மண்ணைக்கவ்வ
தென்னங்காய் போலாகச் சேனைதலை யுருளவிட்டாள்
பனங்காய்கள் போலாகப் பார்தனிலே தலையுருள
செண்டுசெண்டாய் வேணதலை செருக்களத் துருளவிட்டாள்
அறுந்த தலைகளெல்லாம் அம்மானை யாடுகுது
ஆலைவாய்க் கரும்பதுபோ லரைத்து ரசம்பிழிந்தாள்
கரும்புக் கரணைபோலே கண்டித்தாள் வேணதலை
மதப்பட்ட யானைகள்தா மரைவைக் கலக்கினாற்போல்
குட்டிமத யானைகளுங் குளங்கலக்கி விட்டதுபோல்
கிண்ணியிலே சந்தனத்தைக் கூட்டி வழித்ததுபோல்
நீன்முகன் சேனையெல்லாம் நிர்த்தூளி பண்ணலுற்றாள்
பிடாரியம்மன் கோவிலுக்குப் பலிகொடுக்கும் பாவனைபோல்
அம்மையார் கோவிலுக்கு ஆடுவெட்டும் பாவனைபோல்
அரைநாழிக் குள்ளே அதம்பண்ணாள் பாளையத்தை
சண்டைபண்ண மாட்டாமற் றளர்ந்தோடிப் போகிறார்கள்
பண்டார மென்பாரும் பரதேசி யென்பாரும்
நாமத்தைக் காண்பித்து நான்தாத னென்பாரும்

பூநூலைக் காண்பித்து பிராமண னென்பாரும்
சமர்க்குவா வில்லையென்று சலாஞ்செய்து ஓடுவாரும்
தண்ணீர்தண்ணீ ரென்றுசொல்லி தவிக்குமாம் பாளையங்கள்
வடுகரெல்லாம் நீளென்பார் வன்றமிழர் தண்ணீரென்பார்
துலுக்கரெல்லாம் பானியென்று சொல்லிப் புலம்புகிறார்
இவ்விதமாய்ப் பாளையத்தை இறக்கடித்தா ளல்லியம்மாள்
நீன்முக ராசனண்டை நேரிழையும் வந்தெதிர்த்தாள்
ஆரடா நீன்முகனே யறிவுகெட்ட பாதகனே
வெள்ளாட்டிப் பயலே வீரிய முனக்கேண்டா
தம்பல வட்டிலேந்துந் தாதிபெற்ற மகனேநீ
மதுரம் புளியாமா வைகாசி தையாமா
எருது பசுவாமா எதிர்த்துவந்தா யாண்பிள்ளையாய்
உன்னைக் கெடுப்பேனே உனக்குமொரு சேவகமோ
உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாமோ
கொசுவும் பறந்தாலும் கூடப் பறக்குமோடா
அணிப்பிள்ளை யசக்கினாலும் அரிக்குட்டி கீழ்விழுமோ
ஒதிபெருத்தாற் றூணுமா ஒட்டாங்கச்சி முளையாமா
கொல்லவென்றே பூவுலகில் அல்லியிலே பெண்பிறந்தேன்
பொற்று மரையிலே பிறப்பித்தா ளீசுவரியாள்
(உன்) தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள்ளு தொப்புளுக்கு வீராணி
மண்டைக்குக் கோடாலி மார்புக்குச் செப்புலக்கை
கழுத்தை யறுக்கவந்த உண்மைபாஞ் சோதியடா
உன்குல தெய்வமடா ஓங்கார அல்லியம்மாள்
அறியாமற் போனாயடா அறிவுகெட்ட நாய்த்தலையா
அரைநாழிக் கொள்ளையிலே அந்தகனூர் சேர்க்கிறேன்பார்
கால்நாழிக் கொள்ளையிலே கைலாயம் சேர்க்கிறேன்பார்
உண்டஉப்பு மாண்டதோ ஊற்றுப்பா ழாச்சுதோ
தின்றஉப்பு மாண்டதோ தெருவுபா ழாச்சுதோ
கால னுயரவந்து கைகாட்டி யழைத்தானோ
இயமனு ருயாவந்து இங்கேவா வென்றாரோ
ஆனைகயி னாலேயடா அமருக்கு வந்துவிட்டாய்
என்சமர்த்துஞ் சேவகமு மிப்போ தறிவாய்பார்

தேரைத் துரத்திவிட்டாள் செங்கையிலே வில்லெடுத்தாள்
கேட்டந்த நீன்முகனுங் கர்வ மதிகமுமாய்
நெற்றிக்கண் ணீசுவரனார் நிமிர்ந்துவிழி பார்த்ததுபோல்
வலதுபக்க மீசையது வல்லயம்போ லேதுடிக்க
இடதுபக்க மீசையது ஈட்டிபோ லேதுடிக்க
மீசை துடிக்கிறதும் முன்கோப மாகிறதும்
சாணுண்டே பெண்ணேநீ சமர்த்தாகப் பேசுகிறாய்
சவுரியத்தை நானழிப்பேன் தம்பலங்க ளேந்தவைப்பேன்
வல்லமையைப் பாரென்று வளைத்தானே வில்லதனை
இவ்விருவர் தேரு மிருநிலத்தி றுன்சுழல
மாணிக்கச் சொக்கரையு மனத்தில் நினைத்தாளே
அங்கயற்கண் ணாயகியை ஆதிபர மேசுவரியை
மனத்தில் நினைத்தல்லோ வாங்கிவிட்டாள் பாணமதை
பாவியந்த நீன்முகனும் பதறிச் சரம்பொழிந்தான்
விட்டான் சரபாணம் மெல்லிநல்லாள் மேனியிலே
கோடான கோடிபாணம் குறித்தானே நீன்முகனும்
அல்லிப் பெருமாளும் அதிகமான கோபமுடன்
ஒன்றுக்குப் பத்துகணை யொருநூற்றுக் காயிரமாய்
சரமேற் சரம்பொழிந்தாள் சாமர்த்ய முள்ளகன்னி
வாயுவி னஸ்திரங்கள் வருணனது அஸ்திரங்கள்
திவ்யநல்ல அஸ்திரங்கள் தீர்க்கமுள்ள அஸ்திரங்கள்
சண்முக னஸ்திரமாஞ் சந்திர னஸ்திரமாம்
பானுவி னஸ்திரமாம் பார்வதி யஸ்திரமாம்
வக்ரதந்த னஸ்திரமாம் வருணனது அஸ்திரமாம்
இடிபகவா னஸ்திரமாம் இந்திர னஸ்திரமாம்
ராமச்சந்த்ர னஸ்திரமாம் நவச்சந்திர னஸ்திரமாம்
பிரமனுட அஸ்திரமாம் பெருமாளி னஸ்திரமாம்
கார்த்திகை மாதமதில் கனத்தமழை பெய்ததுபோல்
ஐப்பசி மாதமதில் அடர்ந்தமழை பெய்ததுபோல்
சோனை மழைகளுமே சொரிந்ததுபோல் தூவிவிட்டாள்
விட்டதொரு பாணமது மட்டுமி தங்களில்லை
நான்குநாள் மட்டும் நல்லசண்டை பண்ணலுற்றார்

விற்பிடித்த கைகளது மெத்தசிவப் பேறியது
அம்பிழுத்த கைகளாறு லல்லிப்பூ வர்ணமாச்சு
நெல்லிப் பழம்போலே நெருங்கிடுங் கொப்பளங்கள்
இந்த விதமாக இருவர்சண்டை பண்ணிஞர்கள்
அப்போது அல்லியம்மாள் அம்மனைத் தோத்திரித்து
இடியாஸ் திரமதனை யெடுத்துமந்த்ர தூபமிட்டு
மார்பளவு வாங்கியேதான் தோள்பிளக்க வேதொடுத்நாள்
வாய்களில் நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுவே
தேரு முடைந்ததுவே செம்புரவி செத்ததுவே
போட்டசட்டை வச்ரகபாய் பொடியாகத் தானழிந்து
சட்டைதமான் வச்ர* கபாய் தவிடுபொடி ஆச்சுது
சல்லடைக் கண்போலே சரீரங்கள் தொளையாகி
பதாதியாய் நின்ருனே பராக்கிரம நீன்முகனும்
எடுத்தான் வளைதடியை ஏற்றிஞன் கேடயத்தை
கண்டாளே அல்லியம்மாள் கண்சிவந்து கோபமுடன்
கேடயமும் வாளெடுத்து கர்ச்சித்துக் கீழ்குதித்தாள்
எலியைக்கண்ட பூனையைப்போ லெழும்பிறு ளல்லியம்மாள்
பசுவைக்கண்ட புலியதுபோற் பாய்ந்தானே நீன்முகனும்
யானைகண்ட சிங்கமேபோ லல்லி எழும்பிஞளே
கொக்கைகண்ட ராஜாளிபோர்ற் குதிக்கிருன் நீன்முகனும்
மானைக்கண்ட சிவிங்கியைப்போல் வருகிரு ளல்லியம்மாள்
உன்னைவிடு வேனென்று உன்மனத்தி லெண்ணுதே
நீன்முகா வுன்தலையை நிமிஷத்தில் வாங்குவேன்பார்
இடசாரி வலசாரி இருவரும் சுழலுகிருர்
சக்கரஞ் சுழல்வதுபோற் சமர்த்தாகச் சுற்றுகிருர்
வண்டுதும்பி போலாக வட்டமிட்ட கருடனைப்போல்
முன்கந்து பாய்ந்தலவோ முதுகின்மேல் வெட்டுவாளாம்
தட்டி உதறிநிற்பான் தாக்குவா னல்லியரை
எமனும் எமன்போல இந்திரனு மிந்திரன்போல்
மலையும் மலையோடு வந்தெதிர்த்த பாவனைபோல்
புலியும் புலியுடனே பதுங்கி யெதிர்த்ததுபோல்

* நிலை அங்கி

நான்குநா ழிகைமட்டும் நல்லசண்டை பண்ணினார்கள்
பொற்றா மரைதனிலே பிறந்தெடுத்த அல்லியரும்
ஆலவாய்ச் சொக்கரென்னும் ஆண்டவரைத் தானினைந்து
மதுரைமீ னாட்சியை மனதிலே தானினைந்து
முன்கந்து பின்கந்து முப்பத்தி ரண்டுகந்தும்
பக்கவள வாகவந்து பாய்ச்சலுட னேயெழுந்து
வீசினாள் வாளாலே வேறிரண்டு துண்டாக
கருப்பங் கரணையைப்போற் கண்டித்துக் கீழ்வீழ்த்தி
ஏறினாள் தேர்மேலெடுத்தாள் நெடுங்குடையை
நீன்முகன் விழுந்தானென்று நீள்சங்கு தான்தொனித்தாள்
தேரைத் திருப்பிவந்தாள் தேன்மொழியா ளல்லியம்மாள்
நீன்முகன் மார்மீதில் நீவிரத மோட்டினாளே
ஜயங்கள் ஜயங்களென்று ஜயபேரி போட்டுவந்தாள்

அல்லியம்மாள் மதுரைக்குவந்து பட்டங் கட்டிக்கொண்டது

எழுபது சேனாபதி யெல்லாரு மோடிவந்தார்
தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் சகல ஜனங்களெல்லாம்
அல்லிப்பெரு மாளுக்கு அடிபணிந்து தண்டனிட்டார்
அடைக்கல மாய்ச்சியென்று அடிபணிந்து தண்டனிட்டார்
தேவதுந் துமிமுழங்க தேவர்பூ மாரிபெய்ய
ஆயி ரவரென்னு மையன்மார் தாமறிந்தார்
சந்தோஷப் பட்டங்கு தார்வேந்த ரோடிவந்தார்
மகள்தன்னைப் பார்த்தலவோ மகிழ்ந்தார்கள் பாண்டியர்கள்
மதுரைத் தெருவனைத்தும் மாவிலை யாசிலையால்
தோரணங் கட்டுமென்றாள் துரைமக ளல்லியரும்
அரைநாழி கைக்குள்ளே அலங்கரித்தார் பட்டணத்தை
எங்கு மலங்கரித்து எத்திசையும் நீர்தெளித்து
வாழை கமுகுமரம் வாசலெல்லாம் நட்டார்கள்
சேனைகள் சூழ்ந்துவர ஜயபேரி யடித்துவர
மேளங்க ளார்ப்பரிக்க மொய்குழலி வருகிறாளே
மதுரைத் தெருவைச்சுற்றி மாளிகையில் வந்தமர்ந்தாள்

சிம்மாசனத்தின்மீ தேறினாள் தேன்மொழியாள்
ஆறுயிரம் பாண்டியரா மையமாரானவர்கள்
பட்டந் தரித்தார்கள் பத்தினியா ளல்லியற்கு
சீமைத் துரைத்தனமுஞ் செங்கோலுந் தந்தார்கள்
பொம்மை விருதுகட்டி பூத்தலைக் கட்டிவைத்து
அல்லிக் கொடிகட்டி யரசுநிலை யாளுகிறாள்
மதுரையம்பத் தாறுகாதம் மாதுமையா ளாளுகிறாள்
ஆண்பட்டங் கட்டியே யரசுநிலை யாளுகிறாள்
பெண்பட்டங் கட்டியே பூமியர சாளுகிறாள்
இந்த விதமாக வல்லியர சாண்டிருந்தாள்
இப்படி யாகவே தான் இருந்தரசு ஆளுகையில்
ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுன னு மப்போது
இந்திரப் பட்டணத்தில் வந்து சிலதிருடர்
பசுதிருடிப் போனசெய்தி பார்த்திபன் தானறிந்து
அம்போடு வில்லெடுக்க அரண்மனையிற் போய்நுழைந்து
ஏழாம் நிலையின்மேல் இன்பமா யேறினாம்
தருமருந் துரோபதையுஞ் சதுரங்க விளை யாடுகையில்
குங்குமப்பூ மேடையிலே கூடியுற வாடினார்கள்
கலந்திருந்த வண்மைதனைக் கண்ணாலே கண்டுவிட்டான்
முன்னிட்ட காலையவன் பின்னிட்டு வாங்கினானே
மந்தாரக் குந்தியரை மாதாவைத் தேடிவந்தான்
ஆய்ச்சியர் தம்பாத மடிவணங்கித் தெண்டனிட்டான்
வாழ்த்தி விடைகொடுத்து வர்ணித்தாள் குந்தியம்மாள்
ஆய்ச்சியரே யென்தாயே யடியே னொருவார்த்தை
அண்ணனுந் தேவியரு மன்பாக மெத்தையின்மேல்
கலந்துவிளை யாடுவதைக் கண்ணாலே கண்டேனம்மா
சதுரங்க லாகையிலே சடுதியில்யான் கண்டுவிட்டேன்
பார்த்த படியினாலே பாவம்வந்து நேர்ந்ததம்மா
ஆகாத பாவத்துக்கு ஆளானே னய்ச்சியரே
பொல்லாத பாவம்வந்து போதப் பலித்ததம்மா
இப்பாவந் தீர்வதற்கு எத்தலங்க ளும்பார்த்து
கோதா வரியமுனை குமரி சரஸ்வதியும்

கங்கை நருமதை காவேரி துங்கபத்ரி
காசிஸ்நானஞ் செய்யவேண்டுங் கனபாவந் தீரவேண்டும்
பாராத ஸ்தலங்களெல்லாம் பார்த்து வருகிறேன்யான்
சிவஸ்தலம் விஷ்ணுஸ்தலந் தரிசனம் செய்வேன்யான்
கால்கொண்ட தூரமெல்லாங் கண்டு வருவேன்யான்
போகவே வேண்டுமென்று பொன்னடியைத் தண்டனிட
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அழுது புலம்பலுற்றாள்
உன்னையான் பாராம லொருநிமிஷம் நிற்கமாட்டேன்
பாரா திருப்பதற்குப் பாவி மனம்வருமோ
செத்து மடிந்து செலவழிந்து போவேனென்றாள்
அழுது புலம்பலுற்றாள் ஆரணங்கு குந்தியம்மாள்
அழுத குரல்கேட்டு அத்தரும ராயர்வந்தார்
சந்தன வடிவழகன் தருமராயர் வந்துவிட்டார்
ஏதுக் கழுவதுதா னென்தாயே சொல்லுமென்றார்
அர்ச்சுனன் சொன்னதெல்லா மாய்ச்சியருந் தாமுரைத்தாள்
மாதா மொழிகேட்டு மறவிமைந்தன் மனம்நொந்து
சொற்பேச்சு கேளானே சுந்தரப் பூமுடியான்
என்வார்த்தை கேட்கானே இளவிஜய ராசனென்று
யாரை நினைத்தானோ அளவற்ற சிந்தையிலே
எவரை நினைத்தானோ இன்பமுள்ள சிந்தைதனில்
எம்பெருமாள் மேகவண்ணா ஏழுல களந்தவரே
அடியளந்த மாயவரே ஆதிமூலம் வாருமென்றார்
இவ்வேளை யிச்சமயம் இங்கேவா சுவாமியென்றார்
தருமர் நினைத்ததனைச் சுவாமி யிதுவறிந்தார்
ஏழை யழுதகண்ணீர் வாளா யறுத்ததுவே
தருமர் நினைத்ததுதான் தப்பாமற் றாமறிந்து
வட்டமாங் கருடனேறி வந்துவிட்டா ரெம்பெருமாள்
சிவந்த கருடனேறி ஸ்ரீராமர் வந்துவிட்டார்
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்கடந்து
ஆறு சுனைதாண்டி யதிகவனந் தான்கடந்து
சந்தன வடிவழகன் தருமாண்டை வந்துவிட்டார்
வாகனம் விட்டிறங்கி வந்து சரணமிட்டார்

என்னை யழைத்ததுதா னேது கருமமென்றார்
சிம்மாச னம்போட்டு சீரா யிருமென்றார்
இட்டசிம்மா தனத்தில் எம்பெருமாள் வீற்றிருந்தார்
சந்தன வடிவழகர் தருமராய ரேதுரைப்பார்
ஆணு லழகுமன்னன் அர்ச்சுன ராசனவன்
தீர்த்தயாத் திரைபோகச் சிந்தையில் நினைந்தானே
காசியாத் திரைபோகக் கருத்தில் நினைந்தானே
யார்சொல்லுங் கேளேனென் றருச்சுனன் போகலுற்றான்
தனியே அனுப்புதற்குச் சற்றுமனந் தோன்றவில்லை
அருச்சுனற்குத் துணையாக அரிராமா போய்வாரும்
கூடத் துணைபோங்கள் கோபால சுவாமியேநீர்
கும்பிடுந் தெய்வமேநீர் குழைத்திடும் நாமமேநீர்
உன்னையே நம்பிநான் உயிர்கொண் டுலாவுகிறேன்
யாரைச் சதமென்பேன் அன்னியரைத் தஞ்சமென்பேன்
எவரைச் சதமென்பேன் இனியாரைத் தஞ்சமென்பேன்
உம்மையல்லால் வேறுதுணை உண்டோவிம் மாநிலத்தில்
அருச்சுனனார் பின்சென்று அழைத்துவந்து சேருமையா
போய்வாருஞ் சுவாமியென்றார் புகழ்வேந்தன் தருமலிங்கம்
மாதாவாங் குந்தியம்மாள் வாழ்த்திச் செலவுதந்தாள்
மாயனு மருச்சுனனும் வணங்கி யெழுந்திருந்தார்

மாயவனும் அர்ச்சுனனுந் தீர்த்தயாத்திரை போகிறது

காஷாயந் தானுடுத்துக் கடுகிவேஷங் கொண்டார்கள்
சந்நியாசி வேஷங்கொண்டு தவமுனிபோல் வடிவெடுத்தார்
அம்புவில்லுங் கைப்பிடித்து அரியமுனி போல்நடந்தார்
தருமாபுரம் வீமாபுரந் தாணிபுருந் தாம்கடந்தார்
இந்திர வனங்கடந்து இனியவனம் போகலுற்றார்
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்தாண்டி
*காசிநதி போய்மூழ்கிக் கனதீர்த்த மாடினார்கள்
விசுவநாத சுவாமியைத்தாம் வேண்டித் தொழுதார்கள்
துங்கபத்ரி கோதாவரி தொலைதீர்த்த மாடினார்கள்

* காசிநதி = கங்கை

ந்ருமதை சரஸ்வதியில் ஸ்நானமுஞ் செய்தார்கள்
மல்லிகார்ச் சுனம்வந்து மகேசுவரனைப் பூசைபண்ணூர்
திருப்பதியே வந்தார்கள் தெரிசனமே செய்தார்கள்
வேடனது எச்சிலைத்தான் விரும்பியுண்ட வித்தகனூர்
கண்ணப்பன் காட்சிபெற்ற காளத்தி வந்தார்கள்
காளத்தி நாதரைக் *கா னம்மையுடன் கண்டார்கள்
திருப்பாலை வனந்தனிலே சிருடனே வந்தார்கள்
பாலீச நாதரைத்தாம் பணிந்துதண்டஞ் செய்தார்கள்
வான்மீகர் பூசைசெய்த மருந்தீச ரைத்தொழுதார்
திருவொற்றி யூரில்வந்து தியாகரைப் பூசைசெய்தார்
கழுக்கள் வலம்வந்து கடைநயினூர் பூசைசெய்த
திருக்கழுக் குன்றப்பதி தேடியே வந்தார்கள்
வேதகிரி லிங்கத்தை வேண்டி சரணமிட்டார்
வண்ணூரப் பெண்ணுக்கா மணம்போனு ரென்றுசொல்லி
அண்ணு மலையாரை யாணழகர் தேடிவந்தார்
அருணகிரி நாதரைத்தா மடி பணிந்து தெண்டனிட்டார்
புற்றிடங் கொண்டதொரு பொன்திரு வாரூர்போய்த்
தியாகரைத் தரிசித்துத் திரும்பினு ரிருவருமாய்
சிதம்பரந் தன்னிலேதான் சபாபதியைத் தொழுதார்கள்
மாயூரங் கும்பகோணம் வந்துதரி சித்தார்கள்
ஸ்ரீரங்கம் வந்தலவோ ஸ்ரீரங்கரைப் பூசைசெய்தார்
ஜம்புகேசுவ ரத்திலேதான் ஜம்புலிங்க ரைத்தொழுதார்
இராமேசு வரத்துக்கு இருவருமா நடந்தார்கள்
சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்து சேதுலிங்கம் பூஜைசெய்து
பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பித்தரைக் காணவென்று
மதுரை நகர்தேடி வருகிறு ரிருவருமாய்
வருகிற வழிதனிலே வாணிய னொருவனவன்
அல்லி யரசாணி யாரணங்கு மாதினுக்கு
நித்தமவன் முத்தளக்கும் நீதியுள்ள வாணியன்தான்
அன்றுட முத்ததனில் அளவு குறைந்ததென்று

* கானமம்மை = ஞானம்பாள் = ஞானப்பூங்கோதை. ஞானம் என்பது கானம் என்று சாதாரணமாய் வழங்குகிறது.

படிமூத்து குறைந்ததென்று பதறிப் புலம்புகிறான்
வாயி லறைந்துகொண்டு மண்ணிற் புரளுகிறான்
அழுத குரல்கேட்டு அங்குவந்தா ரிருவருமாய்
ஆரடா தம்பியரே அழுது புலம்புவதேன்
(உன்னை,) அந்நீதம் பண்ணவரா ரடித்துப் பறித்தவரார்
இப்போதுன் னுடைமைகொள்ளை யிட்டா ரெவர்காணும்
அழுது புலம்புவதே னவ்வயணஞ் சொல்லுமென்றார்
வனந்திரியுஞ் சந்நியாசி வார்த்தைய துங்களுக்கேன்
ராஜாத்தி வார்த்தையதை நானுரைக்கக் கூடாது
சொன்னேனே யாமாகிற் சுகமாக்கப் போறீரோ
உங்களா லாவதென்ன வூர்வழியே போங்களென்றான்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அருச்சுனனு மேதுரைப்பார்
சொன்னாற் குறைவுமுண்டோ சுகம்பெறுவீர் வாணியரே
பெரியோர்க்குச் சொன்னதினாற் பிழையுண்டோ வுன்றனக்கு
(உன்) மனது குறைவகற்றி வகைமானஞ் செய்திடுவோம்
அழுத வயணமதை யறிய வுரையுமென்றான்
ஆனாற்கேள் சந்நியாசி யவ்வயணஞ் சொல்லுகிறேன்
ஐயா பெரியவரே ஆண்டவரே கேளுமையா
மானு மதுரையது வடமதுரைப் பட்டணத்தில்
தென்மதுரை யாளுகின்ற தேன்மொழியா ளல்லியம்மாள்
ஆறாயிரம் பாண்டியர்க்கு அரிய துரைமகள்காண்
வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லை குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
ஓடுகிற தண்ணீரி னுள்மணற் சேறுமுண்டு
அடிக்கிற காற்றதனி லலைகாற்றிற் றுரும்புமுண்டு
சந்திரற்கு மாசுமுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
குன்றுமணிக் காணலுங் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
புருவங் கறுப்பொழிய பின்னே கறுப்புமில்லை
மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக் கறுப்புமில்லை
ஆறாயிரம் பேரும் அரியமைந்த னில்லாமல்
மாளுவோ மென்றுசொல்லி மலைமேற் றவமிருந்தார்
மாளாதே யென்றுசொல்லி மலரி லவதரித்தாள்

பொற்று மண்டபத்திலே பிறந்தாளே மாதுகன்னி
அல்லி யிலைமேலே அருமையாய்த் தான்பிறந்து
அல்லியென்று பேருமிட்டு ஆரணங்கு பெண்வளர்ந்தாள்
ஏழு பிராயமதி லெதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
நீன்முகனைக் கொன்றவளும் நீலிப்பட்டங் கட்டிக்கொண்டாள்
பொம்மை விருதுகட்டி பூமியர சாளுகிறாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அர்ச்சுனனு மேதுரைப்பான்
அழகில் மிகுந்தபெண்ணே ஆணழகா சொல்லுமென்றான்
அவளழகும் பாவனையு மையாவே சொல்லுகிறேன்
எல்லார் தலைமயிரு மிருமுழமு மொருமுழமாம்
எல்லார் தலைமயிரு மிருபாக மொருபாகம்
ஆரணங்கு கூந்தலது அறுபத்து மூன்றுமுழம்
வண்டுமுது கோடுபோலே மயிர்நிறமா யிருக்கிறது
தேய்பிறைச் சாயலைப்போல் திருநெற்றிக் கண்ணழகும்
வேப்பிலைச் சாயலைப்போல் மேற்புரு வத்தழகும்
கூரிய மூக்கழகுங் குளிர்ந்த முகத்தழகும்
முத்துப்போற் பல்வரிசை முருக்கிதழ்போற் செவ்விதழும்
* நீர்முட்டைக் கண்ணழகும் நெரித்தபுரு வங்களுடன்
சங்கு கழுத்தழகுஞ் சாதிலிங்க மேனிகளும்
கற்பகச் சாயலைப்போற் கைத்தல மிரண்டழகும்
ஆலிலை போலாக அமர்ந்த திருவயிறும்
சிங்கத் திடைபோலச் சேர்ந்த இடையழகும்
இளவாழைத் தண்டதுபோ லிருதொடை வடிவழகும்
முத்துச்சிப்பி போலே முழங்கா லிரண்டழகும்
புத்தகஞ் சேர்த்ததுபோற் புறங்காலின் பேரழகும்
சுவரி லெழுதலாகுஞ் சித்திரம்போற் பார்க்கலாகும்
படத்தி லெழுதலாகும் பதுமையைப்போற் பார்க்கலாகும்
வேரிற் பவளங்கள் மின்னுகிற காந்தியவள்
மின்ன லொளிபோலே மெல்லிநல்லாள் தன்நிறங்கள்
கொம்பனையாள் வார்த்தையது குயில்கள் குரலோசை
காய்க்கும் பிராயமையா கன்னிகட்டுங் காலமையா

* நீர்முட்டை = நீர்க்குமிழி

பூக்கும் பிராயமையா பிஞ்சுவிடுங் காலமையா
அவளைப்போ லழகுடையா ளாருமில்லை வையகத்தில்
கட்டழகி மாதினுக்குக் கலியாண மாச்சுதாடா
மாலைப் பசுங்கிளியு மணமுகூர்த்தஞ் செய்தனளோ
ஆறுற்கேள் சந்நியாசி யவ்வார்த்தை சொல்லுகிறேன்
கொள்ளவரு மாப்பிள்ளைக்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றாள்
ஆளவருஞ் சம்பந்தியை யடிப்பனென்றாள் * சேருபந்தால்
கலியாண மென்றவரைக் கண்ணைப் பிடுங்கிடுவாள்
முன்வாசற் படிதனிலே முச்சிகொட்டா கட்டிவைத்தாள்
பாலைக் கறந்துதான் பட்டணத்தில் வைத்தாக்கால்
பறக்கின்ற காகமது பாராது தலையெடுத்து
ஆண்காற் றடியாது அல்லியம்மாள் கோட்டைதனில்
ஏறுவதும் பெண்குதிரை இருப்பதுவும் பெண்சேனை
பன்னிரண்டு வயதாச்சு பாலப் பிராயமையா
நித்தங்கல முத்தளப்பேன் நீதியுள்ள மாதினுக்கு
(அவளுக்கு) அன்றாட முத்ததனில் அளவு குறைந்ததையா
ஆகையி னுலேயா னழுது புலம்புகிறேன்
வெட்டி யெறிந்திடுவாள் வீரமணி வாளினுலே
கொல்ல நினைப்பாளே குடிகேடு வந்திடுமே
ஆகையி னுலேதா னழுது புலம்புகிறேன்
அவனுக்கா தரவுசொல்லி யப்புறமே போகையிலே

அருச்சுனன் அல்லியின்மேலாசை கொண்டது.

அருச்சுன ராஜனவ னதிகமோகங் கொண்டானே
அப்புறம் நடக்கறியான் அருச்சுன ராஜமன்னன்
அல்லியர்மே லாசையது அதிகமோகங் கொண்டானே
காமவி காரத்திற் களைதாங்கிப் போனுனே
மன்மத னெய்தகணை மார்பைப் பிளக்கிறதே
சித்தசன் தொடுத்தகணை சிறுமார் புருகிறதே
மோகம் அதிகரித்து மூர்ச்சைபட்டுப் போனுனே
பாணங்க ளைந்தும் பட்டுநெஞ் சுருகிறதே

* சேருபந்து = சேர்பந்து = கசை = சவுக்கு

மாரன்விடும் பாணமது மார்புருகிப் போகிறதே
ஆயன் பெருமாளே அடியேனொருவார்த்தை
கட்டின விருதுகளைக் கீழ்கி யவிழ்க்கவே ணும்
அல்லியரை மாலையிட்டு அழகுமணஞ் செய்யவேண்டும்
எந்தவித மானாலு மிணைமாலை சூட்டவேணும்
மாலையிட்டா லல்லாது மாயவனே வருவதில்லை
செத்து மடிவேனையா செலவழிந்து போய்விடுவேன்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அரிராம ரேதுசொல்வார்
கட்டென்ன காவலென்ன காவலதி காரமென்ன
ஆருயி ரவர்களா மையன்மார் சேனையென்ன
சேவக மிருந்ததொரு தேன்மொழியா ளல்லியரும்
கலியாணம் பண்ணுதற்குக் காண்டீபா ஆகுமோதான்
கொல்ல நினைப்பாளே குடிகேடு வந்திடுமே
செத்து மடிவாயே செலவழிந்து போய்விடுவாய்
தேசத்திற் பெண்களோடா சேனைபேர் கிட்டாரோ
சாதியி லொருபெண்ணைத் தாலிகட்டி வைப்பேனடா
குலத்தி லொருபெண்ணைக் கோலம்பண்ணி வைப்பேனடா
மாதுடைய வார்த்தையைத்தான் மறந்துவிடு வாள்விசயா
பெண்ணென்ற வார்த்தையைநீ போட்டுவிடு வாள்விசயா
அல்லியரை மாலையிட ஆகாது உன்னாலே
செத்து மடிந்திடுவாய் செலவழிந்து போய்விடுவாய்
நச்சுநச்சு என்னாதே நாம்போவோம் ராசாவே
தீர்த்தயாத் திரைவந்து சேனைநா ளாச்சுதடா
தருமருந் தம்பியருந் தவித்துப் புலம்புவாரே
ஆரணிய வாசம்வந்து அநேகநா ளாச்சுதடா
என்றது தான்கேட்டு ஏதுசொல்வான் வாள்விசயன்
(நான்) செத்து மடிந்தாலுஞ் செலவழிந்து போனாலும்
மாண்டு மடிந்தாலும் வைகுந்தஞ் சேர்ந்தாலும்
செத்த விடந்தனிலே செங்கழுநீர்ப் பூப்பேன்
மாண்ட விடந்தனிலே மல்லிகைப் பூப்பேன்
பஞ்சணை மெத்தையிலே படுக்கைமல ராவேன்யான்
கொண்டைக்குப் பூவாவேன் கொசவனத்திற் பையாவேன்

நெற்றிக்குப் பொட்டாவேன் நீலவிழி மையாவேன்
முன்றானைத் தொங்கலிலே முள்ளாகி யொட்டுவேன்யான்
காலுக்கு * மிஞ்சிபோலுங் கைவளையல் தானுவேன்
மாலையிட்டா லல்லாது மாயவனே வருவதில்லை
கலியாணஞ் செய்துவைபுங் கரியமா லெம்பெருமாள்
(உன்,) புண்ணியத்தி னாலேநான் பிழைக்கவழி பாருமையா
பார்த்தீபன் மாலினது பாதம் பணிந்தானே
ஆயர் பெருமாளும் அருளாள ரேதுசொல்வார்
புத்திகெட்டு நானுமுன்றன் பின்னாலே வந்தேனடா
அறிந்து மிருந்தும்நான் அறிவழிந்து வந்தேனடா
பெண்களைப் பார்த்துநீ பேதைபோற் புலம்புகிறாய்
அல்லியர்மேற் சிந்தைவைத்து அருச்சுனனுஞ் சோபமானான்
காமக் கணைபட்டுக் களையாகிக் கீழ்விழுந்தான்
ஆயன் பெருமாளும் ஆலோசனைசெய்தார்
மாதென்னு மல்லியரை வரவழைக்க வேண்டுமென்று
மாயத்தால் மிருகங்களை மாயவருண் டாக்கிவிட்டார்
காட்டானை சிங்கங்களுங் காடிபுலி யாளிகளும்
மானு முயல்களுடன் மட்டற்ற பன்றிகளும்
மயிலுங் குயிலன்னம் வண்ணவண்ணப் பட்சிகளும்
அநேக மிருகங்களை யரிராம ருண்டுபண்ணூர்
மதுரைக் குடிப்படைகள் மகாசனங்க ளத்தனையும்
காட்டில்வரத் தாம்பயந்து கன்னிநல்லாள் முன்னேவந்தார்
அல்லியர்க்குத் தண்டனிட்டு அடிபணிந்து ஏதுரைப்பார்
இத்தனை நாள்பிழைத்தோ மிடுக்கமில்லை யென்றிருந்தோம்
என்னகுறை செய்தோமோ எண்ணவொண்ணு மிருகங்கள்
காட்டுக்குப் போவோமென்றாற் கனத்த மிருகமம்மா
பொல்லாத மிருகங்கள் புலிகள் துரத்துதம்மா
ஏதாற் பிழைப்போமென் றெல்லாருந் தாமழுதார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுரைப்பாள்

---

* மிஞ்சி = கால் மோதிரம்.

அல்லியரசாணி வேட்டைக்கு வருகிறது

மிருகத்தால் மடிவமென்று மிகவும் பயப்படாதீர்
வேட்டைக்கு நானேபோய் வேண மிருகமெல்லாம்
அரைநாழி கைக்குள்ளே அதம்பண்ணிப் போடுகிறேன்
அஞ்சாம லெல்லாரு மரண்மனைக்குப் போங்களென்றாள்
அத்தண்ட பேர்களெல்லா மரண்மனைக்குப் போனபினபு
ஆரடி தாதியரே யலங்காரச் செங்கமலம்
வேட்டையாடும் பெண்டுகளை விரைந்தழைத்து வாருமென்றாள்
குறவர்பெண்கள் மறவர்பெண்கள் கூட்டிவாரும் தாதியரே
வில்லியர் பெண்களைநீ விரைந்தோடி யழையுமென்றாள்
குதிரைமேற் சீனிகட்டுங் கொப்பனவே தாதியென்றாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆரணங்கு தாதியவள்
இலாயத்தில் கட்டிவைத்து இருக்கின்ற புரவிகளில்
பாராசாரி புரவிதன்னைப் பாங்குடனே தானவிழ்த்து
குதிரை குளிப்பாட்டி கொண்டகடி வாளமிட்டு
நாலுகாற்கும் வண்டயமாம் நடுக்கழுத்திற் கொலுசுகளும்
பக்கத்தி லங்குபடி பதியவைத்தா ரப்பொழுது
கண்ணாடி *சல்லி கவரிமான் சுங்குவிட்டு
முத்துத்துரா கலிங்கத்துரா முன்னாலே தான்சொருகி
இமாம்பட்சி யிறகுதன்னை யியல்பாகத் தான்சொருகி
குதிரையை யலங்கரித்துக் கொண்டுவந்து முன்புவிட்டார்
அம்புவில்லுங் கைப்பிடித்து அம்பறாத் தூணிகட்டி
பதினாயிரந் தோழிமார்கள் பாங்காகச் சூழ்ந்துவர
ஆயிரம் யானைசேனை அல்லியுடன் பயணமாச்சு
வெள்ளித் தமுக்கடித்தார் வெண்கலக்கொம் பூதினார்கள்
பொன்னுத் தமுக்கடித்தார் புறப்பட்டார் பெண்களெல்லாம்
வேட்டைநாய் சங்கிலியும் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
மான்வலையும் வல்லயமும் வளைதடியுஞ் சக்கரமும்
காற்செருப்புந் தோற்குல்லா கைதனில் சில்லாக்கோல்
அந்தவிதப் பெண்களெல்லா மல்லியரைச் சூழ்ந்துவர
அப்போது அல்லியம்மா ளாரணங்கு தானெழுந்து

* சல்லி=தொங்கல்

புரவி யருகில்வந்தாள் பெண்கொடியாள் மாதுகன்னி
புரவிதனைச் சுற்றிவந்து போதவே சரணஞ்செய்தாள்
கழுத்து மயிர்பிடித்துக் கடிவாளங் கைப்பிடித்தாள்
தட்டினாள் புரவிதனைச் சடுதியிற்றா னேறினாளே
அடிவயிற்றில் தட்டினதால் அபாரியா யோடியது
ஆயிரங் குதிரைகளு மல்லியுடன் கூடவிட்டார்
ஆயிரங் குதிரைகளி லல்லியம்மாள் குதிரையது
காற்றாய்ப் பறந்தலவோ கடுகியே வருகிறது
பட்டணந் தான்கடந்து பாரவனந் தான்புகுந்தாள்
காட்டை வளைத்தார்கள் கருநாயைச் சூழவிட்டார்
செடியை வளைத்தார்கள் செந்நாயைச் சூழவிட்டார்
கோணக்கொம் பூதுவார்கள் கொப்பெனத் தமுக்கடிப்பார்
ஆயன் பெருமாளும் அர்ச்சுனரைத் தானெழுப்பி
வருகிறாள் அல்லியரும் வனந்தனிலே வேட்டையாட

அல்லிக்கு அருச்சுனன் அம்பு பொறுக்கித் தருவது

(அவள்) எய்கிற பாணமெல்லா மெழில்விசயா நீபொறுக்கி
அம்புகள் தாம்பொறுக்கி யல்லியர்க்கு நீகொடுத்து
வல்லமையாய் வந்தாலே மாலையிட்டு வைப்பேனென்றார்
அந்த மொழிகேட்டு அருச்சுனன் தானெழுந்தான்
மாய மிருகமது வந்ததே அல்லிமுன்பு
புள்ளிமான் றன்னையே பொற்கொடியாள் கண்டுவிட்டாள்
மானைத்து ரத்தியேதான் வருகிறா ளல்லியம்மாள்
காற்றாய்ப் பறந்ததுவே கானகத்தில் மானதுதான்
குதிரை சவாரிவிட்டு கொப்பனவே துரத்தலுற்றாள்
கூடத் தொடர்ந்தானே கோபாலன் மைத்துனனும்
அல்லியர சாணியவள் அம்புக ளெய்ததெல்லாம்
பொறுக்கித் தருவானே போர்விசய னர்ச்சுனனும்
காடெல்லாம் வேட்டையாடி களைத்தாளே அல்லியரும்
விடுவிடு நேரமது வெயிலான வேளையிலே
ஆல மரத்தடியி லங்கே யிறங்கிவிட்டாள்
ஆரடி தாதியரே ஆசனம் போடுமென்றாள்
அரைத்துணியைத் தானவிழ்த்து அர்ச்சுனனுங் கீழ்ப்போட்டான்

குதிரையைக் கட்டுமென்று கொப்பனவே தான்படுத்தாள்
அகிலமரந் தன்னுடனே யணைத்துவைத்தாள் குதிரைதனை
பாங்கியரே என்னுடைய பாதம் பிடியுமென்றாள்
அர்ச்சுன ராசதுரை அல்லியர்க் கெதிரேவந்து
அல்லியம்மாள் தன்பாத மர்ச்சுனன் பிடிக்கலுற்றான்
கைகால் பிடிக்கையிலே கணையாழி கழற்றிக்கொண்டான்
ஆரடி தாதியரே யலங்காரத் தோழியரே
(நீங்கள்) கற்ற கதைதனிலே கதையொன்று சொல்லுங்கள்
கலைகள் தெளியவேண்டுங் கதையொன்று சொல்லுங்கள்

அருச்சுனன் அல்லியர்க்குக் கதை சொல்லல்

ஆணு லழகுமன்ன னல்லியர்க்குக் கதையுரைப்பான்
குருகுல வங்கிஷமாங் குந்திமக்க ளைந்துபேராம்
துருவாசர் மந்திரத்தால் துலங்கவந்த நவமணிகள்
சந்திர குலம்விளங்கத் தருமாவ ரைந்துபேர்கள்
பாண்டுராசன் பெற்றெடுத்த பஞ்சவர்க ளைவருண்டு
தருமருக்கு நேரிளையான் தாக்குடைய வீமராசன்
வீமருக்கு நேரிளையான் வில்வாங்கு மருச்சுனன்காண்
நெருப்பிற் பிறந்ததொரு நேரிழையாள் துரோபதையை
எட்டாத வில்வளைத்து இளங்கொடியை மாலையிட்டான்
மீசை முறுக்கழகன் விழியிலே கறுப்பழகன்
நாவுதனில் நட்சத்திரம் நயனவிழிப் பார்வையுள்ளான்
தோளிலே துளசிமாலை யமுதகலசம் தொப்புளிலே
பல்லிற் பாசவிணை பாதத்திற் செந்தாமரை
முதுகிலே மச்சரேகை மாணிக்கம் முழங்காலில்
முன்னிலும் பின்னழகன் மோககன்னி மணவாளன்
பின்னிலும் முன்னழகன் பெண்களுக்கு மணவாளன்
அருச்சுன னைப்போலே அழகுடையா ராருமில்லை
திக்குநல்ல பாலகரை ஜெயம்பண்ணுஞ் சேவகன்றான்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டா ளிளங்கொடியா ளல்லியம்மாள்
என்னகதை சொன்னாயென்று ஏறமுகம் பார்த்தாள்காண்
மீசைகட்டும் பாவனையும் விழியழகுங் கண்டுவிட்டாள்

அருச்சுனன்பேரில் அல்லியரசாணி கோபித்தது

ஆரடா ஆண் பிள்ளையென்று ஆயுதத்தைத் தானெடுத்தாள்
காற்றாய்ப் பறந்தானே கட்டழகன் அருச்சுனனும்
கத்தி யெடுக்கையிலே காதவழி யோடிவிட்டான்
நிற்கத் தரியாமல் நீலவண்ணன் பக்கம்வந்தான்
அங்கே நடந்தசேதி யாண்டவற்குத் தானுரைத்தான்
கதைகளுஞ் சொன்னேன்யான் காலும் பிடித்தேனே
கணையாழி மோதிரத்தைக் கழற்றிவந்தேன் மாயவனே
காலும் பிடித்தேனே களைகள் தெளியவில்லை
மாலைப் பசுங்கிளியை மாலையிட்டு வையுமையா
உள்ள முருகிறதே யுற்றசீவன் போகுதையா
ஆவி யுருகிறதே யாண்சீவன் போகுதையா
ஐந்துபாணந் தைத்தலவோ அடியேன்நெஞ் சுருகிறதே
பஞ்சிலிட்ட தீயேபோற் பதைத்துநெஞ் சுருகிறதே
அவளைப்போ லழகுடையா ளவனியிலே நானறியேன்
பார்த்து மறியேனையா படத்திலேயுங் கண்டறியேன்
ஈழத்துத் தச்சனவ னெழுதிவர விட்டானோ
மேல்நாட்டுத் தச்சனவன் விளைத்துவர விட்டானோ
ஏதாய்சி ருஷ்டித்தானோ இயலான பிரமதேவன்
அல்லியென்பான் மெல்லியென்பா னனந்தலிலே பெண்ணேஎன்பான்
காமக் கணையாலே களைதாங்கிப் போனானே
மூர்ச்சைபட்டு விழுந்தானே முடிமன்ன னருச்சுனனும்
அப்போது தாதியர்கள் அத்தனைபேர் தோழிகளும்
பாங்கிமார் தோழியரும் பத்தினியா ளருகில்வந்தார்
ஆரடி தாதியரே யருகில்வந்த செங்கமலம்
ஆரோ ஒருவனவ னொய்ப் பிறந்தவனென்
காலும் பிடித்தானே கதைக ளுரைத்தானே
ஆங்காரப் பட்டவனை யாக்கினைகள் செய்யவேண்டும்
ஆயிரந் தோழிகளை யங்ஙனமே தேடவிட்டாள்
எங்கெங்குந் தேடியேதான் இனியவிட மாராய்ந்தார்
கள்ளன் திருடனைத்தான் காணோமென்று வந்துரைத்தார்
பேயோ பிசாசோ பின்றொடர்ந்து வந்ததம்மா

ஆணுருவாய்த் தோன்றிற்றே ஆய்ச்சியரே யுந்தனக்கு
அதனாற் பழுதுமில்லை யாய்ச்சியரே யெழுந்திருங்கள்
ஏறினாள் புரவியின்மேலே சகசனஞ் சூழ்ந்துவர
பாங்கியருந் தோழியரும் பக்கம் புடைசூழ
காடு செடிகள்தாண்டி கரியமலை தான்கடந்து
மாளிகை வாசலென்று மண்டபம்போய்ச் சேர்ந்தாளே

கிருஷ்ணபகவான் படமெழுதி குளத்தோரம் மரத்தில் கட்டிவிட்டு அர்ச்சுனனைத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொன்னது

அப்போது எம்பெருமாள் ஆலோசனைகள்செய்து
அல்லியைப் போலாக அழகு படமெழுதி
படங்க ளெழுதியே பாரளந்தார் தானுமங்கே
குளத்தங் கரையிலுற்ற கோங்கு மரந்தன்னில்
உயர்ந்த மரமதனில் உலகளந்தார் கட்டிவைத்தார்
தண்ணீரில் நிழல்தெரிய சுவாமியங்கே கட்டிவைத்தார்
அருச்சுனரைத் தட்டியே அரிராமர் தானெழுப்பி
காண்டீபா எந்தனுக்குக் களையாய் வருகிறதே
தண்ணீருங் கொண்டுவந்து தந்தாயே யாமாகில்
மாலைப் பசுங்கிளியை மாலையிட்டு வைப்பேன்யான்
என்றுசொல் லக்கேட்டு எழுந்தா னருச்சுனனும்
கமண்டலத்தைத் தானெடுத்துக் கடுகியே யோடலுற்றான்
வனத்திற் குளந்தேடி வருகிறானே அருச்சுனனும்
தண்ணீரி லிறங்கும்போது தையலரைக் கண்டுவிட்டான்
அல்லியரைத் தான்பார்த்து அருச்சுனனு மேதுசொல்வான்
தண்ணீரிற் போயிருக்கத் தையலரே காரியமேன்
என்னிலும் புருஷனடி எங்கே கிடைப்பார்காண்
கட்டிலுண்டு மெத்தையுண்டு கால்பிடிக்கப் பெண்களுண்டு
ஆடவென்று ஊசலுண்டு அமர்ந்திருக்க மெத்தையுண்டு
பந்தாடி செண்டாடி பள்ளாங் குழியாடி
அம்மானை யாடியேதான் அருகில்நீ வீற்றிருப்பாய்
தேனே பசுங்கிளியே சிங்காதனம் வீற்றிருப்பாய்

உன்சொல்லே மேலாக உத்தமியே வீற்றிருப்பாய்
உன்னாசை கொண்டதனால் உழன்று திரிகிறேனே
(உன்) மாய மருந்தாலே தாயை மறந்தேனடி
அண்ணனைத் தம்பிமாரை அல்லவரை நான்மறந்தேன்
காமன் கணையாலே களைதாங்கிப் போகிறனடி
ஆசையெல்லா முன்மேலே அலையுதடி யென்சீவன்
வாயைத் திறவாயோ மறுவார்த்தை சொல்லாயோ
முத்தான வாய்திறந்து உத்தாரஞ் சொல்லாயோ
தாளைத் திறவாயோ தனிவார்த்தை சொல்லாயோ
வாயைத் திறந்தாயானால் வச்சிர முதிருமடி
வச்சிர முதிர்ந்தாலே வாரி யெடுக்கிறனடி
முத்து முதிர்ந்தாலே முந்தானை யேந்துறனடி
தாளைத் திறந்தாலே தங்க முதிருமடி
தங்க முதிர்ந்தாலே தடவி யெடுப்பேனடி
உன்-சித்திர வாய்திறந்து செப்பாயோ ஓர்வார்த்தை
எத்தனை நேரமட்டும் இதக்கங்கள் சொல்லுவேன்யான்
கல்லுங் கரையுமடி கற்றாணு மிற்றுவிடும்
(உன்)-மனது கரையவில்லை மாலைப் பசுங்கிளியே
தண்ணீரில் யானிறங்கி தழுவிப் பிடிப்பேனடி
என்று குதித்தானே இளவிஜய ராஜனவன்
மூச்சைப் பிடித்தவனு மூழ்கித் தடவலுற்றான்
ஜாமநேர மட்டாகத் தண்ணீரில் தடவினனே
தவளையும் பாம்புகளுந் தடவி வலித்தெடுத்தான்
அலைந்து சலித்தவனும் அருச்சுனன் வெளியில்வந்தான்
கரையின்மேல் வந்தவனுங் களைத்துப் புலம்புகிறான்
என்றனை மோசஞ்செய்து எங்கேபோனா ளென்றறியேன்
போன விடமறியேன் போய்ப்பதுங்குந் தாவறியேன்
தங்கு மிடமறியேன் சஞ்சரிக்குந் தாவறியேன்
என்று விசாரமிட்டு இறங்கியவன் பார்க்கையிலே
தண்ணீர் தெளிந்தல்லவோ தையலரைப் பார்த்துவிட்டான்
இந்நேரந் தடவினேனே யெங்கிருந்தா யேந்திழையே
என்னவித்தை சூஸ்திரங்கள் இளங்கொடி கற்றவள்காண்

மாய மறிந்தவளோ மந்திரங்கள் கற்றவளோ
மலையாள வித்தைகளை மந்திரத்தைக் கற்றுயோ
ஏந்திழையே யுனைப்பிடிக்க என்கையி லாகாதோ
மறுபடியுங் குதித்தானே மன்னன்துரை ராசாவும்
அவ்வளவில் மாயவனு ரங்கனமே யோடிவந்து
படத்தை யவிழ்த்தவரும் பாரளந்தார் போய்மறைந்தார்
நாலுநா ழிகைவரையில் நல்விஜய ராசதுரை
குட்டி மதயானை குளங்கலக்கி விட்டதுபோல்
மூழ்கித் தடவினனே முடிமன்ன ராஜனிவன்
அல்லியரைக் காணுமல் அலைந்து விசாரமிட்டான்
வந்துவெகு நேரமாச்சு மாயவரென் சொல்வாரோ
கனத்த விசாரமுற்று கமண்டலத்தில் நீர்முகந்து
மாயவனர் தம்மருகில் வந்தானே யருச்சுனனும்
ஏன்காணு மருச்சுனரே இந்நேர மேதுசெய்தாய்
சாமநெடு நேரமாச்சே தண்ணீர்கொண்டு நீவரப்போய்
என்ன அதிசயமா யிருந்தீர்கா ணருச்சுனரே
ஐயா பெருமாளே அடியேனொரு வார்த்தைசொல்வேன்
தண்ணீர்க்குப் போனபோது தையலரைக் கண்டேனையா
தண்ணீரி லிருந்ததுபோல் தரிசித்த தெந்தனுக்கு
குதித்துத் தடவினேன்யான் கொம்பனையைக் காணவில்லை
முழுகித் தடவினேன்யான் மொய்குழலைக் காணேனே

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நித்திரைசெய்ய அர்ச்சுனராஜன் அல்லியரைத் தேடிப்போனது

அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அரிராம ரேதுசொல்வார்
அல்லியர்மேற் சிந்தையது அசரவில்லை யருச்சுனரே
பல்லிக்கை யாகிறது பார்த்திபா எந்தனுக்கு
நித்திரை செய்தபின்பு நேரிழையை யுந்தனுக்கு
மாலைப் பசுங்கிளியை மாலையிட்டு வைப்பேனடா
வாள்விஜயன் தொடைமேலே மாயனுந் தான்படுத்தார்
கள்ளக் குறட்டைவிட்டு கரியமால் தூங்குகிறர்
அப்போது வாள்விஜயன் அருச்சுன னேதுசெய்வான்
சிரசை நழுகவிட்டுத் தேர்விஜயன் தானெழுந்தான்

பாராங்கல்லைத் தூக்கிக்கொண்டு பார்த்திபன் வருகிறானே
எம்பெருமான் மாயவரும் எண்ணாது மெண்ணுகிறார்
தலைமேலே கல்லைப்போட தார்விஜயன் தானினைத்தான்
என்று கலங்கியே எண்ணமிட்டுத் தானிருந்தார்
கல்லை யெடுத்துவந்து காண்டீபன் அருச்சுனனும்
தலைக்குபாரம் வைத்தானே சுவாமியைப் படுக்கவைத்தான்
அல்லியர்மேற் சிந்தைகொண்டு அருச்சுனன் போகலுற்றான்
மதுரைக்குப் போகவென்று மாதுதனைக் காணவென்று
காடு செடிதாண்டி கடுகி வருகையிலே
அருச்சுன னேகுஞ்செய்தி அறிந்தாரே மாயவனார்
அருச்சுன ராசனுக்கு அனர்த்தம்வந்து நேர்ந்ததென்று

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் குறத்தியுருக்கொண்டுவருதல்

மாயன் பெருமாளும் வடிவெடுத்தா ரென்னவென்றால்
செக்கச் செவலையாய்ச் சிறுபெண் குறத்தியானார்
அக்குமணி கொக்குமணி அழகான பவளமணி
பச்சைமணி பவளமணி பாங்கா யலங்கரித்து
குறத்தியரைப் போலாகக் கூடை பிடிக்கிவந்தார்
கண்டானே குறத்தியைக் கட்டழக னருச்சுனனும்
ஆய்ச்சி குறத்தியரே அடியேன்பான் தெண்டனம்மா
கைபார்த்து குறியுரைக்கக் கட்டழகி வல்லவியோ
மனதில் நினைத்தகுறி சொல்வாயோ மாதாவே
எந்தவூ ருங்களது எனக்கறியச் சொல்லுமென்றான்

குறம்

தினதெந்தினா தினதெந்தினா தினதெந்தினா தினனா
தென்னாதி நாதினனா தினதெந்தினா தினனா
எந்தனது திருநாடு கேட்கிறையோ தம்பி
ஏற்றமுள்ள இந்திரா ராஜமெங்கள் நாடு
சந்திரர்கள் சூரியர்கள் தவம்புரியும் நாடு
தவமுனிவர் ருஷிகளெல்லாம் வாழுமெங்கள் நாடு
கொச்சிமலை குடகுமலை எங்களது நாடு
குமரேசர் வாழுவதும் எங்களது நாடு

பச்சைமலை பவளமலை எங்களது நாடு
பரமசிவன் வாழுவதும் எங்களது நாடு
வங்காளஞ் சிங்காளம் மகதமெங்கள் நாடு
வளம்பாடிக் குறியுரைக்க வந்தேனடா தம்பி
பசிகால மானாலே பழங்கூறி வருவோம்
பரமசிவ னுமையவட்குங் கைபார்க்குங் குறத்தி
ராமக்காள் லட்சுமக்காள் பொம்மக்கா ளென்பேர்
நலமறிந்து குறியுரைப்போம் நட்டணையாய் நாங்கள்
உண்மையாய்க் குறியுரைப்போம் உன்றனக்குத் தம்பி
என்னாணை உன்னாணை என்றவளுஞ் சிரித்தாள்

வேறு

ஆனாற்கேள் கட்டுவச்சி அடியே யொருவார்த்தை
தெய்வக் குறத்தியென்றாற் செப்புங் குறியெனக்கு
உண்மைக் குறியுரைத்தால் உச்சிதங்கள் தருவேனடி
காதிலிடுங் குண்டலமுங் கையிற்ப வுத்திரமும்
(நான்) உடுத்து முடைமானம் உந்தனுக்குத் தருவேனடி
கைபார்த்துக் குறியுரையுங் கட்டழகி யெந்தனுக்கு
நாமக் குறத்தியவள் நலமாக ஏதுசொல்வாள்
வண்மைக் குறத்தியவள் வாய்திறந்து ஏதுசொல்வாள்

குறத்தி அருச்சுனனுக்குக் குறிசொன்னது

குறம்

தினதெந்தின தினதெந்தின தினதெந்தின தினன
தென்னாதி நாதினன தினதெந்தின தினன
திங்கள்மதி பிறைசூடுஞ் சிவனுடைய மகனே
திருத்தணிகை வாழ்முருகா சேவையருள் வேண்டும்
வனக்குறத்தி வள்ளியம்மை வந்துதவ வேண்டும்
மலையாள பகவதியே வாக்கருள வேண்டும்
அலர்மேலு மங்கையரே மலைமேலுஞ் சிந்தை
அனைவோரும் வந்துகுறி அன்புதர வேண்டும்
ஆகாய வாணிதுர்க்கை ஐயனார் பிடாரி
அம்மைவல்லி யுமையவளும் அரியகுறி சொல்லும்

பொங்கல்நயி னுருகளும் பொற்கொடியே தெய்வம்
பூவாடைக் காரியம்மை புகழ்ந்துகுறி சொல்லும்
தெய்வங்களை நினைந்தாலே சிலிர்த்துக்கொள்ளு துடம்பு
தேகமெல்லா மயிர்க்கூச்சல் இடுகிறதே தம்பி
வாடைமணம் வீசுதடா மயிலவர்வந் தாற்போல்
மயக்குகின்ற தென்னுடம்பை சன்னதங்கொண் டதுபோல்
கூடைகொண்டு கவியுதடா கொற்றவனே யெனக்கு
கோலவிழி துடிக்கிறது குறிகள்சொல்வேன் கேளு
சந்திரகுல ராசாக்கள் தருமரைவர் நீங்கள்
தரணிமுழு தாளுகின்ற தருமர்தம்பி நீதான்
சிலைநுதலின் வடிவழகன் தேர்விஜயன் நீதான்
தீர்த்தயாத் திரைபோகத் தோழனுடன் வந்தாய்
வடிவழகி சிலைநுதலாள் தென்மதுரை வாழும்
மாதரந்த அல்லியின்மேல் மையல்கொண்டாய் நீயும்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்க்கும் அரியதுரை மகளாம்
அல்லியின்மே லாசைகொண்டு அலைகிறடா இப்போ
பொய்யோடா என்குறிகள் மெய்யோநீ புகல்வாய்
புண்ணியனே தருமர்தம்பி புதுமையுடன் சொல்வாய்
என்றவனைத் தான்பார்த்து இணைவிழியால் மிரட்டி
இளங்குறத்தி தனைப்போலே இடைதுவள நகைத்தாள்

வேறு

மெய்தான்கா ணய்ச்சியரே விளம்பினு யென்தனக்கு
கண்டது கண்டாற்போல் கட்டுவச்சி சொல்லிவிட்டாய்
பார்த்தது பார்த்தாற்போல் பக்ஷமாய் நீயுரைத்தாய்
தெய்வக் குறத்திநீ தெளிவான கட்டுவச்சி
உள்ள குறியெனக்கு உத்தமியே நீயுரைத்தாய்
அல்லியரை மாலையிட்டு அழகுமணஞ் சூட்டுவேனே
(என்) மனதுக் கிசைந்தபடி வருவாளோ அல்லியவள்
என்மீதி லிச்சைகொண்டு இசைந்துவரப் பாருமம்மாள்
பாதம் பணிந்தானே பார்த்திபன் அருச்சுனனும்
ஆனுற்கேள் தம்பியரே அல்லி வருவதற்கு
மூன்றுவிதக் குளிகையது முடிமன்னு நான்தருவேன்

அம்மருந்தை நீவாங்கி அல்லிபுரம் போய்ச்சேர்ந்து
தென்மதுரைப் பட்டணம்நீ திருக்குளம் போய்ச்சேர்ந்து
(நான்) தந்த மருந்தெடுத்து தண்ணீரில் நீயுரைத்தால்
அல்லியம்மாள் பேரைச்சொல்லி அம்மருந்தை நீயுரையும்
மருந்து கரையும்போது அவள்மனது கரையுமடா
குளிகை கரையும்போது குணமுந் திரும்புமடா
அல்லி மனதுவந்து அழகுமணஞ் செய்திடுவாள்
பொம்மக்கா பேரைச்சொன்னால் திம்மக்கா நேர்ந்துவிடும்
ராமக்காள் பேரைச்சொன்னால் லட்சுமக்காள் நேர்ந்துவிடும்
பொய்யல்ல என்மருந்து புண்ணியனே நான்தருவேன்
உன்ற னுடைமான முடித்தியதைத் தாருமென்றாள்
காதிலிடுங் குண்டலமும் கையிற்ப வுத்திரமும்
கச்சுகளுந் தட்டிகளுங் கழற்றிக் கொடுத்தானே
பக்ஷமா யிம்மருந்து பலியாமற் போனக்கால்
தெரிந்தெங்கே உன்னைக்கண்டு தேடுவேன் ஆய்ச்சியரே
ஆனால்கேள் தம்பியரே அற்பமே யாச்சுதானால்
நாலு மலைகளுக்கு நடுவேயடா என்குடிசை
ஏழு குடிசைகளில் எதிர்குடிசை என்றனது
ராமக்காள் பொம்மக்காள் லட்சுமக்கா ளென்றழைத்தால்
உன்னுடைமை யான்தருவேன் உத்தமனே யஞ்சாதே
அருச்சுனன் தரித்திருந்த ஆபரண முள்ளதெல்லாம்
பட்டுகுல்லா தட்டிகச்சு பலவித வுடைமைகளும்
வாங்கி நடந்தாளே மலைக்குறத்தி தனைப்போலே
ஆண லழகுமன்னன் அருச்சுனன் வழிநடந்தான்
உள்ளங் குளிர்ந்தவனாய் உத்தமனும் போகலுற்றான்
காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தான் தென்மதுரை
அல்லிப் பெருமாளும் அவள்பிறந்த பொய்கைகண்டான்

அருச்சுனன் திருக்குளத்தில் மருந்திழைத்தது

பவளக்கட்டுத் திருக்குளத்தின் படிபி லிறங்கியவன்
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைக்கலுற்றான்
அனந்தலிலே தான்கூட அல்லிஅல்லி யென்பானே
மருவி யணைவதற்கு வருவாயே அல்லியென்பான்

மருந்து கரையும்போது மனமுங் கரையாதோ
குளிகை கரையையிலே குணமுந் திரும்பாதோ
சித்த பிரங்கியே தேடி வருவாளோ
எப்போ மனம்வருமோ என்னருகில் வாராயோ
காமன் கணையாலே கனை தாங்கிப் போகிறேனே
மன்மத பாணமடி மார்பைப் பிளக்குதடி
சித்தசன் தொட்டகணை சிறுமார் புருகுதடி
உன்னுசை கொண்டுநான் உழன்று திரிகிறேனே
அனந்தலிலே தான்கூட அல்லிஅல்லி யென்பானே
மருவி யணைவதற்கு வருவாயே அல்லியென்பான்
அல்லியல்லி யென்றுசொல்லி அலைகிறு னர்ச்சுனனும்
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைக்கலுற்றான்
அல்லிப் பெருமாள் அவளுடைய தாதியர்கள்
ஆயிரந் தாதிமார்கள் ஆரணங்கு தாமெழுந்து
தங்கக் குடமெடுத்து தண்ணீர்க்கு வருகிறார்கள்
பவளக்கட்டுத் திருக்குளத்தின் படியோரம் வந்தார்கள்
மருந்துரைக்கும் வண்மைகளும் வார்த்தைகள் சொல்கிறதும்
அல்லியரை வைகிறதை அவ்வார்த்தை கேட்டார்கள்
இடிவிழுவான் சொன்னசொல்லை எல்லவருங் கேட்டார்கள்
அல்லிப் பெருமானை அரசாளும் நாயகியை
வம்புதும்பு சொல்வார்கள் மண்டலத்தி லாருமில்லை
அல்லியென்ற பேரைச்சொன்னால் அமுதபிள்ளை வாய்மூடும்
ஆகிடும்பு வார்த்தையெல்லாம் ஆய்ச்சியர்க்கே சொல்லவென்று
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தார் தாதியர்கள்
அல்லியம்மாள் முன்னாலே அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
ஆர்பணியுந் தாதியாரே அறிய வுரையுமென்றாள்
ஆர்பணியு மல்லநான் அடியேன் திருப்பணிதான்
தங்கக் குடமெடுத்துத் தண்ணீர்க்குப் போனேமம்மா
பவளக்கட்டுத் திருக்குளத்தின் படியி லொருவனம்மா
வண்ண மருந்துகளைத் தண்ணீரி லுரைக்கிறானே
ஆகடியஞ் சொல்லுகிறான் அழும்புகளும் பேசுகிறான்
வம்புதும்பும் பேசுகிறான் வாய்ப்பழுது சொல்லுகிறான்

காதாரக் கேட்டோமம்மா கனங்குலைந்து வந்தோமம்மா
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லிவெகு கோபமதாய்
எட்டிப் பழம்போலே இருகண்கள் தான்சிவந்து
செந்தலை நாகம்போற் சீறியவள் கோபமதாய்
ஏழு பிராயமதில் எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
நீன்முகனைக் கொன்றுநான் நீலிபட்ட மாண்டேனே
அடிபெண்ணே அல்லியென்பார் ஆரு மொருவரில்லை
பொம்மை விருதுகட்டி பூமிநக ராளுகிறேன்
பாலைக் கறந்துதான் பட்டணத்தில் வைத்தாலும்
பறக்கிற காகமது தலையெடுத்துப் பாராது
ஐம்பத்தாறு காதமுமென் னாக்கினைகள் மெத்தவுண்டு
அஞ்சாமல் வந்துமிங்கே அழும்புசொன்னா ராரடிதான்
பாங்கியிலும் நல்லவளே பவளசேனை நீகேளும்
(அவனை) என்ன விதமாக ஆக்கினைகள் செய்திடுவோம்
என்று மவள்கேட்க ஏதுசொல்வாள் பவளசேனை
கட்டும் விருதறுத்து கலியாணஞ் செய்வதற்கு
மண்டலத்து ராசாவோ வானவரோ தேவனோதான்
மணஞ்சூட்ட வந்தவன்போல் மாதரசே காண்கிறது
எண்ணாத யோசனைகள் எண்ணியவள் தன்மனதில்
அல்லிப்பெரு மாள்தனக்கு ஆலோசனை ஏதுசொல்வாள்
விடிவிடி நேரத்திலே வெயிலான வேளையிலே
வெம்பா மணலிலேதான் அம்பாகக் கூறுகைக்கு
ஆகிடும்பான் தன்னைநாம் ஆற்றிற் புரட்டினாலே
சென்ம முருகியவன் செத்து மடிந்திடுவான்
ஆரடி தோழியரே ஆயிரம்பேர் கூடிவந்து
ஆற்று மணல்தனிலே அவனைப்பு ரட்டுமென்றாள்
வெம்பா மணல்தனிலே வீழ்த்திப் புரட்டுமென்றாள்
கட்டி யுருட்டுங்கள் கள்ளன் திருடனைத்தான்
செத்து மடிந்தபின்பு சேதிவந்து சொல்லுமென்றாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆயிரந் தாதியர்கள்

அருச்சுனனுக்கு அல்லியரசாணி, முதலாவது ஆக்கினையிட்டது

ஒட்டம் நடையுடனே ஓடிவந்தார் தாதியர்கள்
ஆயிரந் தாதியர்கள் அருச்சுனரைத் தூக்கினார்கள்
ஆற்று மணல்தன்னில் அருச்சுனரைப் போடவந்தார்
காண்டீபன் அருச்சுனற்கு கனமோசம் வருகுதென்று
ஆயன் பெருமாளும் அந்நேரந் தானினைத்தார்
தினகர பகவானைத் திருமாலுந் தானினைத்தார்
கான லுறைக்கவேண்டாங் காண்டீப னருச்சுனற்கு
பூமிதேவி பெண்ணரசே போதமண லுஞ்சுடாமல்
அருச்சுனரைக் காருமென்று ஆயனுந் தோத்திரித்தார்
அப்போது தோழியர்கள் ஆற்றருகில் வந்துநின்று
ஆற்று மணலிற்போட்டு அருச்சுனனைப் புரட்டினார்கள்
கொற்றவனா் அருச்சுனற்குக் குளிர்ந்தஜலம் போலிருக்கும்
ஆயிரந் தாதிகட்கும் அக்கினியாய்ப் பற்றுதங்கே
நெல்லிப் பழம்போலே நெருங்கிற்றுக் கொப்புளங்கள்
சங்கம் பழமதுபோற் சரீரமெங்குங் கொப்புளமாம்
அத்தண்ட தோழிகளும் அலைகுலைந்து ஓடுகிறார்
அப்போ தருச்சுனரும் ஆணழக ரேதுசொல்வார்
அல்லியரும் நானுமாக அமர்ந்துவிளை யாடுதற்கு
மருவிவிளை யாடுதற்கு மண்டபந்தான் கிட்டாதோ
ஆற்றிலே வந்தோநீ அமர்ந்துவிளை யாட்டிருப்பாய்
எப்போது தான்வருவாள் என்னாசை தீர்வதற்கு
மனது வருவதெப்போ மருவி யணைவதெப்போ
சித்தம் வருவதெப்போ தேவியணைவ தெப்போ
என்று தெளிந்திடுமோ எக்காலஞ் சென்றிடுமோ
என்று புலம்புகிறார் இயலான அருச்சுனரும்
அப்போது தாதிமார்கள் ஆரணங்கு ஓடிவந்தார்
அல்லியர்க்குத் தெண்டனிட்டு ஆரணங்கு மேதுரைப்பார்
வெம்பா மணல்தனிலே வேகவே புரட்டினோம்யாம்
ஆற்றுமண லிற்போட்டு அருச்சுனனைப் புரட்டும்போது
(எங்கள்) சரீரங்க ளெல்லாமுஞ் சங்கம்பழம் போலாச்சு

நெல்லிப் பழம்போலே நீர்க்கொப்புள மாச்சுதம்மா
வாட்டம் வதக்கமில்லை மகாபாவி யவன்றனக்கு
அல்லியல்லி யென்றுசொல்லி அலைகிறான் பாவிமகன்
உன்மேலே சிந்தையாகி உருகிப் புலம்புகிறான்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு ஏதுசொல்வாள்
வானஞ் சுழலவோதான் மருந்துண்டோ பாவிகையில்
பூமி சுழல்வதற்குப் பொடியுண்டோ அவன்கையில்
என்ன மருந்தறிவான் இடிவிழுவான் பாவியவன்
என்ன விதத்தினாலே இவனைநாம் கொல்கிறது
பாங்கிகளில் நல்லவளாம் பவளசேனை ஏதுசொல்வாள்
தூக்கு மரத்திற்போட்டு தூக்கிவிடச் சொல்லுமென்றாள்
செங்கமலத் தாதியரைத் தோழியரைத் தானழைத்து
ஊருக்கு மேற்காக ஒருகாத வழிதனிலே
தூக்குமரஞ் செப்பணிட்டு தோழியரே போடுமென்றாள்

அருச்சுனனுக்கு அல்லி, இரண்டாவது ஆக்கினையிட்டது

அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அருகிருந்த செங்கமலம்
திக்கென் றெழுந்திருந்து தோழியருந் தானுமாக
தச்சன் மகளாரைத் தையலருங் கூட்டிவந்து
தூக்குமரஞ் செப்பணிட்டு சோடித்து வந்தார்கள்
ஊருக்கு மேற்காக ஒருகாத வழிதனிலே
கொண்டுவந்து தூக்குமரங் கொப்பனவே நட்டார்கள்
ஏணியுஞ் சாற்றினார்கள் கயிறதனில் மாட்டினார்கள்
அருச்சுன ராசாவை அங்கே யெடுத்துவந்தார்
சுற்றி வளைந்தார்கள் சூழ்ந்தார்கள் தாதியர்கள்
ஏணிமே லேறுமென்றார் இயலான மன்னவனை
கயிற்றைக் கழுத்ததனில் கடுகியே போடுமென்றாள்
அப்போ தருச்சுனரும் ஆணழக ரேதுசொல்வார்
பார்த்து மறியேண்டி பாருலகிற் கண்டதில்லை
கண்டு மறியேண்டி காதாரக் கேட்டதில்லை
போட்டு மறியேன்காண் புதிதாகத் தோன்றுகுது

எனக்குத் தெரியும்வகை இன்பமாய்க் காண்பியுங்கள்
ஏணியின்மே லேறிநின்று கயிறெடுத்துப் பூட்டிக்கொள்ளும்
இந்தவித மென்றுசொல்லி யென்றனக்குக் காண்பியுங்கள்
அறியாத என்தனக்கு அறியவே காண்பியுங்கள்
தெரியாத என்தனக்குத் தெரியவே காண்பியுங்கள்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு எழுந்தாளே செங்கமலம்
சொரணைகெட்ட பாதகனே தெரியாதோ இந்நடக்கை
இதோபாரு மென்றுசொல்லி ஏணிமே லேறினாளே
கயிற்றை யெடுத்தவளும் கழுத்திலே பூட்டிக் கொண்டாள்

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பெருச்சாளிரூபங்கொண்டு வந்து ஏணியைத்தள்ளிவிட்டது

அதுசமயம் பார்த்தாரே அரிராம ரெம்பெருமாள்
பெருச்சாளி போலேவந்து புரட்டிவிட்டா ரேணிதன்னை
சுருக்கு வலித்துக்கொண்டு தொங்குகிறாள் தோழியவள்
கால்கை யுதறிக்கொண்டு கண்விழி பிதுங்கிக்கொண்டு
நாவை யிழுத்துக்கொண்டு நல்லுயிர்தான் போச்சுதுகாண்
செத்து மடிந்தாளே செங்கமலத் தோழியவள்
காண்டீபன் அருச்சுனரும் கட்டழக ரேதுசொல்வார்
காலை யுதறுவதும் கண்பிதுங்கி நிற்பதுவும்
நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு நல்ல* ஊஞ்ச லாடுவதும்
இவ்வளவோ சூஸ்திரங்கள் எனக்குத் தெரியவரும்
இனிமேல் தெரியவரும் இறங்கிவா தோழியரே
ஐயோகோ தெய்வமென்று அழுகிறார் தோழியர்கள்
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தா ராய்ச்சியண்டை
மகுடத் துரைச்சியரே மாதாவே நீர்கேளும்
தூக்கு மரந்தனிலே தோழியவள் போடப்போன
செங்கமலத் தோழியவள் தூக்கில் மடிந்தாளே
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லி மனதுநொந்து
பாங்கியிலும் நல்லவளே பவளசேனை நீகேளும்
என்ன விதமாக இவளைநாம் கொன்றிடலாம்

* ஊஞ்சல் = ஊசல்

ஆரடி மந்திரியே ஆலோசனை சொல்லுமென்முள்
அப்போ பவளசேனை ஆலோசனை சொல்லுகிருள்

அருச்சுனனை மூன்ருந்தரம் காளிக்குப் பலியிடச் செய்தது

வடவாசல் செல்லியம்மன் மாகாளி யம்மனுக்கு
பொங்கலை யிட்டுநீங்கள் பொலிபோட்டு வாருங்கள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆயிரந் தோழிமார்கள்
சீக்காயு மெண்ணெயுடன் தேங்காயு மிளநீரும்
புதுப்பானை யரிசிகளும் புஷ்பமுஞ் சந்தனமும்
கற்பூரஞ் சாம்பிராணி காளிக்குக் கொண்டுவந்தார்
ஆரடி தாதிகளே அழைத்துவா ஓச்சப்பெண்ணை
அவ்வளவில் தாதிமார்கள் அவர்முடுகி யோடுவார்கள்
ஆயன் பெருமாளும் அவ்வார்த்தை தானறிந்து
கரிமேக வண்ணனுருங் காளியண்டை ஓடிவந்தார்
வாருமம்மாள் தங்கையரே வார்த்தையொன்று நீர்கேளும்
அல்லிப் பெருமாளை அழகுமணஞ் சூட்டவென்று
காளையந்த அருச்சுனனும் கனவேஷங் கொண்டுவந்தான்
அருச்சுன ராசனென்று அறியாமல் அல்லியம்மாள்
காளியம்மா ளுன்றனக்குக் காவுதரச் செலவுதந்தாள்
பொங்கலிட் டுன்றனக்குப் பொலிபோடச் செலவுதந்தாள்
ஓச்சப்பெண் போலே உத்தமியே வருவேனம்மா
பூசையான பிற்பாடு பொங்கலிட்டுத் தீர்ந்தபின்பு
என்மேலே சன்னதமா யிந்தபலி வேண்டேனென்பேன்
என்வார்த்தை கேட்காமல் உன்வார்த்தை கேட்பார்கள்
நானுரைத்த பாவனைபோல் நாயகமே நீருரையும்
அருச்சுன ராசனுக்கு அழிவுவந்த தானுக்கால்
வெற்றி மதயானை வீமனுன்னைப் பிழைக்கவிடான்
வச்ர கதையாலே மண்டியிட்டுத் தலையுடைப்பான்
தண்டா யுதமெடுத்துத் தலையறுப்பான் வீமராசன்
துண்டந்துண்ட மாகவுன்னைத் துணித்திடுவான் வீமராசன்
கத்தி யெடுத்துன்னைக் கழுத்தை யறுத்திடுவான்
காளியென்றும் பாராமல் கனத்தவுயிர் வாங்கிடுவான்

காளியர்க்குத் தாமுரைத்துக் கரியமால் தானடந்தார்
ஓச்சப்பெண் போலாக உலகளந்தார் வடிவெடுத்தார்
ஓரகத்தி வாசலிலே உட்கார்ந் திருக்கிருள்காண்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தார் தாதியர்கள்
கோவிலுக்குப் போகவேண்டுங் குச்செடுத்து வாருமென்ருள்
திறவுகோல் தாமெடுத்துத் தேன்மொழியாள் போகலுற்ருள்
கடுகி முடுகியே காளிகோவில் வந்தார்கள்
கோவில் கதவுதன்னைக் குச்சிட்டுத் தான்திறந்தாள்
குளத்தில் முழுகிவந்து கொம்பனையைப் பூசைசெய்தாள்
அபிஷேகஞ் சூட்டிவைத்தாள் ஆங்காரக் காளியர்க்கு
செந்நெல் லரிசிகொண்டு தேவியர்க்குப் பொங்கலிட்டாள்
கோவில் திருவிளக்குக் குறைவில்லா தேற்றினர்கள்
தேங்கா யுடைத்தார்கள் தீபதூபந் தான்கொடுத்தார்
அர்ச்சுனரைக் கூட்டிவந்து அம்மனுக் கெதிரேவைத்து
மண்பிறக்கு முன்பிறந்த வழக்காடும் நல்லசெல்வி
யுகம்பிறக்கு முன்பிறந்த உத்தண்ட பத்திரகாளி
காய்ந்த மழுவேந்துங் கர்த்தனுட தேவியரே
எரிந்த மழுவேந்தும் ஈசுவரனர் தேவியரே
வடவாசல் செல்வியம்மாள் மணிதபலி * யேர்வைகொள்ளு
வருணிக்கும் போதையிலே வந்துவிடுஞ் சன்னதங்கள்
ஓச்சப் பெண்மேலே உதறுகுது தெய்வம்வந்து
ஆண்காற் றடியாதே அல்லிமலர் நாயகிக்கு
அவளுடைய எல்லைகாக்கும் ஆங்காரக் காளியல்லோ
மதுரையைக் காத்திருக்கும் மண்ணு பிடாரியல்லோ
அல்லியருக் காகாதது செல்வியர்க்கு ஆகுமோடி
இந்தப் பலிவேண்டேன் ஏர்வையில்லை யென்றனக்கு
பெண்பலி ஈந்தாலே பூசையது ஏர்வைகொள்வேன்
ஆண்பலி ஈந்தாலே அநர்த்தம்பண்ணிப் போட்டிடுவேன்
மதுரைக் குடிபடையை மாளபலி கொண்டிடுவேன்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வார் தாதியர்கள்
நீசொன்ன வாக்கியங்கள் நிச்சயமு மாகாது

* ஏர்வை = ஏல்வை = ஏற்றுக்கொள்ளல்.

காளியம்மன் வாயாலே கடுகி யுரைத்தாலே
ஈசுவரியாள் வாக்குரைத்தால் எல்லார்க்கும் நிச்சயங்காண்
என்று பணிந்தார்கள் இயலான தாதியரும்
அப்போது காளியம்மன் அப்படியே வாக்குரைத்தாள்
அஞ்சிப் பயந்தார்கள் அல்லியிட மோடிவந்தார்
மகுடத் துரைச்சியர்க்கு வந்துதெண்டன் பண்ணினார்கள்
காளியர்க்குப் பூசையுடன் கனத்தபொங்க லிட்டோமம்மா
ஒச்சப்பெண்மேற் சன்னதங்க ளோங்காரமாய் வந்ததம்மா
ஆண்பலி வேண்டேனென்று ஆடினாள் சன்னதமாய்
அம்மொழி நம்பாமல் அம்மன்சொல்ல வேண்டுமென
அப்படியே காளியம்மன் ஆண்பலி வேண்டேனென்றாள்
அல்லிப் பெருமாட்கு ஆண்காற்று ஆகாது
என்றனக்கு மாகாது என்றாளே காளியம்மன்
ஆண்பலி தந்தாலே அநர்த்தம்பண்ணி விடுவேனென்றாள்
மதுரைக் குடிபடையை மகாபலி கொள்வேனென்றாள்
இவ்வார்த்தை கேட்டவுடன் ஏதுசொல்வா ளல்லியம்மாள்
வானஞ் சுழல்வதற்கு மருந்துவித்தை கற்றவனோ
பூமி சுழல்வதற்குப் பொடிக ளறிந்தவனோ
என்ன மருந்தறிவான் இடிவிழுவான் நானறியேன்
எந்த விதத்தினாலே யேந்திழையே கொல்வமடி
பாங்கியிலும் நல்லவளாம் பவளசேனை யேதுசொல்வாள்
பூதக் கிடங்கிலே போட்டடையும் பாதகனை
பூதம் பிடுங்கித்தின்னும் பிர்மலோகஞ் சேர்ந்திடுவான்

அருச்சுனனுக்கு நான்காவது தண்டனையிட்டது

ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
பூதக் கிடங்கதனிற் போட்டடையு மென்றுசொன்னாள்
எம்பெருமாள் மேகவண்ணர் இவ்வயணந் தாமறிந்தார்
பூதங்கள் தன்னருகே பெருமாளு மோடிவந்தார்
மாயவரைக் கண்டவுடன் வணங்கிற்றே பூதமெல்லாம்
ஆரடா பூதங்களே அகங்கார ராட்சதரே
அருச்சுனரைக் கொண்டுவந்து அடைக்க வருவார்கள்
பார்த்திபன் அருச்சுனர்க்குப் பணிவிடைகள் செய்திடுங்கள்

சங்கீதந் தன்னுடனே சந்தோஷமாய் வைத்திருங்கள்
அருச்சுன ராசனுக்கு அழிவுவந்த தானுக்கால்
வெற்றி மதயானை வீமராசன் தானறிந்தால்
வச்ர கதையாலே மண்டியிட்டுத் தலையுடைப்பான்
தண்டா யுதமெடுத்துத் தாக்குடைய வீமராசன்
அஞ்சாறு துண்டமாக அறுத்திடுவான் வீமராசன்
பூதங்க ளுக்குச்சொல்லிப் பெருமாளும் போய்நடந்தார்
அப்போது தாதிமார்கள் அருச்சுனரைக் கூட்டிவந்தார்
பூதக் கிடங்கதனிற் போட்டடைத்தார் அருச்சுனரை
ஆர்காணும் பூதங்களே அல்லியம்மா *ளுத்தாரம்
பொல்லாத பாதகனைப் பலியது கொண்டிடுங்கள்
இவனைப் பலியாக எடுத்துப் † பொசித்திடுங்கள்
தள்ளிக் கதவடைத்துச் சங்கிலியைப் பூட்டினார்கள்
முதுகிலே மச்சரேகை கண்டதே பூதமெல்லாம்
மெத்த நடுநடுங்கி வேந்தரவர் அருச்சுனர்க்கு
பஞ்சணை மெத்தைபோட்டு பார்த்திபனை யிருக்கவைத்து
அத்தண்ட பூதமெல்லாம் அருச்சுனர்க்குப் பணிகள்செய்யும்
வெண்சா மரைபோடும் விஜயரந்த அருச்சுனர்க்கு
கைபிடிக்குஞ் சிலபூதம் கால்பிடிக்குஞ் சிலபூதம்
பாதம் பிடிப்பதுவும் பாட்டுகளைப் பாடுவதும்
கூத்துக ளாடுவதும் கொண்டா னடிப்பதுவும்
தார்விஜயன் அருச்சுனற்குச் சங்கீதம் பாடுவதும்
ஆடாத கேளிக்கையும் அரும்பவனி நாடகமும்
சங்கீதம் பார்த்துக்கொண்டு தார்விஜயன் தானிருக்க
கண்டார்கள் தாதியர்கள் கனமான பேய்க்கூத்தை
அல்லிப் பெருமாளின் அருகாக ஓடிவந்தார்
சாஷ்டாங்க மாகவேதாம் சரணமிட்டு ஏதுசொல்வார்
பூதக் கிடங்கதனிற் போட்டடைத்தோம் பாதகனை
பூதப் பசாசனைத்தும் பணிவிடைகள் செய்கின்றன
பாதம் பிடிக்கிறதும் பணிவிடைகள் செய்கிறதும்

* உத்தாரம் = உத்தரவு என்பதன் மரூஉ.
† பொசித்திடுங்கள் = புசித்திடுங்கள்.

கூத்துக ளாடுவதும் கொண்டா னடிக்கிறதும்
பார்த்துவந்தோம் ஆய்ச்சியென்று பாதம் பணிந்தார்கள்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
என்ன மருந்தறிவா னிடிவிழுவா னென்றறியேன்
வானஞ் சுழல்வதற்கு மருந்தறிவான் சண்டாளன்
பூமி சுழல்வதற்கு மருந்தறிவான் சண்டாளன்
என்று விசாரங்கொண்டு இருந்தாளே அல்லியம்மாள்
மாயன் பெருமாளும் மலைராம ரேதுசெய்தார்
அருச்சுன ராசாவை யழைத்துவர வேண்டுமென்று
என்ன வடிவெடுத்தார் எம்பெருமாள் மேகவண்ணர்

கிருஷ்ணபகவான் பெண்ரூபங்கொண்டு அருச்சுனனை அழைப்பது

தெய்வப் பெண்போலே ஸ்ரீராமர் வடிவெடுத்தார்
செக்கச் செவலைபோலே தீவுக் கிளிபோலே
மின்னுகிற காந்தியைப்போல் வேரிற் பவளம்போல்
காய்க்கும் பிராயம்போற் கன்னிகட்டு பிராயமவள்
* பூர்க்கும் பிராயமவள் பிஞ்சுவிடுங் காலமதாய்
கொஞ்ச வயதவட்குக் கொழுந்தெல்லாம் பிஞ்சுவிடும்
பாதிப் பிராயமவள் பக்கமெல்லாம் பிஞ்சுபோலே
இருண்டெழுந்த சோலையிலே சிவந்தெழுந்த சூரியன்போல்
குன்றின்மேற் சந்திரன்தான் குதித்தெழுந்த பாவனைபோல்
ஈழத்துத் தச்சனவன் எழுதிவா விட்டதுபோல்
மேல்நாட்டுத் தச்சனவன் விளைந்துவர விட்டதுபோல்
அஷ்டா பரணமெல்லாம் அலங்காரஞ் செய்தவளாய்
பட்டு பளபளென்ன பாடகக்கால் சோதிமின்ன
தெய்வப் பெண்மணிபோல் ஸ்ரீராமர் வருகிறாரே
அழகு குலுங்கிடவும் ஆனந்தங் கொஞ்சவேதான்
உடல்குலுங்க மாயவனு ரோடி வருகிறாரே
காடு செடிதாண்டி கடுகியே வந்துவிட்டார்
மதுரைத் தெருவிலே வந்தாரே யெம்பெருமாள்
† அக்கமாரே தங்கைமாரே ஆரடி தாய்மாரே

---

* பூர்க்கும்=பூக்கும். † அக்க = அக்கா = அக்காள்.

செக்கச் செவலையம்மா சிறுவயது என்கணவன்
பித்தன் வெறியனம்மா பினத்தித் திரிவானடி
வெறிபிடித்த மன்னவன்காண் வீதி திரிவானடி
அல்லியல்லி என்பானவன் அநந்தலிலே பெண்ணேஎன்பான்
தண்ணீர்கண்ட விடந்தனிலே தன்கை மருந்துரைப்பான்
எட்டுநா ளாச்சுதம்மா என்கணவன் வீடுவிட்டு
ஆரோ தெரியாது அடக்கிவசங் கொண்டார்கள்
(என்) கணவனைக் காணுமற் கலங்கித் திரிகிறேனே
புருஷனைக் காணுமற் புலம்பித் திரிகிறேனே
அறிந்தா லெனக்குரையும் அக்கமாரே யென்றழுதாள்
மாது புலம்புவதை மதுரையுள்ளோர் தாம்கேட்டார்
தாதியர்கள் தோழியர்கள் தாமறிந்து ஓடிவந்தார்
அல்லிப் பெருமாட்கு அறிக்கையிட்டார் தாதியர்கள்
பூதக் கிடங்கதனிற் போட்டடைத்த பாதகனை
(அவன்) மாலையிட்ட தேவியராம் வந்தா ளொருத்தியங்கே
வானத்து ரம்பையம்மாள் மயிலணையாய்த் தோற்றுகிறுள்
கணவனைக் காணுமென்று கதறிப் புலம்புகிறுள்
சொல்லி யழுகிறது துக்கம் பெருகுதம்மா
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆரணங் கேதுசொல்வாள்
ஆரணங்கு மாதரை.நீர் அழைத்தோடி வாருமென்றுள்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தார் தாதியர்கள்
ஆரடி கன்னியரே அழுது புலம்புவதேன்
(எங்கள்) ஆய்ச்சியு முன்னையிப்போ தழைத்துவரச் சொன்னுள்காண்
அல்லிப் பெருமாளும் அழைக்கிறுள் வாருமென்றுள்
ஏதுக் கழைக்கின்றுள் இளங்கொடி மாதுஎன்னை
என்று நடந்தாளே ஏந்திழையாள் மாளிகைக்கு
வாசற் படியேழும் வாசலுந் தான்கடந்து
அல்லியர்க்கு முன்னேவந்து ஆரணங்கு தெண்டனிட்டாள்
தெண்டனிட்ட கன்னியரைத் தேன்மொழியு மேதுசொல்வாள்
எந்தவூ ருங்களுக்கு எங்கிருந்து இங்குவந்தாய்
ஏதுக் கழுகின்றுய் எனக்கறியச் சொல்லுமென்றுள்
என்னுடை ஆய்ச்சியரே யென்பாவங் கேளுமம்மாள்

தூரம் வடக்கேயம்மாள் துவாரகா புரிதேசம்
திருமலை நாய்க்கன்பெற்ற சீரான பெண்ணிருவர்
என்பேரு மெல்லியர்காண் என் தங்கை யல்லியம்மாள்
என்னைமணஞ் சூட்டிஎன்தன் தங்கைமே லிச்சைகொண்டான்
பெண்டுமேல் பெண்டுமல்லோ கொடுப்பாரோ பூமியிலே
அல்லியர்மே லாசையதாய் ஆணழகன் வெறியெடுத்து
பித்தம் பிடித்தவன்போற் பினத்தித் திரிகிறனே
தண்ணீரைக் கண்டாலே தன்கை மருந்துரைப்பான்
அல்லியென்பான் மெல்லியென்பான் அலைந்து திரிகிறனே
வீடுவாசல் தங்காமல் வெளிப்பட்டுப் போய்விடுவான்
தேடித் திரிகிறேனே சீரான மன்மதனை
கண்டு பிடித்தவரைக் கடுகிமனை கொண்டுபோவேன்
எட்டுநா ளொருவாரம் இருப்பான் மனம்பிடித்து
மாதுமேல் நினைவெடுத்தால் மாளிகையில் நிற்கறியான்
பந்தாடும் பட்டணத்தில் பாவியொரு பெண்பிறந்தேன்
செல்வத் தலைதனிலே செப்பே டெழுதினதும்
அல்லற் படுந்துயரம் அமைத்தானே பிரமதேவன்
கதியைத் தொலைப்பேண்டி காவேரி நீந்திடுவேன்
விதியைத் தொலைப்பதற்கு வெல்லவகை நானறியேன்
வடிவு மழகாவர் மன்னவரா மென்கணவர்
ஆரோ தெரியாது அடக்கிவசங் கொண்டார்கள்
என்புருஷன் தன்னையம்மா இனிக்காணப் போறேனோடி
என்றது தான்கேட்டு ஏதுசொல்வா ளல்லியம்மாள்
அல்லியென்று பேரைக்கொண்டு அவனிதனை யாண்டேனே
என்பேரைச் சொல்லியவன் எடுத்து மருந்துரைத்தான்
ஆகடியஞ் சொன்னதினால் அடைத்தேன் கிடங்கிலேநான்
பயித்தியக் காரனென்றால் பழுதில்லை என்தனக்கு
ஆறு லழைத்துப்போநீ அனுப்பிவிடச் சொல்லுகிறேன்
ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
கிடங்கைத் திறந்தவனை கொப்பனவே போகவிடும்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அலங்காரத் தோழியர்கள்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தார் கிடங்கருகில்

கிடங்கைத் திறந்தார்கள் கொப்பனவே விட்டுவிட்டார்
அப்போது தெய்வகன்னி ஆளன் முகம்பார்த்து
வாடா * குடிப்பானே மதியழிவா னென்றுரைத்தாள்
அல்லிமெல்லி யென்றுசொல்லி ஆணழகன் தான்வருவான்
எப்போ வருவாளோ என்னாசை தீருமென்பான்
மன்மத பாணமது மார்புருகிப் போகுதென்பான்
சித்தசன் தொட்டகணை சிறுமார் புருகுதென்பான்
† ஆறுருகு பாணமது மார்புருகிப் போகுதென்பான்
அஞ்சுருகு பாணமது நெஞ்சுருகிப் போகுதென்பான்
அருச்சுனரைக் கூட்டியே அரிராமர் போகலுற்றார்
மதுரையைத் தாண்டியே வந்தாரே கானகத்தில்
மாயன் பெருமாளும் மாயையாய்ப் போகலுற்றார்
ஆல மரத்தடியில் அரிராமர் பள்ளிகொண்டார்
கள்ளக் ‡ கொருக்கைவிட்டு கரியமால் தூங்குகிறார்
ஆய னருகாக அருச்சுனனார் வந்துநின்றார்
பாரளந்தார் பாதங்களைப் பார்த்திபன் பிடிக்கலுற்றான்
அலண்டு புரண்டதுபோல் அரிராமர் கண்விழித்தார்
ஆண லழகுமன்னா அருச்சுனரே கேட்டீரோ
காணாத சொற்பனத்தைக் கண்டேன்கா ணர்ச்சுனரே
என்னைத் தனியேவிட்டு எங்கேயோ போனதுவாய்
கானக் குறத்தியுமுன் கைபார்த்துச் சொன்னதுவாய்
வண்ண மருந்துனக்கு மலைக்குறத்தி தந்ததுவாய்
அம்மருந்தை நீவாங்கி அல்லிபுரம் போனதுவாய்
வண்ண மருந்தெடுத்து தண்ணீரி லுரைக்கக்கண்டேன்
§ அல்லியுட தாதிமார்கள் ஆயிரம்பேர் ஓடிவந்து
அர்ச்சுனரே யுனையெடுத்து ஆற்றிலே போடக்கண்டேன்
தூக்கு மரந்தனிலே தேர்விஜயா போடக்கண்டேன்
காளியம்மன் கோவிலிலே காவு கொடுக்கக்கண்டேன்
பூதக் கிடங்குதனில் போட்டடைக்கக் கண்டேனே

---

* குடிப்பான் = கெடுப்பான் = கெடுவான் = அழிப்பவன். † ஆறு + உருகு = ஆறுமுறை உருக்கி வார்த்த எஃகு. ‡ கொருக்கை = குறட்டை.

§ அல்லியுட = அல்லியுடை = அல்லியுடைய.

ஆரோஒரு தெய்வகன்னி அழைத்துவரக் கண்டேனப்பா
என்னருகே வந்திருக்கக் கண்டேன் கனவாக
என்னகாண் மைத்துனரே இப்படிக் கனவுகண்டேன்
வாள்விஜயக் கோமானும் மாயனுக்கு ஏதுரைப்பார்
பித்த முயர்ந்ததினாற் போதக் கனவுகண்டீர்
அல்லியர்மேற் சிந்தையது ஆசை மறக்கவில்லை
மாலையிட்டு அல்லியரை மருவி யணைவதெப்போ
கோபால மைத்துனரே கூட்டிவைப்ப துன்பாரம்
அப்போது மாயவரும் அருச்சுனன் முகம்பார்த்து
ஏற முகம்பார்த்து எம்பெருமாள் ஏதுசொல்வார்
பட்டுகுல்லா குண்டலமும் பவுத்திர மோதிரமும்
பட்டுதட்டி ஒட்டியாணம் பசும்பொன்னால் * சமுதாடும்
தாமரைப்பூச் சல்லடமும் சந்திரகாந்தி † தட்டிகளும்
உத்திரசஞ்சம் வல்லவாட்டும் உத்தமனே யெங்கேயென்றார்
அஞ்சிப் பயந்தவனும் அருச்சுனனு மேதுசொல்வான்
ஆயர்பெரு மாளேநீர் அனந்தல்நித்திரை போகையிலே
மாதினது பட்டணத்தை மதுரையைப் பார்ப்போமென்று
மாதுமேல் தன்னினைவாய் வழிபிடித்துப் போனேனையா
வழியிலொருகுறத்தி வந்துகுறி சொன்னாளையா
வண்ண மருந்துதந்து தண்ணீரி லுரையுமென்றாள்
மருந்துரைக்கும் போதிலவள் மனது கரையுமென்றாள்
குளிகை கரையும்போது குணமுந் திரும்புமென்றாள்
மருந்தும் பலியாமல் மாயவரே போச்சுதய்யா
நாலு மலைகளுக்கு நடுவிலவள் குடிசையென்றாள்
இராமக்காள் பொம்மக்காள் இலட்சுமக்கா ளவள்பேராம்
அங்கேவந்து கேட்டாலே ஆபரணந் தருவேனென்று
மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டு வாங்கிப்போனா ளுடமைகளை
(அவள்) கொடுத்த படியேதான் குணமாச்சோ அருச்சுனரே
சொன்ன படியாகச் சேர்ந்தாளோ அல்லிநல்லாள்
ஒருலாபங் கண்டறியேன் உழன்றுநான் வந்தேனையா
பொம்மக்கா பேரைச்சொன்னால் திம்மக்கா நேர்ந்ததையா

* சமுதாடு=ஒருவிதக்கத்தி. † தட்டி=கச்சை.

உடமை பறிகொடுத்து உழன்றுநான் வந்தேனே
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அரிராம ரேதுசொல்வார்
குறத்தி யிருப்பிடத்தை கொற்றவனே தேடியேபோய்
உன்னுடமை யுள்ளதெல்லாம் உத்தமனே வாங்கிவாரும்
கடுகியே வாங்கிவாரும் கட்டழகா வென்றுரைத்தார்

அருச்சுனன் குறத்தியிடஞ் சென்று தான் கொடுத்ததை வாங்கினது

ஆயாது சொற்கேட்டு அருச்சுனரும் தானடந்தார்
குறத்தியரைத் தேடிக்கொண்டு கொப்பனவே வருகிறுரே
நாலு மலைநடுவே நல்விஜயன் தேடிவந்தான்
இராமக்கா பொம்மக்கா லட்சுமக்கா வென்றழைத்தான்
ஆயன் பெருமாளும் அக்குறத்தி போலேவந்தார்
ஆரடா தம்பியரே அழைத்த கருமமென்ன
(நீ) கொடுத்த மருந்ததனிற் குணமில்லை யாய்ச்சியரே
தந்த மருந்ததனிற் சற்றும்பல னில்லையடி
பொம்மக்கா பேரைச்சொன்னல் திம்மக்கா நேர்ந்ததடி
உன்பேச்சை நான்கேட்டு உதைபட்டு வந்தேனடி
(நான்) கொடுத்த வுடைமைகளை கொப்பனத் தாருமென்றுன்
என்வார்த்தை நீர்கேளிர் இயலான தம்பியரே
கட்டழகா வுன்னுடமை கடையிலே விற்கப்போனேன்
காசுக் கடைதனிலே கண்டதலை யாரிசேனை
கன்னமிட்டு வந்தேனென்று கட்டி யடித்தார்கள்
திருடிவந்தே னென்றுசொல்லித் துணியும் பறித்தார்கள்
அடியுதையும் பட்டேனே அலைச்சல்பட்டு வந்தேனே
உடமை பறிகொடுத்து உடுத்தின துணியிழந்தேன்
எங்கிருந்து நான்கொடுப்பேன் இனிய வுடமையது
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அர்ச்சுனனு மேதுசொல்வான்
உடமை கொடுக்காமல் உன்னைவிடேன் கட்டுவச்சி
மடியைப் பிடித்திழுத்தான் மாயன் குறத்திதனை
குய்யோ முறையோவென்று கூவினு ளக்குறத்தி
புற்றீசல் போலவேதான் புறப்பட்டார் சிறுகுறத்தி

சில்லுபோல் லெனறுசொல்லி சிறுவராய்க் கூடினார்கள்
ஆளுக்கொரு குத்துவைத்து அடித்தாரே அருச்சுனரை
அருச்சுனனார் தரித்திருந்த ஆபரண முள்ளதெல்லாம்
கொண்டுவந்து தந்தாளே கொம்பனையா ளக்குறத்தி
அல்லியர்க்காய்ப் பட்டகளை அருச்சுனர்க்குப் போதுமையா
பெண்ணாலே பட்டகளை போதுமென்றார் அருச்சுனரும்
அருச்சுன ராஜனுந்தான் ஆயரிடம் வந்துவிட்டான்
வாங்கிவந்தே னென்றுசொல்லி வணங்கியே தெண்டனிட்டான்
அப்போது மாயவனார் அருச்சுனர்க்கு ஏதுசொல்வார்
மாளிகைக்குப் போவதற்கு மனமுண்டோ அருச்சுனரே
தருமர் தவிப்பாரே தம்பிமார் புலம்புவாரே
காணாதே யுன்னைச்சி கலங்கித் தவிப்பாளே
வந்துநெடு நாளாச்சே வாள்விஜயா இப்போது
பெண்ணாசை கொண்டுநீ புலம்பித் தவிக்கிறாயே
மாதர்மே லாசைகொண்டு மயங்குகிறாய் அருச்சுனரே
ஆணை லழகுமன்னன் அருச்சுனனு மேதுசொல்வான்
எந்தவித மானாலும் இளங்கொடியா ளல்லியரை
தாலிகட்டி வையுமையா சுவாமி பெருமாளே
மாலையிட்டு வையுமையா மாயன் பெருமாளே
என்று பணிந்தானே இயலான வாள்விஜயன்
ஆயன் பெருமாளும் அரிராமர் ஏதுசொல்வார்
ஆணை லழகுமன்னா அருச்சுனரே நீர்கேளும்
ஆண்டி வடிவாக அல்லியின்றன் வாசலிலே
மடலூர்ந்து வந்தையாகில் மாலையிட்டு வைக்கிறண்டா
அப்படியே போய்வருவேன் ஆயர் செலவருளும்

அருச்சுனன் ஆண்டிவேடங்கொண்டு மடலூர்ந்தது

ஆயன் பெருமாளும் அரிராமர் அப்பொழுது
ஆண்டியைப் போலாக அருச்சுனர்க்குச் செலவுதந்தார்
என்ன வடிவெடுத்தார் இளவிசய ராசதுரை
தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவனைப்போல்

தும்பைப்பூ போலே துவண்ட கிழவனைப்போல்
பண்ணைப்பூ போலே பழுத்த கிழவனைப்போல்
நாணற்பூ போலே நரைத்த கிழவனைப்போல்
தோலும் நரம்புகளும் தொங்கிற்று கிழவனுக்கு
பழுத்த பழம்போலே பார்த்தீபன் வடிவெடுத்தான்
காவிகா ஷாயமுடன் கைதனிலே மாத்திரையும்
திருநீறுந் தாமணிந்து திரிகண்ட மாலைசாற்றி
ருத்திராட்சத் தாவடமும் ருத்திராட்ச மாலைகளும்
அன்றுரித்த மான்தோலும் அழகான புலித்தோலும்
தொட்ட மிதியடியும் தோளில்வைத்த கின்னரியும்
மாத்திரை கோல்பிரம்பு மயில்குச்சு கமண்டலமும்
வேலாயுதஞ் சூலாயுதம் விருதுகண்ட கோடாலி
கெவுரிநல்ல பாத்திரமும் கேதாரக் கங்கணமும்
திருவோடு பாத்திரமும் திருநீறு கோபிகளும்
சங்குசெய கண்டிகையுந் தரித்தாரே பூஷணங்கள்
சடையு முடியுமாகத் தம்பிரானைப் போலானார்
ஆதிசிவன் போலாக அருச்சுனனார் வேஷங்கொண்டார்
கைலாச நாதரைப்போல் காண்டீபன் வடிவெடுத்தார்
வேஷங்கள் பூண்டானே வீராதி வீரனுந்தான்
அல்லியரைப் போலாக அழகு படமெழுதி
பாங்கியிலும் நல்லவளாம் பவளசேனை நாயகியை
கூட வெழுதினாராங் கோவிந்த எம்பெருமாள்
படத்தை மடித்தவரும் பார்த்தீபன் கைகொடுத்தார்
அல்லியது வாசலிலே அங்கே படம்விரித்து
(அவள்) உடுத்தியபா வாடைதன்னில் ஒருமுழம் பிச்சைவாங்கி
வந்தாயே யாமாகில் மாலையிட்டு வைப்பேனடா
போய்வாரு மென்றுசொல்லி பெருமா ளனுப்பிவைத்தார்
வண்ணப் படமெடுத்து வாள்விசயன் வழிநடந்தான்
தள்ளாடித் தள்ளாடித் தளர்ந்துமெள்ள வழிநடந்தான்
தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
அல்லி யரண்மனையாம் ஆசார வாசல்வந்தான்
ஆரடி தாதிமாரே அரண்மனைக்குப் போகவேண்டும்

காசியி லிருந்தல்லோ இராமேசுரம் போகவேண்டும்
பிச்சைகேட்க வந்தேனம்மா போக வழிவிடுங்கள்
பொற்கொடியாள் வாசலிலே போய்வருவே னய்ச்சியென்றார்
ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
தீரப் படித்தவரே தெளிவறிந்த சங்கமரே
ஆண்காற் றடியாது அல்லியது கோட்டையிலே
போனாற் பழுதுவரும் போகாதே சாமியென்றாள்
ஆண்டி பரதேசி ஐயமென்று வந்தவரை
வழியை மறிப்பார்கள் வையகத்தி லாருமில்லை
தொண்ணூறுஞ் சென்றதம்மா துவண்ட கிழவனடி
தோலு நரம்புகளுந் தொங்குதே என்தனக்கு
(என்னை) பார்த்தவர்க ளெல்லாரும் பணிந்திடுவார் தப்பாது
போகச் செலவுகொடும் புண்ணியந் தப்பாது
தருமத்தி னாலேயம்மா தாழ்வுவொரு நாளுமில்லை
போகச் செலவுகொடும் போய்வருவே னய்ச்சியென்றான்
வாசற் றடைகாரர் வழிவிட்டார் சங்கமற்கு
அவ்வாசல் வாசலது அருச்சுனனுந் தாண்டிவந்தான்
முத்துசெம்பொற் படிவாசல் மூன்றுகட்டுந் தான்தாண்டி
ஐந்தாம் படித்தளத்தில் அருச்சுனனார் வந்துவிட்டார்
புலியா சனம்போட்டு பொற்படத்தை முன்னேவைத்தார்
ஆசனத்தின் மேலிருந்து அல்லிபடந் தான்விரித்தான்
மான்செவியுங் கண்ணிரண்டும் மறைத்தாரே மாயவனார்
கண்ணிரண்டும் தெரியாமற் காதிரண்டும் கேளாமல்
அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்
அறுபது நாழிகையும் அல்லிமெல்லி யென்பானே
அல்லிமேற் சிந்தையதாய் அருச்சுனன் புலம்பலுற்றான்
மருவி யணைவதற்கு வருவாளோ அல்லிஎன்பான்
உன்னாசை கொண்டேனடி ஊராசை பேர்மறந்தேன்
தாயாரை யான்மறந்தேன் தமையனது பேர்மறந்தேன்
தம்பி தமையன்மாரைச் சகலரையும் நான்மறந்தேன்
உன்னாசை கொண்டுநான் உழன்று திரிகிறண்டி
மன்மத பாணமது மார்பைப் பிளக்குதடி

சித்தசன் விட்டகணை சிறுமார் புருகுதடி
காமன் கணையாலே கலை தாங்கிப் போகிறண்டி
அஞ்சுருகு பாணமது நெஞ்சுருகிப் போகுதடி
ஆறுருகு பாணமது மார்புருகிப் போகுதடி
மார்போடே மார்பணைந்தால் மகாவிடாய் தீருமடி
என்று தெளிந்திடுமோ எக்காலஞ் சென்றிடுமோ
அல்லிமேற் சிந்தைபதாய் அருச்சுனன் புலம்புகிறான்
அவ்வாசல் காக்கின்ற ஆயிரந் தோழியர்கள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அதிக விசாரங்கொண்டார்
(இது) என்னகா லக்கேடோ ஏதறிவோந் தோழியரே
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை தன்னருகில்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தார் தாதியர்கள்
பவளசேனை பாதத்திலே பணிந்தவர்க ளேதுசொல்வார்
யாரோ ஒருகிழவன் ஆண்டிபர தேசியவன்
பிச்சையென்று வந்தானே போகவழி விட்டோமே
அஞ்சாங்கட்டு வாசலது அரண்மனையில் வந்தார்காண்
அல்லியரைப் போலாக அழகு படமெழுதி
உன்னையுங் கூடவே ஒருமையாய் வைத்தெழுதி
வண்ணப் படம்விரித்து வல்லமையாய்ப் படிக்கிறானே
அல்லியர்மே லாசையதாய் அலைந்து புலம்புகிறான்
வாடியென்றும் போடியென்றும் வம்புதும்பு சொல்லுகிறான்
ஆகடியம் பேசுகிறான் அழும்புகளுஞ் செப்புகிறான்
செப்புகிற வார்த்தையது செவிகேட்க முடியாது
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வாள் பவளசேனை
அல்லிப் பெருமானை அழகுமணஞ் சூட்டவென்று
மாறுவேடங் கொண்டவனும் மாலையிட வந்தவன்காண்
ஆண்டிபர தேசியானால் அழும்புகளுஞ் சொல்வானோ
எல்லா மறிந்திடுவோம் இப்போது தோழிகளே
ஓரைந்து தாதிமார்கள் ஒருநிறமா எழுந்திருங்கள்
ஒருநிறமாய்ப் பணிபூண்டு ஒருநிறமாய்ப் பட்டுடுத்தி
ஐந்துவிதத் தட்டுகளை அலங்கார மாயெடுத்து
பொன்னொரு தட்டிலேயும் பூவொரு தட்டிலேயும்

ஆபாணத் தட்டோடு ஆடையொரு தட்டிலேயும்
ஒன்பது ரத்தினமும் ஒருதட்டில் தானெடுத்து
பண்டார முன்னாலே பாங்கியரே கொண்டுபோங்கள்
ஐயருக்கு முன்னேவைத்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டு
ஐந்துபேர் பெண்களிலே யார்வேண்டுஞ் சொல்லுமென்று
ஆடையும் ஆபரணம் ஆசையென்று லெடுத்துக்கொள்ளும்
பெண்கள்மே லாசையென்றால் பின்னாலே வருவோமையா
ஐயரைக் கேட்பதற்கு ஆரணங்கே போங்களென்றாள்
அக்கணமே தோழியர்கள் அதிவிரைவா யோடிவந்து
ஐந்துபேர் தோழியர்க ளலங்காரஞ் செய்துகொண்டார்
ஐந்துவிதத் தட்டுகளில் ஆபரண பூஷணமும்
முத்துகளும் வஸ்திரமும் முன்னாலே கொண்டுவந்தார்
ஐயரது முன்னேவைத்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
ஐயா பெரியவரே அடியோம் சரணமென்றார்
ஆய்ச்சிய ருன்தனக்கு அனுப்பிவைத்தார் பூஷணங்கள்
ஐந்துபே ருன்தனக்கு அனுப்பிவித்தார் சங்கமரே
ஆசையுள்ள பெண்களைநீர் அழைத்தால் வருவோமையா
இவ்வளவு ரத்தினத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுஞ் சங்கமரே
என்றந்தப் பெண்களுமே இரங்கியே தெண்டனிட்டார்
ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுனரு மேதுசொல்வான்
அல்லிமேற் சிந்தைபதாய் அல்லிமெல்லி யென்பானே
மருவி யணைவதற்கு வருவாளோ அல்லியென்பான்
எப்போ வருவாளோ என்னாசை தீர்த்திடுமோ
மன்மத பாணமடி மார்புருகிப் போகுதடி
சித்தசன் விட்டகணை சிறுமார் புருகுதடி
காமன் கணையாலே களைதாங்கிப் போகிறண்டி
அல்லியல்லி யென்றுசொல்லி அலைகிறான் சங்கமனும்
கேட்டந்தத் தாதியருங் கிலேசங்கொண்டு தானடந்தார்
பவளசேனை தன்னருகில் பக்கத்தில் வந்தார்கள்
ஆய்ச்சிஉன்தன் சொற்படியே ஐந்துபெண்கள் போனோமம்மா
அலங்காரந் தன்னுடனே ஆபரண முன்புவைத்தோம்
ஏனென்று கேட்கவில்லை யேறமுகம் பார்க்கவில்லை

அல்லிமேற் சிந்தையதாய் அலைகிறான் சங்கமனும்
வெகுநேரம் நின்றோமே விரும்பாதால் வந்துவிட்டோம்
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டா ளிளங்கொடியாள் பவளசேனை
எண்ணாத வெண்ணமெல்லாம் எண்ணி யிளங்கொடியாள்
ஐயமென்று வந்ததொரு ஆண்டிபர தேசியல்ல
(அவன்) கட்டின விருதறுத்துக் கலியாணம் பண்ணவந்தான்
தேவனென்று நாமறியோம் சிவராஜ ரென்றறியோம்
தன்மனதி லேயடக்கித் தானடந்தாள் பவளசேனை
அல்லிநல்லாள் பக்கம்வந்து ஆரணங்கு தெண்டனிட்டாள்
ஏது பவளசேனை இந்நேரம் வந்ததென்ன
வேர்க்க விருவிருக்க வெண்துயி லுஞ் சோர்ந்துவந்தாய்
உச்சி யுருமத்திலே உத்தமியே யெங்குவந்தாய்
ஆய்ச்சியரே கேட்கிலையோ ஆண்டி அதிசயத்தை
நாடு சுகப்படவே நாளாச்சோ ஆய்ச்சியரே
உனக்குவரும் பாக்கியங்கள் ஒருவருக்குந் தெரியாது
ஆதி சிவனைப்போலே ஆண்டியிங் கொருவர்வந்தார்
படம்படிக்கும் பண்டாரம் பரமசிவன் போலேவந்தார்
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் வந்தாற்போல் காணுதம்மா
சடையு முடியுமாகத் தம்பிரான்போற் காணுதம்மா
கண்டு மறியேனம்மா கலியுகத்தில் நானறியேன்
தோலு நரம்புகளுந் தொங்குதே கிழவனுக்கு
அஞ்சாங்கட்டு வாசலிலே ஐயர்வந் திருக்கிறாரே
தெரிசனை பண்ணோமாகில் தீருமம்மா தோஷவினை
பார்த்தால் பசிதீரும் பண்டார மானவரை
ஆய்ச்சி யெழுந்திரம்மா ஐயரைப்போய்ப் பார்ப்பதற்கு
என்றது தான்கேட்டு ஏதுசொல்வா ளல்லியரும்
ஆண்காற் றடியாதே அரண்மனை வாசலிலே
ஆண்டியிங்கே தான்வருக அதிகார மாச்சுதடி
ஆண்டி பரதேசி ஐயமென்று வந்தாலும்
கொடுத்தனுப்ப லாகாதோ கொம்பனையே யென்தோழி
என்னுடன் சொல்வானேன் எழுந்திரு தாதியென்றாள்
பாங்கியிலும் நல்லவளாம் பவளசேனை யேதுசொல்வாள்

பிச்சை கொடுக்கிறது பெருமையென்று பாராதே
நல்லோர் பெரியவரை நடந்துபோய்ச் சேவித்தால்
காசிக்குப் போவானேன் கர்மந் துலையாதோ
பெரியவரைச் சேவித்தாற் பிழையொன்றும் வருவதில்லை
கைலாச நாதரைப்போற் காண்கிறது ஆய்ச்சியரே
என்வார்த்தை தள்ளாதே யெழுந்திரு போவோமென்ருள்
மருடத் துரைச்சியவள் வாழ்வரசி யேதுசொல்வாள்
ஆண்டியைப் பார்ப்பதற்கு அழைக்கிறு யென்தோழி
ஆணும் பழமுமில்லை அரசுங் கிழமுமில்லை
சுரைக்காய் பழமுமில்லை சொன்ன கிழவனில்லை
(என்னைக்) கண்டானே யாமாகில் காமங் கொளுத்திவிடும்
பரிகாசஞ் சொன்னுலே பாங்கியரே யென்னசெய்வேன்
வீரமணி வாளாலே வெட்டி யெறிவேனென்ருள்
அப்படி யாகுதம்மா ஆய்ச்சி யெழுந்திருங்கள்
சிங்கா தனத்தைவிட்டுத் தேன்மொழி தானெழுந்து
பட்டுப் பளபளென்ன பாடகக்காற் சோதிமின்ன
நெற்றிச்சுட்டி சோதிமின்ன நீலவிழி மைதுலங்க
கால்பீலி கலகலென்ன கைவளையல் கலகலென்ன
முந்தாணி நிலம்புரள மோதிரங்கள் கலகலென்ன
தோழியரைத் தோளணிந்து தோகை நடந்தாளே
பாங்கிமார் தோழிமார் பக்கமே சூழ்ந்துவர
வாசற் படியேழு வாசலது தான்கடந்து
ஆண்டி யிருக்குமது அஞ்சாங்கட்டு வாசல்வந்தார்
அல்லி வரும்போது அருச்சுன ரேதுசொல்வார்
ஏன்காணு மல்லியரே எப்போ மனமிரங்கும்
என்றைக்குக் காணுவேன் என்னுசை தீருமடி
மாரனவன் எய்தகணை மார்பைப் பிளக்குதடி
சித்தசன் தொட்டகணை சிறுமார் புருகுதடி
மாலை யிடுவதெப்போ மருவி யிருப்பதெப்போ
கூடி யிருப்பதெப்போ குறையனைத்துந் தீர்வதெப்போ
அல்லி அல்லி என்றுசொல்லி அருச்சுனன் புலம்புகிருன்
மருவி யிருப்பதற்கு வருவாளோ அல்லியென்பான்

கட்டழகி யல்லியம்மாள் காதாரக் கேட்டுவிட்டாள்
உருக்கிய செம்பொனது உதிரம்போற் கண்சிவந்து
பிறந்து வளர்ந்துநான் பூமிபாரம் ஆண்டேனே
நீன்முகனைக் கொன்றுநான் நீலிபட்டம் ஆண்டேனே
வாடியென் றழைத்தவர்கள் வையகத்தி லாருமில்லை
அடியென் றழைத்தவர்கள் அவனியி லொருவரில்லை
ஆண்டியது வாயாலே அலைச்சல்பட நாளாச்சோ
எடுத்துவா பெரியகத்தி இருதுண்டம் போடவென்றாள்
எகுபெரிசை பெரியகத்தி எடுத்துவா தாதியரே
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொல்வாள்
பாண்டிப் பெருமாளே பதறாதே ஆய்ச்சியென்றாள்
எழுதிவந்த நற்படத்தை எடுத்துவா தாதியென்றாள்
அந்தபடங் கொண்டுவந்து ஆய்ச்சி யருகேவைத்தார்
கண்ணாடி யெதிரேவைத்து கண்டாள் படத்தழகை
தன்னழகும் படமழகும் சரியாகத் தோன்றிற்று
என்னழகும் பாவனையும் எங்கேகண் டெழுதினானோ
உந்திச் சுழியழகும் உரோமத்தின் பேரழகும்
மயிரழகும் பாவனையு மாபாவி யெங்கேகண்டான்
முகத்தின் திருவழகும் மூதேவி யெங்கேகண்டான்
கண்ணின் விழியழகும் * கழுசிறையா னெங்கேகண்டான்
பவளம்போ லென்னிதழும் பல்லழகு மெங்கேகண்டான்
மார்பின் வடிவழகும் மச்சமு மெங்கேகண்டான்
இடையழகுந் தொடையழகும் ஏனுதி எங்கேகண்டான்
ஆபரணந் தன்னழகும் ஆடையும் பேரழகும்
வடிவழகு மொப்பனையும் மாபாவி யெங்கேகண்டான்
என்னை யெழுதிவந்த தல்லாம லென்தோழி
உன்னையுங் கூடவவன் உடனே யெழுதிவந்தான்
எடுத்துவா பெரியகத்தி இருதுண்டம் போடவென்றாள்
பக்கச் சதைகளெல்லாம் பதைக்கிறதே அல்லியர்க்கு
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொல்வாள்
ஐயமார் பட்டதொரு அடைவுபோ லாகுமிது

* கழுசிறையான் = கழுவில் ஏற்றத்தக்கவன்.

பாண்டியர்கள் பட்டதொரு படுகளம்போ லாகுமிது
ஆண்டியை வெட்டிவிட்டால் யாரார் தலைபோமோ
அந்தக் கதையெனக்கு ஆரணங்கே சொல்லுமென்றாள்

பவளசேனை பாண்டியர்களடைந்த துன்பத்தை அல்லியரசாணிக்குக் கதையாகக் கூறினது

வைகை பெருக்கெடுத்து மடுவெள்ளம் போகையிலே
யாராலும் வைகைதன்னை அடைக்க முடியாமல்
பாண்டிய ராசாக்கள் பகுந்துகரை போட்டாரே
ஆணாய்ப் பிறந்தவர்கள் அரைஞாண்கள் கட்டினபேர்
பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள் புடவை யுடுத்தினபேர்
அவரவற்கு ஒருபங்கு அளந்துகரை போட்டார்கள்
அவரவர்கள் பங்குக்கு அடைத்தார்கள் வைகைதனை
அதிலேஒரு பங்கதனை அன்றுடம் பிட்டுசுடும்
ஆயிரம் பிறைகண்ட ஒளவைபோ லோர்கிழவி
அவளுக் கொருபங்கு அளந்துகரை போட்டார்கள்
பங்குக்கா ளில்லாமற் பாதவித்துத் தானழுதாள்
மண்ணுஞ் சுமக்கறியாள் மனஸ்தாபப் பட்டழுதாள்
வாணியக் கிழவியவள் மனத்துயர மாகையிலே
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவர் தாமறிந்தார்
அட்டாளும் சொக்கலிங்கம் ஆதிசிவன் தானறிந்து
ஒளவையார் மனத்துயரம் ஆயாசந் தீர்க்கவென்று
ஒட்டனைப் போலாக உலகளந்தார் மைத்துனரும்
கன்னங் கறுத்தவர்போற் கடுகி வடிவெடுத்தார்
தட்டுத் தலையில்வைத்து கெசக்கோலைக் கைப்பிடித்து
மண்வெட்டி தோளில்வைத்து மகாதேவர் வருகிறாரே
மதுரைத் தெருவிலே வந்தாரே சொக்கலிங்கம்
அப்போது சொக்கலிங்கம் ஆதிசிவன் கூறிவாரார்
மண்ணால் சுவர்வைப்பேன் வைப்பீரோ கூலியாளாய்
மண்ணெடுத்து ஆறடைப்பேன் வைப்பீரோ கூலியாளாய்
என்றது சொல்லிக்கொண்டு ஈசுவரனார் கூறிவாரார்
கூறிக்கூறி வந்தாரே கொப்பனவே வீதியெல்லாம்

ஔவையார் தன்னருகில் ஆதிசிவன் வந்துவிட்டார்
உற்றஔவை யாருமப்போ ஒட்டனுக் கேதுசொல்வாள்
ஆரடா ஒட்டாநீ ஆணழகா கேளுமென்றாள்
அன்றாடம் பிட்டுசுட்டு அங்காடி விற்பேனடா
நூற்றொரு பிட்டுசுட்டால் ஒருபிட் டுதிருமடா
உதிர்ந்ததோர் பிட்டுனக்கு உத்தமனே யான்தருவேன்
மண்ணெடுத்து ஆறடைத்து வருவாயோ மன்னவனே
உதிர்ந்துபோகும் பிட்டுகளை யுன்தனக்கே யான்தருவேன்
சத்தியந் தப்பாமல் தருவேன்யான் போடாவென்றாள்
பிட்டுக்கூலி கட்டுமம்மா போயடைத்து வருவேனென்றார்
ஔவையாருந் தானெழுந்து அடுப்பூதி மூட்டினாளே
பிட்டுக்கூலி கட்டினாளே போதச் சமைக்கலுற்றாள்
இருபது பிட்டுசுட்டு எடுத்தாளே கூன்கிழவி
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தார் சொக்கலிங்கம்
காலா றடைத்துவந்தேன் கன்னி பசிக்குதென்றார்
சுட்டீரோ பிட்டுகளைச் சொல்லும் உதிர்ந்ததுண்டோ
இருபது பிட்டுசுட்டேன் எல்லா முதிர்ந்ததடா
எனக்கென்று எங்கிருந்தாய் ஈடழிவான் ஒட்டாநீ
இந்தாரு மென்றுசொல்லி ஈந்துவிட்டாள் பிட்டதனை
குறையடைத்து வருவேன்யான் கொப்பனவே பிட்டுசுடும்
புறக்கடையிற் போவாராம் புன்னைமர நிழலில்வந்தார்
கொண்டுவந்த பிட்டுகளைக் கொப்பனவே உண்டுவிட்டார்
ஒருநாழி கைதரித்து ஓடிவந்தார் சொக்கலிங்கம்
அரையா றடைத்துவந்தேன் ஆய்ச்சி பசிக்குதென்றார்
சுட்டீரோ பிட்டுகள்தான் சொல்லும் உதிர்ந்ததுண்டோ
ஐம்பது பிட்டுசுட்டேன் அனைத்து முதிர்ந்ததடா
இந்தாரும் அப்பாவென்று எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டாள்
வாங்கியந்த பிட்டுதனை வழிநடந்தார் சொக்கலிங்கம்
கொன்றை மரத்தடியிற் கொண்டுவந்து தான்பொசித்தார்
ஈரனை நாழிசென்று எழுந்தவரு மோடிவந்தார்
மார்மேலுந் தோள்மேலும் மண்வாரி போட்டுக்கொண்டார்
முக்காலா றடைத்துவந்தேன் மெத்தப் பசிக்குதடி

சுட்டீரோ பிட்டுகளுஞ் சொல்லும் உதிர்ந்ததுண்டோ
நூற்றொரு பிட்டுகளுஞ் சுட்டாளே அக்கிழவி
ஒருபிட்டுத் தான்தவிர மற்றப்பிட் டுதிர்ந்தனவே
உதிர்ந்திருந்த பிட்டெல்லாம் உத்தமனார் கைக்கொடுத்தாள்
வாங்கியந்தச் சொக்கலிங்கம் வழிநடந்தார் பொட்டனவே
குருந்த மரத்தருகே * கொப்பெனவே வந்தமர்ந்தார்
கொண்டுவந்த பிட்டுகளைக் கொப்பனவே யுண்டுவிட்டார்
தலைக்குயர்ந் தட்டுவைத்து சங்கரனார் பள்ளிகொண்டார்
ஆனந்த நித்திரையும் ஆதிசிவன் போகிறாரே
ஒருபிட்டு விற்றாளே உத்தமியாள் கூன்கிழவி
நூறுபிட்டு லாபமெல்லாம் நேருடனே கண்டுகொண்டாள்
ஆறாயிரம் பாண்டியரும் ஐயமார் வந்தார்கள்
வைகைக் கரையைப்பார்த்து வருகையிலே பாண்டியர்கள்
கொஞ்சமாய் ஜலம்பெருகிக் குறையாறு வருவதனை
கண்டந்தப் பாண்டியரும் கடிதான கோபமுடன்
ஆருதடா பங்கிதுதான் அடைக்காமற் போனதென்ன
எவருதடா பங்கிதுதான் ஏதுக் கடைக்கவில்லை
பிட்டுவிற்கும் வாணிச்சியாம் பொற்கொடியாள் பங்கிதுகாண்
அந்தக் கிழவிதன்னை யழைத்தோடி வாருமென்றார்
ஆள்பேருஞ் சேவகரும் அதிகமா யோடிவந்தார்
ஔவையாரைத் தானுமங்கே யழைத்துவந்தா ரரசரண்டை
வந்துதெண்டன் பண்ணினாளே வாழ்மதுரைப் பாண்டியர்க்கு
வாடிநீ ஔவையாரே வாணியக் கிழவியரே
அவரவர் பங்குகளை அடைத்தாரே வைகையிலே
உன்பங்கை யடையாமற் போனதென்ன வுத்தமியே
ஆரோஒரு ஒட்டனையா ஆறடைப்பே னென்றுசொல்லி
நூறுபிட்டு வாங்கித்தின்று நேரா யடைப்பேனென்றான்
பிட்டுதின்ற பாவியைத்தான் பின்புவரக் காணேனே
ஆறடைத்தா னென்றிருந்தே னந்நீதம் பண்ணிவிட்டான்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆறாயிரம் பாண்டியரும்
ஆரடா சேவகரே அவனைப் பிடியுமென்றார்

---

* கொப்பென = விரைவாக.

தேடிப் பிடியுமென்றார் சீரான ஒட்டனைத்தான்
அப்போது சேவகர்கள் ஆராய்ந்து தேடலுற்றார்
கடையுங் கடைத்தெருவுங் கருமார வீதிகளும்
மதுரைத் தெருவுகளும் வனங்களுந் தோப்புகளும்
தேடி வருகிறார்கள் சீரான ஒட்டனைத்தான்
மரத்தடியிற் பள்ளிகொண்ட மன்னவனைக் கண்டார்கள்
கண்டு பிடித்தவர்கள் கடுகியே கூட்டிவந்தார்
பாண்டிய ராசாக்கள் பார்த்தவருங் கோபமதாய்
வாணிச்சி கிழவியைநீ வகைமோசஞ் செய்தாயடா
ஆறடைப்பே னென்றுசொல்லி பிட்டெல்லாந் தின்றாயடா
மண்ணெடுத்து போட்டுவைகை கரையடையு மென்றார்கள்
தட்டிலே மண்வாரித் தலைமேலே யெடுத்துக்கொண்டு
அடிமே லடிவைத்து அஞ்சி நடைநடக்க
ஆண்டவ னென்று அறியாமற் பாண்டியர்கள்
பிட்டுதின்று மயக்கத்திலுற் போகமன மில்லையடா
என்றுசொல்லிப் பாண்டியனும் ஈசுவரரைத் தானடித்தான்
பாரப் பிரம்பாலே பாண்டிய னடித்துவிட்டான்
அடிபட்டு சொக்கலிங்கம் அம்மண்ணைப் போட்டுவிட்டார்
ஆறு மடைத்துவிட்டார் அரூபியாய்ப் போய்மறைந்தார்
அந்த அடியலவோ அனைவருக்கும் பட்டதுகாண்
ஆறாயிரம் பாண்டியர்க்கும் அடிமுதுகிற் பட்டதுவே
ஆறுமாதப் பிண்டத்துக்கும் அந்தஅடி பட்டதுகாண்
எறும்புகடை யானைமுதல் எண்பத்து நான்குலட்சம்
அத்தண்ட சீவனுக்கும் அல்லவர்க்கும் பட்டதம்மாள்
அப்படிப்போ லாகுமிது அல்லியரே மிஞ்சாதே
கிழவனைக் கொன்றாலே கேடுவரு மெல்லோர்க்கும்
ஆண்டியைக் கொன்றாலே யாரார் தலைபோமோ
பண்டாரக் கிழவனாலே பழிவந்து நேருமம்மா
(உன்) கையாலே கொல்லாதே கட்டழகி சங்கமனை
கொல்வாரை விட்டுநீ கொல்லவிடுஞ் சங்கமனை

ஆண்டியைச் சர்ப்பங்களாற் கொல்ல நினைத்தது

பாம்புகளைக் கொண்டுவந்து பார விஷமேற்றி
சர்ப்பங்களை விட்டுநீ சங்கமரைக் கொல்லுமென்றாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லிப் பெருமாளும்
ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
பாம்புப் பிடாரர்களைப் பறந்தோடி யழையுமென்றாள்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடி யழையுமென்றாள்
அவ்வார்த்தை தாம்கேட்டு ஆரணங்கு தோழிமார்கள்
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தார் தாதியர்கள்
பாம்புப் பிடாரப்பெண்ணே பத்தினிமா ரானவரே
அல்லிப் பெருமாளும் அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
வாருங்க ளென்றுசொல்லி வரவழைத்தார் தாதியர்கள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அலங்காரப் பெண்களெல்லாம்
மகடிக் குழலூதி மாவிருது கட்டினார்கள்
பெட்டியைத் தோளில்வைத்துப் பெண்கள் வருகிறார்கள்
வீதியும் வீதிவிட்டு மேலைத்தெரு வுங்கடந்து
அல்லியம்மாள் வாசலிலே அனைவோரும் வந்தார்கள்
மகுடத் துரைச்சியர்க்கு வந்துதெண்டன் பண்ணினார்கள்
எங்களை யழைத்தவகை யேதுக் குறையுமென்றார்
உங்களை யழைத்ததனால் ஒன்றால் குறையுமில்லை
காட்டுக்குப் போங்களடி கன்னிபுற்று மருந்துவைத்து
கருநாகஞ் செந்நாகங் * காலகூட விஷங்களெல்லாம்
மண்ணுளிப் பாம்புகளும் மலைவிரியன் தாசிரியும்
மட்டில்லாப் பாம்புகளை வகைவகையாய்ப் பிடித்துவந்து
ஆண்டியைக் கொல்வதற்கு அதிவிரைவில் வாருமென்றாள்
உச்சிதங்கள் வேண்டுமட்டும் உங்களுக்கு நான்தருவேன்
பாம்புப் பிடாரப்பெண்கள் பாங்குடனே போகலுற்றார்
அத்துவானக் கானகங்கள் ஆரணியம் வந்தார்கள்
புற்றுக்கு மருந்துவைத்தார் பெரும்பாம்பு தான்பிடிக்க
மந்திரத்தைச் சொல்லிச்சொல்லி மகடிக்குழ லூதினார்கள்

---

* காலகூடம்= திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது சிவனுண்ட விஷம்.

புற்றீசற் போலாகப் புறப்பட்ட பாம்புகள்தான்
கருநாகஞ் செந்நாகங் காலகூட பாம்புகளும்
ஆடிவரும் பாம்புகளும் அமர்ந்ததே பெட்டியிலே
சீறிவரும் பெரும்பாம்பு செந்நாக முள்ளதெல்லாம்
மட்டில்லாப் பாம்புகளும் வகையுடனே தான்பிடித்தார்
காவடியைத் தோளில்வைத்துக் கடுகியே வருகிறார்கள்
விருதுகளைக் கட்டிக்கொண்டு வெகுமகடி யூதினார்கள்
காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தார் தென்மதுரை
தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
அல்லியம்மாள் தன்னுடைய அரண்மனைக்குள் வந்தார்கள்
வாசற் படியேழும் வாசல்களுந் தான்கடந்து
பத்தினிக்குத் தெண்டனிட்டு பாம்புபெட்டி வைத்தார்கள்
வகைக்கொரு பாம்பாக மாதேநாம் பிடித்துவந்தோம்
கொண்டுவந்தோ மென்றுசொல்லிக் கொம்பனைமார் தெண்டனிட
மகுடத் துரைச்சியவள் மாதரு மேதுசொல்வாள்
ஆரடி தோழிகளே அலங்காரத் தாதிகளே
பாலும் பழங்களையும் பாம்புகட்கு வையுமென்றாள்
அபினி மருந்துகளும் அன்பான சாராயம்
முட்டை களையுடைத்து முன்னாலே வையுமென்றாள்
கொண்டுவந்து வைத்தார்கள் கொம்பனைமார் பாம்புகட்கு
அத்தண்ட பாம்புகளும் ஆகார முண்கிறது
கண்கள் சிவந்தனவே காந்தாள மாயினவே
அவ்வலரிக் கண்களெல்லாம் செவ்வலரி பூத்தனவே
பாம்புகளைப் பார்த்துவிட்டுப் பத்தனியா ளேதுசொல்வாள்
அங்கயர்கண் ணம்மையவள் அருளாலே யான்பிறந்தேன்
பட்டமுஞ் செங்கோலும் பாதிநா டாளுகிறேன்
வாடியென்றும் போடியென்றும் வம்புசொன்ன ராருமில்லை
ஆண்டியுட வாயாலே அலைச்சல் படுகிறேனே
சாதிகெட்ட ஆண்டியிவன் தாறுமாறும் பேசுகிறான்
(என்) அங்க முருகிறதே ஆவிதண லாகிறதே
செல்வங் குலைகிறது சிந்தைதண லாகுதம்மாள்
ஆண்டியைக் கடிக்கவிட்டு அரைநொடியிற் கொல்லுமென்றாள்

கும்பிட்டுத் தெண்டனிட்டாள் கோலவிழி யாய்ச்சியரும்
அல்லி யுரைகேட்டு அத்தண்ட பாம்புகளும்
செந்நாக முள்ளதெல்லாஞ் சீறி யெழுந்தனவே
கருநாக முள்ளதெல்லாங் கதறி யெழுந்தனவே
இருதலைப் பாம்புகளும் எழும்பிவரு கின்றனவே
மூன்றுதலை நாகப்பாம்பு முடுகி வருகிறதே
ஐந்துதலை நாகந்தானும் அதிர்ந்து வருகிறதே
சீறிவரும் நாகமெல்லாம் தேர்விசய னைப்பார்த்து
ஆடிவரும் பாம்பனைத்தும் அர்ச்சுனரைக் கண்டனவே
ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுன வீரியற்கு
முன்னழகும் பின்னழகும் முதுகிலே மச்சரேகை
பல்லிற் பரசவீணை பாதத்திற் செந்தாமரை
மீசை முறுக்கழகும் விழிநல்ல பார்வைகளும்
அவரழகைக் கண்டவுடன் அருச்சுன ரென்றறிந்து
நாககன்னி மாலையிட்ட நல்விசய ராசனல்லோ
தருமராது தம்பியாந் தனஞ்செயனு மர்ச்சுனர்காண்
வெற்றி மதயானை வீமருக்குத் தம்பியாச்சே
மாயனது மைத்துனராம் வாள்விசய னிவர்காணும்
அல்லியரைக் கன்னமிட ஆண்டிகோல மானாரே
மாலையிட வேண்டுமென்று வடிவுகொண்டு வந்தார்காண்
மாப்பிள்ளையைக் கொல்லவென்று மருந்திட்டா ளல்லியரும்
கணவனைக் கொல்லவென்று கட்டழகி மருந்துவைத்தாள்
அல்லியின் சொற்கேட்டு அருச்சுனரைக் கொன்றுவிட்டால்
பொற்கொடியாள் நாககன்னி போதச்சிறை யாவாளே
கைமோசம் வந்துவிடும் கன்னிசெய்த காரியங்கள்
செல்வ மருமகற்குச் செங்கானல் வீசுதென்று
வெய்யி லுரைக்குதென்று வெண்கானல் வீசுதென்று
ஐந்துதலை நாகம்வந்து அருச்சுனற்குக் குடைபிடிக்கும்
மூன்றுதலை நாகம்வந்து முடிமேற் குடைகவியும்
தோள்மேலே யேறுவதும் தும்பி பறப்பதுவும்
கீதங்கள் பாடுவதுங் கொண்டா னடிப்பதுவும்
அரும்பவனி கூத்துகளும் ஆடும் சிறுநாகம்

மருடைத் துரைச்சியவள் மாதரும் பார்த்துவிட்டாள்
பாம்பு மயங்கவேதான் பாவியவன் மருந்துவைத்தான்
வானஞ் சுழல்வதற்கு மருந்துண்டோ இவனிடத்தில்
பூமி சுழல்வதற்குப் பொடியுண்டோ இவனிடத்தில்
மாதரை மயக்கவொரு மருந்தறிய மாட்டாளோ
ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
வெள்ளிப் பிரம்பாலே வீசுங்கள் பாம்பையென்றாள்
பாரப் பிரம்பாலே பாம்பை யடியுமென்றாள்
தாதிமா ரோடிவந்து சவுக்கெடுத்து வீசலுற்றார்
மாறி யடிக்கலுற்றார் வன்னவன்னப் பாம்புகளை
அப்போது சர்ப்பமெல்லாம் அல்லியரைப் பார்த்துரைக்கும்
மாப்பிள்ளையும் நீயுமாக மணமுகூர்த்தஞ் செய்தபின்பு
அன்னவூசல் போடுகைக்கு அழைத்தால் வருவோமோ
என்றந்தப் பாம்புகள்தாம் எகிறிப் பறந்தனவே
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை நீகேளும்
எந்த விதத்தினாலே என்தோழி கொல்வோமடி
ஆண்டியைக் கொல்வதற்கு ஆலோசனை சொல்லுமென்றாள்
ஆனாற்கே ளாய்ச்சியரே ஆலோசனை சொல்லுகிறேன்
நீபிறக்க தவசுபண்ண நீதியுள்ள காட்டானை
யானையை யழைத்துவந்து ஆனந்த மேற்றியபின்
கொல்ல விடலாமே கொம்பனையே சங்கமனை
அவ்வார்த்தை கேட்டவுடன் அல்லியரு மனமகிழ்ந்து

யானையினால் ஆண்டியைக்கொல்ல வகைதேடினது

ஆரடி தோழிகளே அலங்காரத் தாதிகளே
காட்டானை தன்னையிப்போ கடுகி யழைத்துவாரும்
ஆய்ச்சியரே நீர்கேளும் அடியோ மொருவார்த்தை
நீபிறக்கத் தவசுபண்ண நீதியுள்ள யானையது
வெறித்துத் திரிகிறதே வெங்கா னகந்தனிலே
தன்னிழலை யேபார்த்துத் தான்மதம் பொழிகிறது
கொம்பினா லேமலையைக் குத்திக் கிளப்பிவிடும்
மலைகள் பருவதங்கள் மண்ணோடே பேர்த்தெறியும்

மனிதரைக் கண்டாலல்லோ வாரி யறைந்துவிடும்
மதப்பட்டுத் திரியுதம்மாள் மாதாவே அந்தயானை
எம்மையுங் கண்டதானால் எடுத்து அறைந்துவிடும்
செத்து மடிந்திடுவோம் செலவழிந்து போய்விடுவோம்
போனோமே யாமாகிற் பின்னை பிழைப்பதில்லை
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வா ளல்லியம்மாள்
கணையாழி மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தாளே
முத்திரை மோதிரத்தை மொய்குழலே கொண்டுசென்று
யானையின் முன்னேவைத்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டு
(நீ) பெற்றமக ளல்லியம்மாள் புலம்பி யழுகிறாளே
(உன்னைப்) பார்க்க மனதாகிப் பத்தினியா ளிருக்கிறாளே
அழைத்தோடி வாருமென்று சொன்னாளே யானைதன்னை
கணையாழி கண்டவுடன் கடுகிவரும் யானையென்றாள்
ஓட்டம் நடையுமாக வோடுங்கள் தாதியென்றாள்
மத்தகஜந் தான்பிடிக்கும் மாவெட்டிப் பெண்களவர்
கணையாழி வாங்கிக்கொண்டு கடுகி நடந்தார்கள்
தங்க ளரண்மனையிற் சடுதியிற் போய்நுழைந்து
புத்திர ரானவர்க்குப் புத்தி மிகவுரைத்து
யானையுந் தான்பிடிக்க அதிகவனம் போகிறோமே
சாவோம் பிழைப்போமோ சாமிசெய லெப்படியோ
பிழைத்துவந்தோ மாமாகில் பிள்ளைமுகம் பார்க்கப்போறோம்
இல்லாமல் போச்சுதானால் ஈசன்பாதஞ் சேருகிறோம்
பிள்ளையைக் கூட்டிவந்து பெரியோர்கையி லொப்புவித்து
வாய்க்கரிசி தானெடுத்து மடியிலே கட்டினார்கள்
மதுரா புரிகடந்து மலைகானிற் போகலுற்றார்
காடு செடிகளெல்லாங் கடுகியே தேடலுற்றார்
இருண்ட வனங்களெல்லாம் எங்கெங்குந் தேடலுற்றார்
மலையோரம் படுத்திருந்த மதயானை கண்டதுவே
யானையது பிளிறிக்கொண்டு அகங்கார மாயெழுந்து
தன்னிழலைத் தான்பார்த்துத் தரையில் நடக்குமது
கொம்பினு லேமலையைக் குத்திக் கிளப்பினது
கண்டு பயந்தார்கள் கட்டழகிப் பெண்களவர்

யானையைக் கண்டவுடன் அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
கணையாழி முன்னேவைத்து கன்னியர்க ளேதுசொல்வார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு நாயகியாள்
(நீ) தவசுபண்ணி பெற்றதொரு தையனல்லா ளல்லியரும்
(உன்னைக்) காண விருப்பமாகிக் கலங்கித் தவிக்கிறுளே
பார்க்க மனதாகிப் பதைத்துப் புலம்புகிருள்
போசனமு முண்ணுமற் புலம்பித் தவிக்கிருள்காண்
உண்ணு ளுடுக்காளே ஒருபோதும் நீராடாள்
படுக்கை பொருந்தாளே பத்தினியா ளல்லியரும்
அழுதகண்ணுஞ் சிந்தனையா யழைத்தோடி வாருமென்ருள்
(நீ) வாராமற் போவாயானல் மாண்டு மடிவேனென்ருள்
செத்து மடிந்துமவள் செலவழிந்து போவேனென்ருள்
கடுகி வருகவென்று கட்டழகி தெண்டனிட்டாள்
கேட்டந்த மதயானை கொர்ச்சித்துத் தான்வருமாம்
யானை வரும்போது ஆரணங்கு மாதர்களும்
தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
அல்லியம்மாள் தன்னருகே ஆரணங்கு மோடிவந்தார்
யானை வருகுதென்று அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
மகுடத் துரைச்சியவள் மாதுகன்னி தான்கேட்டு
கரும்புக் கழிவாங்கிக் கட்டுகட்டாய் வையுமென்ருள்
தென்னமட்டை வாழைப்பட்டை சீராக வையுமென்ருள்
பச்சரிசி தேங்காயும் பாங்கிகளே வையுமென்ருள்
ஐங்கலச் சாராயம் அறுகல மெட்டிக்கொட்டை
எழுகலச் சாராயம் எண்கல மெட்டிக்கொட்டை
கஞ்சா அபினிகளுங் கடுகக்கொண்டு வாருமென்ருள்
இடிமருந்து பாஷாணம் இளங்கொடியே வையுமென்ருள்
கொண்டுவந்து வைத்தார்கள் கொம்பனையாள் முன்னுலே
வாழ்மதுரைப் பட்டணத்தில் மதயானை வருகிறதாம்
யானை வருகுதென்று அம்மதுரைப் பட்டணத்தார்
மதுரைக் குடிபடைகள் மாளிகையிற் போய்நுழைந்தார்
ஓடி யொளிப்பார்கள் உத்தமர்க ளெல்லோரும்
அப்போது மதயானை அகங்கார மத்தகெஜம்

தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
கடையுங் கடைத்தெருவும் கருமார வீதிவிட்டு
அல்லியம்மாள் தன்னுடைய அரண்மனையில் வந்ததுவே
யானையைக் கண்டவுடன் அல்லியவ ளெழுந்திருந்து
மதயானை முன்னேவந்து வணங்கியே தெண்டனிட்டாள்
யானைக்கு முன்பாக ஆகாரம் வைத்தார்கள்
வயிறார வுண்டதுவே மயக்கம் பெரிதாச்சு
கண்கள் சிவந்தனவே கனமயக்கங் கொண்டதுவே
அல்லிப் பெருமாளும் அடிவணங்கி யேதுசொல்வாள்
நான்பிறக்க வேண்டுமென்று நல்லதவஞ் செய்தீரே
(நீ) தவசுபண்ணிப் பெற்றமகள் தடுமாறி நிற்கிறேனே
(அன்று) ஏழு பிராயமதில் எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் தலையெறிந்து வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டேன்
நீன்முகனைக் கொன்றபின்பு நீலிபட்டம் ஆளுகிறேன்
வாடிபெண்ணே யென்பவர்கள் வையகத்தி லாருமில்லை
அடியென் றழைத்தவர்கள் அவனிதனில் யாருமில்லை
ஆண்டியுட வாயாலே அலைச்சல் படுகிறேன்யான்
சாதிகெட்ட பண்டாரம் தாறுமாறாய்ச் சொல்லுகிறான்
செப்பாதுஞ் செப்புகிறான் சென்ம முருகுதம்மாள்
பொறுத்து முடியவில்லை பெரும்பாவி சொன்னதெல்லாம்
கேட்டு முடியவில்லை கெடுகாலன் சொன்னதெல்லாம்
செல்வங் குலைந்துதம்மாள் சீரழிந்து நின்றுவிட்டேன்
ஆண்டிதனைக் கொல்வதற்கு அழைப்பித்தே னய்ச்சியரே
அல்லியது வார்த்தைகேட்டு அகமிருந்த கோபமதால்
கண்சிவந்து காட்டானை காளையரைக் கொல்வதற்கு
தும்பிக்கை மேலெடுத்துச் சுழற்றி யறையவரும்
முதுகிலே மச்சரேகை முன்னழகுங் கண்டதுதான்
மச்ச வடிவுகண்டு மயங்கிற்று யானையது
மச்சரேகை படைத்தவர்கள் மண்டலத்தில் யார்காணும்
அருச்சுன னொருவனல்லால் அவனியிலே யாருமில்லை
வாள்விஜய னல்லாமல் மண்டலத்தில் யாருமில்லை
தேவேந்திரன் புத்திரன்காண் திருமாலின் மைத்துனன்காண்

திரௌபதியை மாலையிட்ட தேர்விஜய னிவர்காணும்
அல்லியரைக் கன்னமிட ஆண்டிகோல மாகிவந்தார்
தையலரை மாலையிட சங்கமனைப் போலேவந்தார்
மாதுகன்னி யல்லியர்க்கு வாய்த்தமண வாளனல்லோ
அல்லியர்க்கு ஏற்றதொரு அழகு புருஷனிவன்
மாப்பிள்ளை சாவதற்கு மருந்திட்டாள் மாபாவி
கணவனைக் கொல்வதற்குக் கடுகிமருந் திட்டாளே
அல்லி மொழிகேட்டு அருச்சுனரைக் கொன்றுவிட்டால்
ஆயன் பெருமாளும் அறிந்தாற் பழுதுவரும்
வீமன் அறிந்தாலே வெகுமோசம் நேர்ந்துவிடும்
அல்லியர்க்கு ஏற்றதொரு ஆசைக் கணவனல்லோ
மகளாரை மாலையிட வையகத்தில் யாருமில்லை
செல்வ மருமகன்றன் சீரழியக் காரணமேன்
அருமை மருமகன்றன் அலைச்சல் படுவானேன்
தும்பிக்கை யாலேதான் சுழற்றி யெடுத்துக்கொண்டு
கும்பஸ் தலத்தில்வைத்து கூத்தாடும் யானையது
கண்டாளே அல்லியம்மாள் கடுகியே கோபமதாய்
மதயானை தான்மயங்க மருந்தறிந்தான் பாவியிவன்
காட்டானைத் தான்மயங்கக் கனமருந் தறிந்தவண்டி
என்னை மயக்கவகை யிவனறிய மாட்டானோ
ஆரடி தாதியரே அடியுங்கள் யானைதன்னை
மாறி யடியுமென்றாள் மதயானை தன்னையவள்
அப்போது மத்தகஜம் அல்லியரைப் பார்த்துரைக்கும்
மாப்பிளையு நீயுமாக மணக்கோலம் வரும்போது
என்னை யழைத்தாலும் வருவேனோ எந்திழையே
வேண்டி யழைத்தாலும் வருவேனோ மெல்லியரே
என்று நடந்ததது இருண்ட வனங்களுக்கு
மதயானை போனபின்பு மாயவனு ரேதுசெய்வார்
மான்செவியுங் கண்களையும் மாயன் தெரியவைத்தார்
கண்ணுந் தெரிகிறதே காதிரண்டுங் கேட்கிறதே
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
பாங்கியிலும் நல்லவளே பவளசேனை நாயகியே

இந்தக் கிழவனைநான் என்னசெய்வேன் ஆய்ச்சியென்றாள்
செல்வங் குலையுதடி சேடியரே யென்னசெய்வேன்
பாங்கியிலும் நல்லவளாம் பவளசேனை யேதுசொல்வாள்
பாண்டிப் பெருமாளே பதறாதே சற்றேநில்லு
அறிந்து நான்வந்து ஆய்ச்சியரே சொல்லுகிறேன்
தெரிந்து நான்வந்து செப்புகிறே னுங்களுக்கு
என்று பவளசேனை எழுந்து வருகிறாளே
சங்கம னருகில்வந்து தையலரு மேதுசொல்வாள்
ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
தீரப் படித்தவரே தெளிவறிந்த சங்கமரே
புதிதாய்த் தபசுபண்ணி புத்திமிகக் கற்றவரே
எங்கிருந்து வந்தீர்காண் இங்கே புலம்புகிறீர்
ஏது வகையாக இங்கேவந்தீர் சொல்லுமையா
ஆர்காணும் ஆய்ச்சியரே அருகில்வந்து கேட்கிறது
மல்லிகார்ச் சுனமிருந்து வந்தே னிதுவழியால்
துங்கபத்ரி கோதாவிரி துய்யகிருஷ்ண நதியுடனே
கங்கை சரசுவதியுங் காசிதீர்த்த மாடிவந்தேன்
பாராத ஸ்தலங்களில்லை பணியாத கோவிலில்லை
முழுகாத தீர்த்தமில்லை மிதியாத வனங்களில்லை
புண்ணிய தீர்த்தமாடி ராமேசுவரம் போகிறேனே
மதுரை நகரம்வந்து வைகைதீர்த்த மாடினேன்யான்
பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பித்தரையும் பணிந்தேனம்மா
நூறுபத்துஞ் சென்றதம்மா நோக்குவா யென்வயது
தோலும் நரம்புகளுந் தொங்குதுபா ரென்தனக்கு
இப்போதோ பின்னைதானோ இன்னமரை நாழிகையோ
எப்போதோ என்சடலம் இறப்பது நானறியேன்
அல்லிப் பெருமாளும் அரசாளும் நாயகியாள்
கன்னிகை யென்றார்கள் கட்டழகி மாதரைத்தான்
பத்தினியா ளென்றிவளை பலபேர்கள் சொன்னார்கள்
ஆகையி னாலேதான் ஆரணங்கைத் தேடிவந்தேன்
(எங்கள்) முப்பாட்டன் நாளையிலே தைத்தபழஞ் சோளியிது
அட்சய பாத்திரந்தான் அடிப்பிற லாச்சுதம்மா

சோளிக்குப் பழஞ்சேலை கேட்கவந்தேன் சுந்தரியே
உடுத்துக் கிழிந்திருக்கும் உள்ளாடை யொருமுழந்தான்
(எனக்கு) தையலர் கையாலே தந்தாலே போறேனம்மா
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆரணங்கு வந்துவிட்டாள்
அல்லியர்க்குத் தெண்டனிட்டு ஆரணங்கு ஏதுசொல்வாள்
மருடத் துரைச்சியர்க்கு மனக்கோபம் கொண்டதுதான்
ஐயா பெரியவர்மே லாயாச பட்டீரே
(அவர்) முப்பாட்டன் நாளையிலே தைத்தபழஞ் சோளியது
அட்சய பாத்திரந்தான் அடிப்பீறல் கொண்டதனால்
சோளிகைக்கும் பழஞ்சேலை கேட்கிறார் சுந்தரியே
பிச்சை கொடுத்தனுப்பும் போய்விடுவார் சாமியென்றாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அரசுதுரை நாயகியாள்
அறுபது முழப்புடவை அழகான பச்சைவடம்
எடுத்துக் கொடுங்களடி யிடிவிழுவான் பாவியற்கு
நச்சுநச்சு என்கிறது நரைக்கிழவன் போராட்டம்
எப்போ தொலைவானோ எடுத்துப்போய்க் கொடுங்களென்றாள்
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தார் தாதியர்கள்
பச்சைவடங் கொண்டுசென்று பண்டாரம் முன்புவைத்தார்
ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
சோளிக்குப் பழஞ்சேலை சுந்தரியைக் கேட்டீரே
முப்பது முழப்புடவை முன்னாலே வைத்தோமே
ஆரடி யாய்ச்சியரே ஆரணங்கே நீகேளும்
இப்படிக்கு வேண்டுமாகில் எனக்குக் கிடையாதோ
நாட்டிலே நான்குலட்சம் நமக்குக் கொடுப்பார்கள்
பத்தினியாள் கட்டினதோர் பாவாடை உள்ளாடை
உள்ளாடைச் சேலையிலே யொருமுழம் வேண்டுமென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லியருங் கோபமதாய்
இப்படிக்குப் பிச்சைகேட்டா ரிவ்வுலகந் தன்னிலுண்டோ
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை ஏதுசொல்வாள்
ஆய்ச்சியரே யுன்தனக்கு அதனாற் பழுதுமில்லை
கொடுப்பதினாலேயம்மாள் குறைவொன்றும் வருவதில்லை
அழுக்கில் மசங்கியுள்ள ஆடைதந்தால் சேதமென்ன

கொடுக்காமற் போனலவன் கொஞ்சத்திற் போவதில்லை
சனியன் துலையவேண்டுஞ் சற்றே கொடுத்துவிடும்
அப்படிக்கு நான்கொடுத்தால் ஆண்டியவன் போவானே
கேட்டுவா தாதியரே கொப்பனவே ஆண்டிதன்னை
பாங்கியிலும் நல்லவளாம் பவளசேனை யோடிவந்தாள்
ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
தீரப் படித்தவரே தெளிவறிந்த சங்கமரே
உள்ளாடை சீலையது ஒருமுழந் தந்தாக்கால்
போறீரோ பெரியவரே புண்ணியரே சங்கமரே
ஆனற்கேள் ஆச்சியரே அதிலு மொருவயணம்
ஏந்திழை பிச்சைதந்தா லிருகையால் வாங்கிக்கொள்வேன்
தேன்மொழியாள் கைத்தலத்தைத் தீண்டியே நான்பிடித்து
அள்ளியே நீறிடுவேன் ஆனந்த மாரியர்க்கு
இருகையினால் வாங்கியந்த யேந்திழையாள் தரிக்கவேண்டும்
உலகத்தி லுள்ளபடி உத்தமியே தப்பாது
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஆரணங்கு தாதியரும்
மகுடத் துரைச்சியர்க்கு வந்தவளுந் தெண்டனிட்டாள்
ஆச்சியரே நீர்கேளும் அடியே னொருவார்த்தை
ஐயருக்குப் பிச்சையது ஆரணங்கு தந்தபின்பு
(உன்) கைத்தலத்தைத் தான்பிடித்துக் கடுகியே நீறிடுவார்
வாங்கித் தரித்துக்கொண்டால் வாழ்த்தியவர் போய்விடுவார்
உலகத்தி லுள்ளபடி உனக்குக் குறைவுமில்லை
தலையி லெழுத்திதுவோ தையலரே என்தோழி
உடுத்திய சேலையது உள்ளாடை தான்கிழித்தாள்
இந்தாருஞ் சாமியென்று ஈந்தாளே அல்லியம்மாள்
வாங்கியந்தச் சங்கமனும் வாழ்வரசி முகம்பார்த்து
அள்ளியே நீறமிட்டார் ஆரணங்கு கைத்தலத்தில்
பத்தினியை வாழ்த்தியேதான் பல்லொளிவைக் காட்டினரே
அடிவான மின்னலைப்போல் அல்லியர்க்குத் தோற்றியது
கண்டு மயங்கிவிட்டாள் கட்டழகி சோபமானள்
கட்டழக னருச்சுனனுங் காற்றாய்ப் பறந்தானே
தெற்குத் தெருக்கடந்து சீரான காட்டில்வந்தான்

மாயன் இருப்பிடத்தில் வந்துவிட்டா னருச்சுனனும்
அல்லியது வாசலிலே அதிசயங்க ளுள்ளதெல்லாம்
மாயனுடன் சொல்லிக்கொண்டு மனஸ்தாபப் பட்டானே
மாலை தரிப்பதெப்போ மனக்குறை தீர்வதெப்போ
கூடியிருப்ப தெப்போ குறைகளெல்லாந் தீர்வதெப்போ
மன்மத பாணமது மார்புருகிப் போகுதென்றான்
அப்போது அல்லியரு மவள்சோபந் தீர்ந்தெழுந்து
ஆரடி தோழியரே ஆயிரம்பேர் வாருமடி
ஆண்டியைத் தான்பிடித்து அதிவிரைவில் வாருமடி
ஆண்டியைக் கொண்டுவாரும் ஆக்கினை செய்யவேண்டும்
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொல்வாள்
சந்திரனோ சூரியனோ சதுர்முகப் பிரமன்தானோ
ஆதிபர மேசுவரர்தாம் ஆண்டியைப்போல் வந்தாரோ
எங்கேயென்று தேடுவது இயலான சங்கமரை
போனாலும் போறானவன் போவோ மரண்மனையில்
அல்லியரைக் கூட்டிக்கொண்டு அரண்மனையிற் போனார்கள்
மாளிகை வாசலது மண்டபம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்

கிருஷ்ணபகவான் பாம்புப்பிடாரனைப்போலவும் அருச்சுனன் பாம்பாகவும் வடிவங்கொண்டு வந்தது

அப்போது பெருமாளும் ஆயரென்ன வடிவுகொண்டார்
பாம்புப் பிடாரனைப்போற் பாரளந்தார் வடிவெடுத்தார்
தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவரைப்போல்
பண்ணைப்பூ வைப்போலே பழுத்த கிழவரவர்
பத்துவிதப் பாம்புகளைப் பாரளந்தா ருண்டுபண்ணார்
வாள்விஜய னருச்சுனனை மாணிக்கப் பாம்பாக்கி
போர்விஜய ராசாவைப் பெட்டியிலே தாமடக்கி
முப்பது விருதுகட்டி முன் * மகுடிக் குழலெடுத்து
பாம்புபெட்டிக் காவடியைப் பாரளந்தார் தோளில்வைத்து
மகுடிக் குழலூதி வருகிறா ரெம்பெருமாள்

* மகுடி=பாம்பாட்டிகள் முதலியோர் ஊதும் ஒருவிதச் சுரை அல்லது மூங்கிற்குழல்.

அல்லி யவள்பிறந்த அழகான பொய்கையிடம்
ஆல மரத்தடியில் அரிராமர் வந்தமர்ந்தார்
நடுக்காட் டிடைச்சியர்கள் நானூறு கன்னியர்கள்
பாற்குடங்கள் தாமெடுத்துப் பத்தினிக்குக் கொண்டுவந்தார்
காராம் பசும்பாலுங் கப்பணங்கள் கட்டிவைத்தார்
ஆல மரநிழலில் அல்லவரும் வந்தமர்ந்தார்
பெண்ணரசி மாதரெல்லாம் பிடாரனைக் கண்டார்கள்
ஐயா பெரியவரே அழகான பிடாரரேநீர்
எந்தவூர் எந்தநாடு எங்கிருந்து வந்தீரையா
ஊரேது பேரேது உத்தமரோ சொல்லுமென்றார்
கொங்கு மலையாளம் கொச்சிதேச மெங்களது
பாம்பு பிடிக்கிறது பவனியாடி வைப்போமென்றார்
ஆறைக்கே ளையாவே அடியோ மொருவார்த்தை
என்னென்ன பாம்புவிதம் எடுத்துமெள்ள ஆட்டுமென்றார்
பசியா யிருக்குதம்மா பாம்புக ளாடாது
ஐந்துநா ளாச்சுதம்மா ஆகாரந் தான்பொசித்து
போஜனங்க ளில்லாதே † புயங்கங்கள் ஆடாதம்மா
பாலது குடித்தாலே பசியது தீர்ந்தபின்பு
அப்போது விளையாடும் அழகான பாம்பிதுதான்

பாற்குடங்களனைத்திலுமுள்ள பாலையெல்லாம் பாம்பு, உண்டது

அவ்வார்த்தை தாம்கேட்டு ஆரணங்கு மாதரெல்லாம்
கொஞ்சம்பால் ஊற்றுகிறோம் குடிப்பியு மையாவென்றார்
கண்பார்க்கக் குடியாது கட்டழகி யிப்பாம்பு
பக்கந் திரைவளைத்துப் பாற்குடத்தை முன்னே வைத்தால்
உண்டு பசியாறும் உத்தமியே யிப்பாம்பு
அத்தண்ட பெண்களெல்லாம் அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு
பாற்குட முள்ளதெல்லாம் பால்திறந்து வைத்தார்கள்
சுற்றிலுந் திரைபோட்டு சீரான பாம்பைவிட்டார்
பக்கந் திரைபிடித்து பாம்புதனை யுள்ளேவிட்டார்
ஆறு வடமமன்னன் அருச்சுன வீரியனும்

† புயங்கங்கள் = பாம்புகள்.

பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பானை யுருட்டிவிட்டான்
திரையெடுத்துப் பார்த்தார்கள் திகிலடைந்தார் பெண்களெல்லாம்
ஐயகோ தெய்வமென அடித்துக்கொண்டா ரடிவயிற்றில்
பாவி கெடுத்தாயே பாலெல்லாம் போச்சுதடா
இத்தனை பாலையது எப்படிக் குடித்ததடா
அல்லி யறிந்தாலே ஆக்கினைகள் செய்வாளே
* தாமணி போட்டிடுவாள் தலையைத் தறிப்பாளே
கொல்ல நினைப்பாளே குடிகேடு வந்திடுமே
ஆரடா பாதகனே அறிவுகெட்ட பாம்பாட்டீ
கொஞ்சம்பால் குடிக்குமென்று குடமெல்லாம் வைத்தாயே
நரைத்தலையை நாய்பிடுங்க கிழத்தலைக்குக் கேடுவர
எம்மைக் கெடுத்தாயே எம்பாவங் கொண்டாயே
என்று புலம்பியல்லோ இளங்கொடிமா ரெல்லவரும்
அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் ஆரணங்கு போகலுற்றார்
அல்லியம்மாள் தன்வாசல் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்
அல்லியர்க்கு முன்னேவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
ஆய்ச்சியரே என்தாயே அதிசயத்தை நீர்கேளும்
மதுரா புரியருகே வைகைக் கரையோரம்
ஆல மரத்தடியில் அங்கே யொருகிழவன்
பாம்புப் பிடாரனவன் பாருலகில் யானறியேன்
பத்துவிதப் பாம்புகளிற் பஞ்சரத்தினப் பாம்பதுதான்
சந்திரனைப் போலேதான் தளும்புதே யென்னாய்ச்சி
சூரியனைப் போலே துலங்குதே யென்னாய்ச்சி
வேரிற் பவளமது மின்னுகிற காந்தியைப்போல்
மின்னற் கொடிபோலே விளங்குகிற தப்பாம்பு
பசியா யிருக்கிறது பால்வார்த்துப் போங்களென்றான்
பாற்குடத்தைக் கீழிறக்கிப் பால்வார்க்க வந்தோமம்மா
கண்ணாலே பார்த்தாக்கால் காண்டிப்பால் குடியாது
திரைபோட்டு வைத்தாலே சீராய்ப் பொசிக்குமென்றான்

---

* தாமணி = கயிறு; இதுவே. கழுத்துக் கயிறு என்று வழங்குகிறது. முற்காலத்தில் இந்து அரசர்கள், குற்றவாளிகளைக் கழுத்திற் கயிறு கட்டி ஓரே காலத்தில் வெட்டுவது வழக்கம்.

பக்கந் திரைபோட்டு பாற்குடத்தை வைத்தோமம்மா
அத்தனை பாலையுந்தான் அப்பாம்பு உண்டதம்மா
பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பானையை யுருட்டினது
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வாள் அல்லியம்மாள்
இந்த வதிசயத்தை யெங்கு மறியேண்டி

அல்லியரசாணி பாம்புப்பிடாரனை வரவழைக்கச் சொன்னது

அரவ மதைப்பார்ப்போம் அழையுங்கள் பிடாரனையும்
அந்தக் கிழவனையும் அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அலங்காரத் தாதிகளும்
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தார் தாதிகளும்
ஐயா கிழவனாரே ஆய்ச்சி யழைக்கிறாள்காண்
பாம்புதனை யாட்டிவைத்தாற் பாக்கியங்கள் தந்திடுவாள்
வேண்டுமென்ற திரவியங்கள் மெல்லியுந் தான்கொடுப்பாள்
வாருமையா வென்றுசொல்லி வருந்தினார் தாதியர்கள்
அப்போது பிடாரனவன் அரிராமர் தானெழுந்து
காவடியைத் தோளில்வைத்துக் கடுகி வழிநடந்தான்
மகடிக் குழலூதி வந்துவிட்டான் தென்மதுரை
கடையுங் கடைத்தெருவுங் கருமார வீதிவிட்டு
அங்காடி வீதிகளும் அரண்மனைத் தெருக்கடந்து
அல்லியின் தன்கோட்டை அரண்மனை போய்புகுந்தான்
வாசற் படியேழும் வாசலும் தான்கடந்து
சிங்கா தனந்தனக்கு முன்பாக வந்துநின்றான்
உத்தமியைக் கண்டவனு மொதுங்கியே தெண்டனிட்டான்
வந்து பணிந்தவனும் வணங்கியே நிற்கலுற்றான்
ஐயா பிடாரனேநீ அப்பாம்பை யாட்டுமென்றாள்
வண்ணவிதப் பாம்பெடுத்து வகைவகையா யாடலுற்றான்
ஆடாத கூத்துகளை ஆட்டிவைத்தான் பிடாரனவன்
ஐயா கிழவனாரே அன்பான பிடாரனேநீர்
வேரிற் பவளம்போல் மின்னுகிற பெட்டியிலே
சந்த்ர வெளிச்சம்போலே தளும்புகிற பெட்டியிலே

சூரிய வெளிச்சம்போலே துலங்குகிற பெட்டியிலே
என்னபாம் பிருக்கிறது எடுத்துநீ யாட்டுமென்றாள்
ஆய்ச்சியரே நீர்கேளும் அடியே னொருவார்த்தை
என்னோடே தான்பிறந்த எனக்கிளைய தங்கையவள்
தங்கை வளர்க்கிறது தயவான பாம்பிதுகாண்
எந்தப்பாம் பெடுத்தாலும் அந்தப்பாம் பெடுக்கமாட்டேன்
பெண்டுகளைக் கண்டாலே பிரியமுட னோடிவரும்
மார்மேலுந் தோள்மேலும் மடிமேலும் புரண்டாடும்
தோளின்மீ தேறுமது தும்பி பறக்குமது
மார்பின்மே லேறுமது மடியிலி ருக்குமது
முகத்தோடே முகமணைந்து முத்தங் கொடுக்குமது
மார்பின்மே லேறியது மருவிவிளை யாடுமது
கீதங்கள் பாடுமது கொண்டா னடிக்குமது
ஆடாத கூத்துகளும் அரும்பவனி யாடுமது
வெட்டும் பிளவெடுத்து மெத்தனவே வாயிலிடும்
வெற்றிலைச் சுருளெடுத்து மெத்தெனவே தான்கொடுக்கும்
பஞ்சரத்னப் பாம்பிதுதான் பத்தினியே நானெடுக்கேன்
உன்னையே கண்டாலே ஓடிவந்து மடியிலேறும்
இந்தப்பாம்பை நானெடுக்கேன் என்றனே பிடாரனவன்
ஆறுற்கே ளையாவே அன்பான பிடாரநீ
அப்பெரிய பாம்பினது அதிசயத்தைப் பார்க்கவேண்டும்
சற்றே யெடுத்துவிடுஞ் சந்தேகப் படவேண்டாம்
உத்தமனே வேண்டுமென்ற *வேண
மெத்த வருந்தினளே மெல்லிநல்லா ளல்லியரும்
அப்போது பிடாரனவன் அப்பாம்பைத் தானெடுத்தான்
பெட்டி திறக்கையிலே போரான வாள்விஜயன்

அருச்சுனன் பாம்புருக்கொண்டு அல்லியரசாணியை மருவினது

அல்லி மடிமேலே அருச்சுன னேறினனும்
மார்மேலுந் தோளின்மேலும் மருவிவிளை யாடுகிறான்

* உச்சிதங்கள் = வெகுமதி.

முகத்தோடே முகம்வைத்து முத்தம் கொடுக்கிறனே
போதும் பெருமாளே போய்வாரு மென்றுசொன்னான்
மாயனைக் கண்காட்டி வழிபிடித்துப் போங்களென்றான்
தும்பி பறக்கிறதுஞ் சோர்ந்துவிளை யாடுவதும்
கொண்டா னடிக்கிறதுங் கூத்துக ளாடுவதும்
வெற்றிலை பாக்கெடுத்து மெல்லக் கொடுப்பதுவும்
பார்த்து மகிழ்ந்தாளே பத்தினியா ளல்லியம்மாள்
கண்டு மகிழ்ந்தாளே கட்டழகி யல்லியம்மாள்
ஐயா பிடாரனாரே அன்பான மன்னவரே
இன்றிரவு என்றனிடம் இருக்கட்டு மிப்பாம்பு
நாளைக்கு இங்குவந்து வாங்கிப்போம் பாம்பையென்றாள்
அவ்வார்த்தை கேட்டவனும் அன்புட னேதுசொல்வான்
என்னுடைய தங்கையவள் இன்பமுள்ள நாயகியாள்
பஞ்சணை மெத்தையிலே படுத்திருக்கும் போதையிலே
கூடப் படுத்துக்கொண்டு குலாவுகிற பாம்பிதுகாண்
பக்கம் பிரிந்ததில்லை பத்தினியாள் தங்கையவள்
காணமற் போனக்கால் கலங்கித் தவிப்பாளே
பாராமற் போனக்கால் படுக்கை பொருந்தாளே
உண்ணாள் குளியாளே உறக்கங்கள் வாராது
அல்லவென் றன்னிடத்தில் ஆய்ச்சிநான் விட்டுப்போனால்
பாம்பு கரைந்துபோகும் பத்தினியே யென்னசெய்வேன்
அரைப்பலங் குறைந்திடுமே ஆய்ச்சியரே யிப்பாம்பு
கரைந்து உருகினாலுங் கனகந் தருவேனே
தராசு நிறையாக நிறுத்துப்போம் பாம்பையென்றாள்
அப்படியே சம்மதித்தான் ஆயன் பிடாரனவன்
எடுத்துத் தராசில்வைத்து எடைகண்டு தான்கொடுத்தான்
பாலும் பழவகையும் பசியாமல் வையுமென்றான்
நாளை வருகிறேனன் நாயகமே போறேனிப்போ
பாவையி னாலேயவன் பார்த்திப னேதுசொல்வான்
எட்டுநாள் போனபின்பு இங்கேவா மைத்துனரே
இந்த விசுவாசம் எனக்குத் தெரியுமென்றான்
போங்காணு மென்றுசொல்லிப் போர்விஜயன் தெண்டனிட்டான்

பாம்பைக் கொடுத்துவிட்டுப் பாராளந்தார் போய்மறைந்தார்
பாலும் பழவகையும் பாம்புக்கு வைத்தார்கள்
பார்த்திப னருச்சுனனும் பசியாறித் தானிருந்தான்
அந்திகாலம் வந்ததனால் ஆதித்தன் போய்மறைந்தான்
ஆதித்தன் போய்மறைய அல்லியம்மா ளேதுசெய்தாள்
அந்தி யனுஷ்டானம் அனைத்துங் கடன்கழித்து
செபதபங்க ளெல்லாமுஞ் செய்துகொண்டு அல்லியம்மாள்
சொக்கரைப் பூசைசெய்து செவியிலே பூச்சொருகி
போஜன சாலையிலே போய்ப்புகுந்தா ளல்லியம்மாள்
சர்க்கரைப்பாற் போஜனமும் சகல விதக்கறியும்
உண்டு பசியாறி உத்தமியாள் கைகழுவி
பஞ்சணை மெத்தையது படுக்கையறை சோடியென்றாள்
தோழிமா ரனைவோருந் திடுக்கென் றெழுந்திருந்து
கண்மூன் றுடையதொரு கனவயிரக் கட்டிலிட்டு
மெத்தை விரித்ததற்கு மேலே யணைகோலி
காம்பரிந்த ஐங்கலப்பூ கட்டிலின் மேல்பரப்பி
தங்கத் தலையணையும் சாருமணைத் திண்டுகளும்
ஒருகு தலையணையும் ஒய்யாரத் திண்டுகளும்
அருகு தலையணையும் அலங்காரம் பண்ணினார்கள்
அத்தர் புனுகுகளும் அள்ளித் தெளித்தார்கள்
கதம்பகஸ் தூரிகளும் கரைத்துத் தெளித்தார்கள்
சந்தனமும் பன்னீரும் சவ்வாதுந் தான்தெளித்தார்
சந்தனத் தூளோடு சாம்பிராணிப் புகைகொடுத்தார்
குத்து விளக்குதனைக் கொழுந்துபட வேற்றினார்கள்
மாடங்கள் தோறுமங்கே மணிவிளக்கை யேற்றினார்கள்
சன்னலிலே பனிநீரைச் சாடினா ரெத்திசையும்
பஞ்சணை மெத்தையண்டை தம்பல வட்டில்வைத்தார்
முத்துசுட்ட சுண்ணாம்பு மோரங்கி வெற்றிலையும்
ஆரங்கிப் பாக்குகளும் அழகுமஞ்சள் வெற்றிலையும்
காச்சாக் களிப்பாக்குங் கம்மாறு வெற்றிலையும்
வாகாய்ச் சுருள்மடித்து மாணிக்கத் தட்டில்வைத்தார்
கிண்ணிப் பசும்பாலும் கெண்டிகையில் தீர்த்தம்வைத்தார்

சோடித்தோ மாய்ச்சியென்று தோழியருந் தெண்டனிட்டார்
பாம்பெடுத்து மடியில்வைத்து பத்தினியாள் தானடந்தாள்
பஞ்சணை மெத்தையிலே படுக்கைதனிற் போயிருந்தாள்
மாணிக்கக் கதவடைத்து வயிரத்தாழ் பூட்டினளே
அத்தண்ட தாதிகளும் அங்கங்கே பள்ளிகொண்டார்
பஞ்சரத்னப் பாம்பையுந்தன் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டாள்
போஜனங்க ளுண்டுமவள் பள்ளிகொண்டாள் மலரணையில்
அப்போது அர்ச்சுனரும் ஆயனைத் தானினைந்து
மாயன் பெருமாளை மனதிலே தானினைந்து
(என்) சோபந் தெளியவேண்டும் ஸ்ரீராமா தயவுசெய்யும்
காம விகாரமது களைதீர வேண்டுமென்றான்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மூதேவியை யழைத்து அல்லியின் மேல் பிரவேசிக்கச் செய்தது.

அருச்சுனன் தன்துயரம் அறிந்தாரே எம்பெருமாள்
சீதேவி முன்பிறந்த திருவினையாள் மூதேவி
மூதேவி நாயகியை முகில்வண்ணர் தானழைத்து
மருடத் துரைச்சியர்க்கு மாறாத நித்திரையாய்
விடிந்து மொருஜாமம் மெத்தமெத்த நித்திரையாய்
அநந்தல்நித்ரை கொள்ளுமென்று அனுப்பினர் மாயவனர்
வந்து நிறைந்தாளே வளம்பெரிய மூதேவி
ஆநந்தந் தெளியாமல் அசைந்துநித்ரை போகலுற்றாள்
பாம்பு வடிவுவிட்டு பார்த்திப னருச்சுனனும்
எப்போதும் போலாக இளவிஜயன் ரூபமாகி
பரமனும் பார்வதியும் மருவிய பாவனைபோல்
சிவனுடனே பார்வதியாள் சேர்ந்திருந்த பாவனைபோல்
தென்னரி ராமருக்குச் சீதைவந்து வாய்த்ததுபோல்
கந்தருடன் வள்ளியம்மை கலந்திருந்த பாவனைபோல்
சாரையுஞ் சர்ப்பந்தானும் சருவிமய லானதுபோல்
மானுங் கலையுடனே மருவி யணைந்ததுபோல்
கூடி மருவினனே குங்குமப்பூ மெத்தையிலே
கண்ணுடி மேலேதான் கடுகுருண்ட நாழியது
மல்லிகைப்பூ மேலேறி வண்டுறைந்தாற் போலாக

மருவி யணைந்தானே மகாவிடாய் தீர்ந்தானே
ஆறாத சோபமெல்லாம் ஆற்றினு னருச்சுனனும்
தீராத சோபமெல்லாம் தீர்த்தா னருச்சுனனும்
மங்கையரைப் புல்கியே மருவினு னருச்சுனனும்
வெள்ளி முளைக்கும்போது விடிக்கோட்டான் கூவும்போது
பாம்பு வடிவெடுத்துப் பக்கம் படுத்திருந்தான்
எப்போதும் பாம்பதுபோல் எழில்விஜயன் வீற்றிருந்தான்
பொழுது விடிந்தவுடன் பொற்கொடிமார் கண்விழித்தார்
தோழிமார் தாதியர்கள் திடுக்கிட் டெழுந்திருந்தார்
அல்லிப் பெருமாளும் அசைந்துநித்ரை போகிறாளே
கொம்பனையைத் தோழியர்கள் கூவி யெழுப்பினார்கள்
தட்டி யெழுப்பினார்கள் தாமக் குழலாளை
பொட்டெனக் கண்விழித்து பொற்கொடி தானெழுந்தாள்
அலைகுலையத் தலைகுலைய ஆடை கலைந்திருக்க
கதவைத் திறந்தாளே கட்டழகி யல்லியம்மாள்
பாங்கியர்கள் தன்னைச்சூழ பவளசேனை வந்துவிட்டாள்
அல்லிப் பெருமாளை ஆரணங்கைத் தான்பார்த்தாள்
உற்றுற்றுப் பார்த்தவளும் உத்தமியை கேட்கலுற்றாள்
ஒருநாளு மில்லாத உச்சிதங்கள் காணுதம்மா
வாரி முடித்ததலை மயிருங் கலைந்ததென்ன
கோதி முடித்ததலை கூந்தல் கலைந்ததென்ன
மஞ்ச ளழிந்ததென்ன மார்பழிந்து போனதென்ன
பொட்டுக் கலைந்ததென்ன பூவழிந்து போனதென்ன
கண்ணிலிட்ட மைகளெல்லாங் கரையவந்த காரணமேன்
கோவைப் பழம்போலே * குமரிய செவ்வுதடும்
குமரிய செவ்வுதடு கோதி யிருப்பானேன்
படுக்கை கலைவானேன் பஞ்சணை கலைவானேன்
காம்பரிந்த ஐங்கலப்பூ கசங்கி நசுங்குவதேன்
மங்கையரே யுன்தனக்கு வாட்டம்வந்த வாறேது
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
பிடாரனவன் சொன்னவார்த்தை பொய்யல்ல தாதியரே

* குமரிய= அழியா அழகுள்ள.

மனிதருடன் கூடியே மருவின பாம்பிதுகாண்
பஞ்சணை மெத்தையிலே பக்கத்தில் வைத்திருந்தேன்
என்னவிளை யாடினதோ இளங்கொடியே நானறியேன்
(என்று) முத்தின் மிதியடியை தொட்டு நடந்தசைந்தாள்
பூங்கா வனம்புகுந்து புனல்கங்கை நீராடி
பாளைகொண்டு பல்விளக்கி ஓலைகொண்டு நாவழித்து
கன்னி யிளங்கொடியாள் கமலமுகஞ் சுத்திசெய்து
வாயும்பல் லுகளும் மதிமுகமுஞ் சுத்திசெய்து
சிவனுக் கருளென்று திருநீற்றுக் காப்பணிந்து
சிங்கார மெத்தையின்மேல் தேன்மொழியும் வந்தமர்ந்தாள்
ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
பாம்புக்குப் பால்வார்த்துப் பழங்களும் வையுமென்றாள்
கொண்டுவந்து வைத்தார்கள் குடம்நிறைந்த பாலதனை
பஞ்சரத்னப் பாம்பதுதான் பாலைக் குடித்ததுவே
அப்போது பெருமாளும் ஆயரவர் தாமெழுந்து
பிடாரனைப் போலாகப் பெருமாளும் வந்துவிட்டார்
வாசலும் வாசலது படியேழுந் தான்கடந்து
அல்லியர்க்கு முன்னேவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
ஆய்ச்சியரே நீர்கேளும் அடியே னொருவார்த்தை
இப்பாம்பு இல்லாமல் என்னுடைய தங்கையவள்
அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் அமுதுண்ண மாட்டாமல்
கண்ணீரை விட்டவளுங் கலங்கி யழுதாளே
கேளாத வார்த்தையெல்லாம் கேட்டேனே உன்னாலே
உன்னாலே பட்டகலை உத்தமியே போதுமம்மா
என்னுடைய பாம்பிதுதான் எத்தனை கரைந்துபோச்சோ
எவ்வளவு * நேர்ந்துபோச்சோ எடுத்துவா நிறுப்போமென்றார்
கொண்டுவந்து நிறுத்தார்கள் கொப்பெனத் தராசதனில்
பாரங் குறைந்ததனால் பாம்புதட் டேறியது
அரைவாசி கரைந்ததம்மா அழகான பாம்பிதுதான்
இன்னமிரண்டு நாளிருந்தால் இங்கேதான் சாகுமம்மா
அறியாமல் விட்டுப்போனேன் அனத்தம்வர லாச்சுதம்மா

---

* நேர்ந்துபோதல்=மெலிதல்.

கொஞ்ச எடைக்கெடையாய்க் கொண்டுவாரும் ரத்தினத்தை
மாணிக்க வயிரங்களை வைத்துஎடை கட்டிவிட்டாள்
பாம்பெடுத்துப் பெட்டியிலே பாரளந்தார் வைத்தபின்பு

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அருச்சுனனாகிய பாம்பை யெடுத்துப்போனது

போகிறே னய்ச்சியென்று போய்நடந்தான் பிடாரனவன்
கோட்டை கடந்தவரும் கொத்தளமுந் தான்தாண்டி
தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
ஆரணியந் தன்னிலே அரிராமர் வந்துவிட்டார்
ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுன னேதுசொல்வான்
வாழ்வரசி யல்லியரை மாலை யிடுவதெப்போ
தாலி தரிப்பதெப்போ சாமி பெருமாளே
கட்டின விருதறுத்துக் கலியாணஞ் செய்வதெப்போ
என்று தெளியுமோ எக்காலஞ் சென்றிடுமோ
அல்லிமேற் சிந்தையதாய் அலைகிறன் அர்ச்சுனனும்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மறுபடியும் மிருகங்களை உண்டுபண்ணினது

அன்றுபோய் மற்றுநாள் அரிராம ரேதுசெய்தார்
மாய மிருகங்களை வனத்திலே யுண்டுபண்ணூர்
காட்டானை சிங்கங்களும் கரடிபுலி யாளிகளும்
ஏனங் கடம்பைகளும் இயலான மிருகங்களும்
புள்ளிமான் முள்ளம்பன்றி புனுகுபூனை முயல்களுடன்
மயிலுங் குயிலினமும் வண்ணவண்ணப் பக்ஷிகளும்
அனந்தமா மிருகமெல்லாம் அரிராம ருண்டுபண்ணூர்
மதுரைக் குடிப்படைகள் வனத்தில்வர அஞ்சுகிறர்
கண்டவரை எதிர்க்கிறது காட்டானை சிங்கங்களும்
ஓடிப் பதுங்கியே ஒளிப்பார்கள் சனங்களெல்லாம்
அழுது புலம்பியே அல்லியண்டை ஓடிவந்தார்
அழுதகண் ணுஞ் சிந்தையுமாய் அனந்தம்பேர் புலம்புகிறர்
இத்தனைநாள் பிழைத்தோமே இடுக்கமில்லா திருந்தோமே
என்னகுறை செய்தோமோ எங்களை மிருகமது

நண்ணித் துரத்துதம்மா நாடனைத்துங் காடிபுலி
எந்தவி தம்வாழ்ந்து இடுக்கமில்லா மற்பிழைப்போம்
மிருகதபன்றி மானினமும் விம்மித் துரத்துதம்மா
வேறொரு தேசத்திலே வேலைசெய் துய்வோமென்றால்
மிருகந்த விலங்குகளால் வேதனைக ளாகுதம்மா
மற்றொரு தேசத்திலே மறைந்து பிழைப்போமென்றார்
மதுரையி லுள்ளசனம் வலசைகுடி போவோமென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அலங்காரத் தாதியர்கள்
அல்லியம்மாள் தங்களுக்கு அறிக்கையிட்டா ரோடிவந்து
மகுடத் துரைச்சியவள் வார்த்தையது கேட்டவுடன்
வேட்டையாடும் பெண்டுகளை விரைந்தழைத்து வாருமென்றாள்
குறவர் மறவர்களைக் கூட்டிவாருந் தாதியென்றாள்
வில்லியப் பெண்டுகளை வேட்டைக் கழையுமென்றாள்
கிளிமொழியாள் தன்வார்த்தை கேட்டந்தத் தாதியர்கள்
ஓட்டம் நடையுமாக ஓடியே தேடிவாரார்
கடையுங் கடைத்தெருவுங் கடந்தந்தத் தோழியர்கள்
வேட்டையாடும் பெண்டுகளை விரைந்துபோய் அழைத்தார்கள்
வேட்டைக்கு வருவோமென்று மெல்லியர்கள் வருகிறார்கள்
காலிற் செருப்புகளும் தோலிலே குல்லாவும்
கையிலே சில்லாக்கும் எடுத்தார்கள் கன்னியர்கள்
சுண்டுவில்லும் உண்டைவில்லும் இருதோளில் வைத்தார்கள்
பன்றிகுத்தும் பல்லயங்கள் * பாங்குகளும் தாமெடுத்தார்
கத்தியுங் கேடயமுங் கையி லெடுத்தார்கள்
பல்லயங்கள் மான்வலையும் பாங்குகளுந் தாமெடுத்தார்
சிற்றுண்டை சுண்டுவில்லும் சிங்காணி வில்லெடுத்தார்
வேடப்பெண்க ளுள்ளவர்கள் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
வெள்ளித் தமுக்கடித்து வெண்கலக்கொம் பூதிவாரார்
பொன்னின் தமுக்கடித்துப் புறப்பட்டார் வேடப்பெண்கள்
வேட்டைநாயுஞ் சங்கிலியும் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
கருநாயுஞ் சங்கிலியும் கழுத்திலிட்டு வருகிறார்கள்
அல்லியம்மாள் வீதியிலே அனைவோரும் வந்துநின்றார்

---

* பாங்கு = பிச்சுவா = வாங்கு.

அல்லியம்மாள் மறுபடியும் இரண்டாந் தடவை வேட்டைக்குப் போகிறது

ஐயாயிரந் தோழியர்கள் அடங்கலும் பயணமென்றாள்
பல்லக்கைச் சோடியென்றாள் பத்தினியா ளல்லியரும்
கனகதண்டி கொண்டுவந்து கன்னியர் முன்னேவைத்தார்
பாண்டிப் பெருமாளும் பல்லக்கி லேறினாளே
ஏறினாள் கனகதண்டி எடுத்தார் கொடிவிருது
ஆயிரம் கன்னியர்கள் அசுவத்தி லேறினார்கள்
பாராசாரிப் புரவிஒன்று பஞ்சகலி யாணியது
தேசி யெனும்புரவி சீவரத்னக் குதிரையொன்று
விடுகுதிரை தம்முடனே மெல்லியர்கள் கொண்டுவந்தார்
யானைமேற் பேரிகைதான் அடிபடுதே குமுகுமென்று
வெண்கலப் பேரிகைகள் விருது முழங்கிறதே
முழங்கிறதே மேளமெல்லாம் மும்மண் டலமசைய
மதுரைத் தெருக்களெல்லாம் மண்தூ ளெழும்பியது
மதுரைத் தெருக்கடந்து வன்காட்டில் வருகிறார்கள்
காடு செடிபுகுந்து கனவேட்டை யாடுகிறார்
கனகதண்டி விட்டிறங்கி கட்டழகி யல்லியம்மாள்
ஏறினாள் புரவியின்மேல் எடுத்தாளே யம்புவில்லு
தட்டினாள் புரவிதன்னைச் சாரிவிட்டாள் கானகத்தில்
வளைத்தாளே வில்லதனை வாங்கிவிட்டாள் அஸ்திரங்கள்
இழுத்துவிட்டாள் பாணங்களை இமய கிரிநடுங்க
தொட்டாளே வில்லதனைச் சொரிந்தாளே பாணங்களை
காட்டானை சிங்கங்களை கண்டு துரத்தலுற்றாள்
புலிகள் கரடிகளைப் போடுகிறாள் பாணங்களால்
கலைமானும் பன்றிகளைக் கண்ட கண்ட மிருகங்களை
மட்டில்லா மிருகங்களை வதைசெய்து போட்டிடுவாள்
புள்ளிமான் தன்னைக்கண்டு போட்டா ளிரண்டுதுண்டாய்
மதயானை மிருகங்களை மண்டிப்போட்டுக் கொல்லுகிறாள்
அநேக மிருகங்களை அதமாக்கிப் போடுகிறாள்
மாயன் பெருமாளும் மலைசோகி யேதுசெய்தார்
அந்த வனந்தனிலே அதிகஜல மில்லாமல்

தண்ணீர் கிடையாமல் சாமியவ ருண்டுபண்ணார்
அல்லிப் பெருமாட்கு அதிகதாக முண்டுபண்ணார்
தண்ணீர்க் களையலவோ தாகவிடா யாகிறது
நெஞ்சுலர்ந்து போகிறதே நினைவுதப்பிப் போகிறதே
உண்ணாக்குத் தொண்டையது உலர்ந்துலர்ந்து போகிறதே
காதை யடைக்கிறதே களையாய் வருகிறதே
தண்ணீர்க் களையாலே தான்விழுந்தாள் பூமியிலே

அர்ச்சுனன் காசிப்பிராமணனாய்வந்து அல்லியர்க்கு காசிதீர்த்தம் வார்த்தது

காண்டீப னர்ச்சுனன்தான் காசிப்பி ராமணன்போல்
காசிப்பி ராமணன்போல் கடுகி வடிவெடுத்தான்
தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவனைப்போல்
நாணற்பூ போல்மயிரு நரைத்த கிழவனாக
காசிநல்ல தீர்த்தமது காவடியைத் தோளில்வைத்து
மூர்ச்சைபோல் விழுந்தாளே மொய்குழலா ளல்லியம்மாள்
அந்த வழியாக அர்ச்சுனனுந் தான்வந்தான்
பிராமணனைக் கண்டார்கள் பொற்கொடிமார் தோழியர்கள்
ஐயா பெரியவரே அழகான வேதியரே
மெத்தப் பெரியவரே மேல்நாட்டு வேதியரே
பாருலகை யாளுமொரு பத்தினியா ளல்லியம்மாள்
தண்ணீர்க் களையாகிச் சாய்ந்து விழுந்தாளே
தாக விடாய்பிடித்து தண்ணீர்ச்சோப மானாளே
காதை யடைத்தவளும் களைத்து விழுந்தாளே
காசிதீர்த்தம் வாருமையா களைகள் தெளியவென்றார்
புண்ணியமாய்ப் போகுதையா பிராமணரே தீர்த்தம்வாரும்
என்றது கேட்டுமவன் இறக்கினான் காவடியை
திறந்தானே காவடியைத் தீர்த்தகுப்பி தானெடுத்தான்
மாது களைதெளிய வார்க்கலுற்றான் தீர்த்தமதை
தாகந் தெளிவதற்குத் தண்ணீருந் தான்கொடுத்தான்
களைகள் தெளிந்தாளே கட்டழகி யல்லியம்மாள்
கடுகியந்த அருச்சுனனும் காவடியைத் தோளில்வைத்து
காற்றாய்ப் பறந்தானே கரியமா லருகில்வந்தான்

மாயன் பெருமாளே வார்த்தையொன்று நீர்கேளும்
களைபட் டிருந்தாளே கன்னிநல்லா ளல்லியரும்
தண்ணீரை யான்கொடுத்துத் தாகவிடாய் தீர்த்துவந்தேன்
மாலை தரிப்பதெப்போ மணமுகூர்த்தஞ் செய்வதெப்போ
தாலி தரிப்பதெப்போ சாமி பெருமாளே
என்று தெளிந்திடுமோ எக்காலஞ் சென்றிடுமோ
அல்லிமேற் சிந்தைவைத்து அலைகிற னர்ச்சுனனும்
மாதுமேற் சிந்தைகொண்டு மயங்குகிற னர்ச்சுனனும்
மாயன் பெருமாளும் மலைராம ரென்னசெய்தார்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சுனனும் மாறு வேடங்கொண்டு தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தது

அத்துவான கானகத்தில் ஆரணியந் தன்னிலேதான்
தண்ணீர்ப்பந்தல் போடுகிறார் சாமி பெருமாளும்
முன்னாலே வெந்நீரும் மோருகளும் வைத்தாராம்
கொள்ளுதண்ணீர் வைத்தாராம் குளிர்ந்தசலம் வைத்தாராம்
தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபின்பு சாமியென்ன வடிவெடுத்தார்
தெய்வப்பி ராமணத்தி சிறுபெண் வடிவெடுத்தார்
காய்க்கும் பிராயமவள் கன்னிகட்டுங் காலமவள்
பூக்கும் பிராயமவள் பிஞ்சுவிடுங் காலமவள்
கொஞ்சம் வயதவட்குக் கொழுந்தெல்லாம் பிஞ்சுகண்டாய்
சாலையிலே சந்திரனைச் சாய்த்துப் பிடித்ததுபோல்
சோலையிலே சந்திரனைச் சுற்றிப் பிடித்ததுபோல்
ஈழத்துத் தச்சனவன் எழுதிவர விட்டதுபோல்
மேல்நாட்டுத் தச்சனவன் விளைந்துவர விட்டதுபோல்
வேரிற் பவளமது மின்னுகிற காந்தியைப்போல்
மின்னற் கொடிபோலே மேகவண்ணர் வடிவெடுத்தார்
அழகு குலுங்கிறது ஆனந்தங் கொஞ்சுறது
வடிவு குலுங்கிறது மாணிக்கம் கொஞ்சுறது
இந்த விதமாக எம்பெருமாள் வடிவெடுத்தார்
அர்ச்சுன ராசதுரை அவனென்ன வடிவானான்
தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவனானான்
பண்ணைப்பூ பூத்ததுபோல் பழுத்த கிழவனானான்

நாணற்பூ பூத்ததுபோல் நரைத்த கிழவனானான்
தோலும் நரம்புகளுந் தொங்கிறது கிழவனுக்கு
ஒருகண்ணு நொள்ளைக்கண்ணு ஒருபக்கங் கோணல்வாயாம்
ஒருகாலு நொண்டிக்காலாம் ஒருகையுங் கோணற்கையாம்
இந்த விதமாக இளவிஜயன் வடிவெடுத்தான்
தண்ணீர்ப்பந்த லுள்ளாகத் தானிருந்தான் வேதியன்போல்
பிடிசொம்பு கைப்பிடித்து பிராமணத்தி முன்னிருந்தாள்
அல்லிப் பெருமாளும் அனந்தமான சேனைகளும்
அத்துவான கானகத்தில் அந்தவழி வருகிறார்கள்
மிருகவேட்டை யாடிவிட்டு வெளிப்பட்டு வருகிறார்கள்
தண்ணீர்ப்பந்தல் வழியாகத் தையலரு முன்னேவந்தாள்
கண்டார்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல் கன்னியுள்ளே வந்தாளாம்
வந்து இறங்கினார்கள் மகாசேனை யுள்ளதெல்லாம்
அத்தண்ட ஜனங்களுந்தாம் அல்லவருந் தாகமுண்டார்
தண்ணீர்க் கனைகளுமே தாகந் தெளிந்தார்கள்
அல்லிப் பெருமாட்கு ஆசனமும் போட்டார்கள்
ஆசனத்தின் மேலாக அமர்ந்தாளே யல்லிநல்லாள்
பிராமணக் கன்னியரைப் பெண்ணரசைத் தான்பார்த்து
யார்காணும் மாதரசே யலங்காரப் பெண்ணரசே
எந்தவூ ரெந்தத்தேசம் எங்கிருந்து வந்தீர்காண்
அத்துவான கானகத்தில் யார்வைத்தார் தண்ணீர்ப்பந்தல்
இந்த வனத்தினிலே எவர்வைத்தார் தண்ணீர்ப்பந்தல்
பிராமணப் பாவையவள் பெண்ணரசி யேதுசொல்வாள்
(என்) பாவம் பெரிதுகண்டீர் பத்தினியே யென்னசெய்வேன்
தெய்வலோகம் வாழுகின்ற தெய்வப் பிராமணத்தி
(நான்) வாழும் பெருமைகளும் மகிழ்ச்சிகளு மெத்தவுண்டு
ஆண்டி பாதேசி அமுதுக்கு வந்தார்கள்
அள்ளிப் பதரையிட்டு அநியாயம் பண்ணதோஷம்
சாணி திரட்டிவந்து சாணங்கள் போட்டதோஷம்
ஆதிசிவன் சந்நிதிமுன் அழகாய் வளர்ந்ததுதான்
மகாதேவர் சந்நிதிமுன் மலைபாய் வளர்ந்ததுகாண்
சாணி மலையதுதான் சமர்த்தாய் வளர்ந்ததுகாண

பிட்டுத் திருநாட்குப் புறப்பட்டார் மகாதேவர்
முப்பத்து முக்கோடி முனிவர்களுந் தேவர்களும்
வானவரு மிந்திரரும் மகாதேவர் தாம்முதலாய்
கைலாயஞ் சுற்றிக்கொண்டு கடவுள் வரும்போது
சாணி மலையதனைச் சங்கரனுர் கண்டுவிட்டார்
என்னுலே வந்ததொரு இடறதனைத் தாமறிந்தார்
பொல்லாத சாபமிட்டுப் பூமியிலே போங்களென்றார்
சாபந் தொலைவதற்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தேனம்மா
அண்ணனில்லை தம்பியில்லை அரிய மனிதரில்லை
தாய்வீட்டுச் செனங்களில்லை * தாபரிக்க மனிதரில்லை
மாமிவீட்டுச் செனங்களில்லை மற்றும் மனிதரில்லை
தாங்கி நுழைவதற்கு தாழ்வார மில்லையம்மா
எட்டி நுழைவதற்கு † இறவான மில்லையம்மா
வாவென் றழைப்பதற்கு மனித ரொருவரில்லை
தோலும் நரம்புகளும் தொங்குகிற கிழவனுக்கு
மாளுங் கிழவனுக்கு மாலையிட்டே னென்னுய்ச்சி
இந்தக் கிழப்பிணமும் இறந்து மடியவில்லை
பாவந் தொலையவில்லை பத்தினியே யென்னசெய்வேன்
ஏவல் பணிகள்செய்து எங்காகி லும்பிழைப்பேன்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லியம்மா ளேதுசொல்வாள்
என்தனக்குத் தோழியாகி என்னருகில் நீயிருந்தால்
சகலமான பாக்கியமுஞ் சம்பத்துந் தருவேனென்முள்
கூட வருவாயோ கொம்பனையே யென்றழைத்தாள்
எப்படி வருவேனம்மா இளமயிலே யுன்பிறகே
லட்சுமி நோன்பதுதான் நாளை வருகுதம்மா
விரதநோன்பு தான்முடிய வேண்டுமென்தன் தாயாரே
என்றைக்கு முன்னடிமை யாக விருக்கிறேன்யான்
மகுடத் துரைச்சியவள் மாதரு மேதுசொல்வாள்
என்த னரண்மனையில் உன்தனது நோன்புதன்னை
குறையாமற் செய்துவைப்பேன் கொம்பனையே யென்னுய்ச்சி
வேண்டுமென்ற சாமான்கள் மெல்லியரே நான்தருவேன்

* தாபரிக்க = காப்பாற்ற. † இறவானம் = இறப்பு = தாழ்வாரம்.

வாருமம்மா என்றுசொல்லி வருந்தி யழைத்தாளே
இந்த முடத்தையுமநா னெங்குவிட்டு வருவேனம்மா
* டோலியி லேபோட்டு தூக்கிவரச் சொல்லுமென்றாள்
பல்லக்கின் மேலே பத்தினியா ளேறினளாம்
கிழவனைத் தூக்கிவந்து டோலியிலே போட்டார்கள்
தோழிமார் தாதியர்கள் தூக்கி யெடுத்தார்கள்
காடு செடிகள்தாண்டி கடுகி வருகிறார்கள்
ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
மதுராபுரி பட்டணத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தார்கள்
தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
மாளிகை வாசலிலே வந்தாளே அல்லியம்மாள்
கனகதண்டி விட்டிறங்கி கன்னியரும் போகலுற்றாள்
இந்தக் கிழப்பிணத்தை இவ்வாசல் வையுமென்றாள்
ஐந்தாங்கட்டு வாசலிலே ஆரியனை வையுமென்றாள்
அப்போது பிராமணத்தி அரிராம ரேதுசொல்வார்
தனியேவிட்டுப் போவதற்குத் தரிக்குமோ வென்மனது
முடவனை விட்டுவிட முறையல்ல வென்தனக்கு
அவராலே யென்னகுற்றம் ஆய்ச்சி வரட்டுமென்றாள்
அல்லிப் பெருமாளும் அரண்மனையிற் போய்ப்புகுந்தாள்
முத்துசெம்பொன் வாசலது மூன்றுகட்டுந் தான்கடந்து
ஆசார வாசலது அரண்மனையிற் போய்ச்சேர்ந்தாள்
அந்தி யனுஷ்டானம் அனைத்துங் கடன்கழித்தாள்
போஜன சாலையிலே புகுந்தாளே மாதுகன்னி
பிராமணக் கன்னியர்க்கும் பின்னையவள் புருஷனுக்கும்
† அமுதுபடி காய்கறியும் அவர்க்குக் கொடுங்களென்றாள்
அந்திகால மானதினால் ஆதித்தன் போய்மறைந்தான்
போஜனங்க ளுண்டபின்பு பூவைமார் பள்ளிகொண்டார்
மற்றநாட் காலையிலே வானிரவி வந்துதித்தான்
திங்கட் கிழமையது தெசமி புநர்பூசம்
அன்றைத் தினத்திலே அரிராம ரேதுசொல்வார்
அல்லிப் பெருமாளே அரசுதுரை நாயகமே

* டோலி = சிறுபல்லக்கு. † அமுதுபடி = பச்சரிசி.

என்விரதம் முடியவேண்டும் இன்றுநோன்பு தீரவேண்டும்
சாலுங் கரகங்களும் தையலரே வேண்டுமம்மா
பிரியமுள்ள சாமானைப் பிராமணத்தி வாங்கிக்கொண்டாள்

அருச்சுனன் அல்லியம்மாளைச் சூதாகத் தாலிகட்டி விருதறுத்துப்போனது

பந்தற்கால் நாட்டியே பந்த லலங்கரித்தார்
பச்சோலைப் பந்தலது பாங்கா யலங்கரித்தார்
நிலத்தை மெழுகியே நிலக்கோல மிட்டார்கள்
சாலுங் கரகங்களும் சதுராய் நிறுத்தினார்கள்
* பாலிகை வைத்தார்கள் பாங்காய் முளைதெளித்தார்
அரசாணிக் கால்நாட்டி அம்மி குழவிவைத்தார்
அந்திகால மானதினால் ஆதித்தன் போய்மறைந்தான்
ஆயிரம் பெருவிளக்கு அங்ஙனமே ஏற்றிவைத்தார்
குத்து விளக்குகளும் குடவிளக்கு மேற்றிவைத்தார்
மாட விளக்குகளும் மணிவிளக்கும் ஏற்றிவைத்தார்
மாயன் பெருமாளும் மலோராம ரேதுசெய்தார்
அத்தண்ட தோழிகட்கும் அல்லிப் பெருமாட்கும்
மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணார் மாயன் பெருமாளும்
மூதேவி தனையழைத்து முகத்தில் நிறையுமென்றார்
வந்து நிறைந்தாளே வாடையிட்டாள் மூதேவி
சுற்றி நிறைந்தாளே சூழ்ந்தாளே மூதேவி
சொரணைதப்பித் தோழியர்கள் சோர்ந்து படுத்தார்கள்
அப்போது பெருமாளும் அருச்சுனனைத் தானழைத்து
ஓமம் வளர்த்துமென்றார் உலகளந்த பெருமாளும்
வேதங்கள் தப்பாமல் வேள்வி வளர்த்தினனே
ஆயன் பெருமாளும் அருளாள ரேதுசெய்தார்
தேவேந்த்ர பகவானைச் சிந்தையிலே தானினைத்தார்
அருச்சுன ராசனிவன் அல்லியை மணப்பதற்கு
மணமுகூர்த்தஞ் செய்வதற்கு மங்கிலியம் வேண்டுமையா
யானைத் தலைபோலே அழகான மங்கிலியம்

*பாலிகை = முளைகிளம்பிய வித்துகள் நிரம்பிய கரகம்.

தும்பிக்கை போலதிரு மங்கிலி யச்சரடும்
மாயத் திருநீறும் வரவனுப்ப வேண்டுமென்றார்
இந்திரரு மப்போது இருதயத்திற் றமறிந்து
உள்ள மகிழ்ந்தவராய் உம்பர்பிரா னிந்திரரும்
யானைத் தலைபோலே அழகுதிரு மங்கிலியம்
தும்பிக்கை போலதிரு மங்கிலி யச்சரடும்
மாயத் திருநீறும் மகிழ்ச்சியுடன் தாமெடுத்து
தூதன்கை யிற்கொடுத்து சுவாமியின் கைக்கொடென்றார்
வாங்கிவந்து தூதனவன் மாயவனார் கைக்கொடுத்தான்
ஆய ரவர்வாங்கி அருச்சுனன் கைக்கொடுத்தார்
லக்கினந் தப்பாமல் நல்விசயன் கைக்கொடுத்தார்
* தாரா பலன்பார்த்துத் தரியுமென்றார் மங்கிலியம்
மாயனது பாதமலர் வணங்கியந்த அருச்சுனனும்
ஈசுவரரைப் பார்வதியை இருதயத்தில் தானினைந்து
பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பெம்மானைத் தானினைந்து
தேவேந் திரன்தனையுஞ் சிந்தையிலே தானினைந்து
அல்லிப் பெருமாளாம் ஆரணங்கு தன்கழுத்தில்
சிவசிவா வென்றுசொல்லி தேர்விசயன் கட்டலுற்றான்
அரகரா வென்றுசொல்லி அழுத்தினன் மங்கிலியம்
பிரமமுடி மூன்றுமுடி போட்டானே அருச்சுனனும்
ஈசுவரனார் வெண்ணீற்றை இட்டானே நெற்றியிலே
மாயன் பெருமாளும் வரமென்ன கொடுத்தாராம்
(இந்த) மங்கிலியந் தன்னையவள் வாள்கொண் டறுத்தாலும்
கோடாலி யாலேயிவள் கொத்திப் பிளந்தாலும்
ரம்பத்தைப் பூட்டியவள் நலமா யறுத்தாலும்
கத்திகொண் டறுத்தாலுங் கட்டழகி மங்கிலியம்
அறுமை லிருக்கவென்று அக்ஷய வரங்கொடுத்தார்
மாயத் திருநீறும் மந்திரித்துப் போட்டுவிட்டார்
அருச்சுனனைக் கூட்டிக்கொண்டு அரிராமர் தாநடந்தார்
பததுசுற்று கோட்டைகளும் பார்த்திபன் தாண்டிவந்தான்
மஞ்சட் கொடிகளையும் மகுடநல்ல தோரணமும்

---

* தாராபலன் = நக்ஷத்திரபலன்.

பொம்மைத் தலைகளையும் பூதகல்ல விருதுகளும்
அல்லிக் கொடிவிருதை அறுத்தெறிந்தா னருச்சுனனும்
முச்சுகொட்டா கொடிவிருதை மூனைவீர னறுத்தெறிந்தான்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அருச்சுனனும் தருமாபுரம் வந்து சேர்ந்தது

வீராதி வீமன்தம்பி விசயன் வெளியானான்
மாயனுந் தானுமாக வழிநடந்து போனார்கள்
மதுரா புரிகடந்து வனமா வனங்கடந்து
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்தாண்டி
ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனந்தாண்டி
பொல்லா வனந்தாண்டி போய்ச்சேர்ந்தார் தருமாபுரம்
மாளிகை வாசலிலே வந்துசேர்ந்தா ரிருவருமாய்
பொற்கோழி கூவியல்லோ பொழுது விடிந்ததுகாண்
சுக்கலா தேவிபுத்திரன் சூரியனும் வந்துதித்தான்
அருணனுடன் தேரேறி ஆதித்தன் வந்துதித்தான்
தோழியருந் தாதியரும் தூக்கம் விழித்தார்கள்
அத்தண்ட தோழியரும் அனைவோருங் கண்விழித்தார்
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை கண்விழித்தாள்
அல்லிப் பெருமாளின் அருகாக வந்தார்கள்
தட்டி யெழுப்பினார்கள் தாமக் குழலாளை
பொட்டெனக் கண்விழித்தாள் பொற்கொடி அல்லியரும்

அல்லியரசாணி மங்கிலியத்தைக்கண்டு பரிதவிக்கிறது

கழுத்திலே மங்கிலியம் கண்டாளே அல்லியம்மாள்
அத்தண்ட தோழிகளும் அனைவோரும் பார்த்தார்கள்
மிடாப்போலே தாலியது முன்மார்பில் தொங்கிறதே
கடுக இடிவிழுந்தாள் கட்டழகி யல்லியம்மாள்
பார்த்துப் பதங்கொலைந்தாள் பத்தினியா ளல்லியம்மாள்
இங்கிருந்த பார்ப்பாத்தி எங்குபோனாள் பாருமென்றாள்
தேடிப் பிடித்துநீங்கள் சீக்கிரமாய் வாருமென்றாள்

எங்கெங்குந் தேடினார்கள் இனியவிட மாராய்ந்தார்
தேடி யலைந்தார்கள் திசையெட்டுங் கண்டதில்லை
வாடி யலைந்தார்கள் வந்துசொன்னார் தாதியர்கள்
தேடி யலைந்தோமென்றார் திசையெட்டுங் காணோமென்றார்
வாடி யலைந்தோமென்று வந்துசொன்ன ரல்லியண்ணை
எண்ணாத வெண்ணமெண்ணி இடிவிழுந்தா ளல்லியம்மாள்
கத்தி யெடுத்தாடி கடுக அறுக்கவென்றாள்
கத்திகொண் டறுத்தாளே காரிகையா ளல்லியம்மாள்
கத்திகொண் டறுத்தாலும் கத்தி மடியுதங்கே
ரம்பங்கொண் டறுத்தாலும் நாலுதுண்டா யாகுதங்கே
வாள்கொண் டறுத்தாலும் வாளு மொடியுதங்கே
மெத்தவி சாரமிட்டு மெல்லி புலம்பலுற்றாள்
கட்டின விருதறுத்துத் தாலிதனைக் கட்டினதார்
யாரென்று நானறிவேன் ஆரணங்கே பவளசேனை
எவரென்று நானறிவேன் ஏலப் பசுங்கிளியே
ஆறுபிரம் பாண்டியரை அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
பொன்னின்மலை நாடாளும் பேரெடுத்த அண்ணரையும்
அழைத்தோடி வாருமென்று அனுப்பினாள் தாதியரை
ஓட்டம் பெருநடையாய் ஓடினார் தாதியர்கள்
ஆறுபிரம் பாண்டியர்கள் அனைவருக்குஞ் செய்திசொன்னார்
மாதுகன்னி யல்லியர்க்கு மங்கிலியந் தரித்தார்கள்
கட்டின விருதுகளைக் கடுகி யறுத்தார்கள்
அல்லிப் பெருமாளும் அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
வாருங்க ளையாவென்று வருந்தி யழைத்தார்கள்
அவ்வார்த்தை தாங்கேட்டு ஆறுபிரம் பாண்டியர்கள்
மனது துயரமதாய் வந்தார்கள் பாண்டியர்கள்
அலைகுலையத் தலைகுலைய அரைப் * புடவை நழுகிவிட
அல்லியம்மாள் வாசலுக்கு அனைவோரும் வந்தார்கள்
மகளாரைத் தாம்பார்த்து வயிறெரிந்து புலம்பினார்கள்
ஐயோ மகளேயுன்னை அந்நீதம் பண்ணவனார்
யானைத் தலைபோல அழகான மங்கிலியம்

* புடவை = வஸ்திரம்.

மிடாப்போலே தாலியைத்தான் முன்மார்பில் கட்டினதார்
இதுஎன்ன காரணமோ வென்றழுதார் பாண்டியர்கள்
கண்ணீரை விட்டார்கள் கதறிப் புலம்புகிறார்
மகுடத் துரைச்சியவள் வாய்திறந் தேதுசொல்வாள்
வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லை குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
அங்கயற்கண் கிருபையாலே அல்லியிலே பெண்பிறந்தேன்
சொக்கர் கிருபையாலே தாமரையிற் பெண்பிறந்தேன்
ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் துணித்துநான் வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டேன்
பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருலகை யாண்டேனே
கொள்ள வருவார்க்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றேன்
ஆளவருஞ் சம்பந்தியை யடிப்பேனென்றேன் சேருபந்தால்
கலியாண மென்றவரைக் கண்ணைப் பிடுங்கிடுவேன்
என்று விருதுகட்டி எல்லையர சாண்டேனே
பொம்மை விருதுகளும் பூததலை கட்டினேனே
முச்சுகொட்டா தெருவிற்கட்டி முடிசூட்டி யாண்டேனே
காண வருவாரும் கைகட்டி நிற்பாரும்
எதிரிக ளில்லாமல் எல்லையர சாண்டேனே
அடியென் றழைத்தவர்கள் அவனியி லொருவரில்லை
வாடிபெண்ணே என்றவர்கள் வையகத்தி லாருமில்லை
மதிக்கும் படியாக மண்டலத்தை யாண்டேனே
கட்டின விருதறுத்துத் தாலியைக் கட்டினவர்
ஆரோ தெரியாது அநீதம் பண்ணினாரே
அந்தரத்தில் வாழ்கின்ற கந்தருவ ரென்றறியேன்
மண்டலத்து ராசாக்கள் மந்திரிக ளென்றறியேன்
திக்கெட்டை யாளுகின்ற துரைகளென்று நானறியேன்
பானையைப்போல் தாலிகட்டி பறையன்மகன் போனானே
மிடாவைப்போல் தாலிதொங்க முடிசூட்டி யாள்வேனோ
கண்டார் சிரிப்பாரே கலியுகத்தா ரேசுவாரே
பார்த்தார் நகைப்பாரே பரிகாசம் பண்ணுவாரே
சற்று மதியாரே தரணிதனி லுள்ளவர்கள்

நான்செத்து மடிந்திடுவேன் செலவழிந்து போய்விடுவேன்
மாண்டு மடிந்திடுவேன் மண்ணி லிருப்பதில்லை
வல்ல பிராணனைத்தான் கல்லோடே மோதிடுவேன்
சாவேன் கெடுவேனே சமுத்திரத்திற் போய்விழுவேன்
என்று-முட்டினாள் தூணோடே முகத்தி லறைந்துகொண்டாள்
மார்பி லறைந்துகொண்டு மண்மேற் புரண்டாளே

பாண்டியர்கள் அல்லியரசாணிக்கு மனத்தேறுதல் சொல்லுதல்

ஆறு பிரவரும் ஐயன்மா ரேதுசொல்வார்
அஞ்சாதே யெம்மகளே ஆலோசனை சொல்லுகிறோம்
கட்டின தாலியைநீ கடுக அறுத்தெறிந்து
விருதெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு வெற்றியுடன் ஆளுமென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லியம்மா ளேதுசொல்வாள்
கத்திகொண் டறுத்தாலும் கத்தி மடிகிறதே
வாள்கொண்டு வெட்டினாலும் வாளு மொடிந்திடுதே
ரம்பங்கொண் டறுத்தாலும் ரம்ப மொடிந்திடுதே
பட்டிமாடு போலாகப் பறையன்மகன் கட்டினானே
கழுத்துமிக நோகுதையா கட்டினதோர் தாலியினால்
எடுக்க முடியவில்லை என்னசெய்வேன் ஐயாவே
யாரென்று நானறிவேன் ஐயாவே சொல்லுமென்றாள்
கண்டு பிடிப்பதற்குக் கருத்தெனக்குச் சொல்லுமென்றாள்
அறிந்தேனே யாமானால் ஐந்துதுண்டாய்ப் போட்டிடுவேன்
தெரிந்தேனே யாமானால் சிவன்வதை செய்திடுவேன்
வந்த வரலாற்றை மகளேநீ சொல்லுமென்றார்
இங்கே நடந்ததொரு இயற்கையதைச் சொல்லுமென்றார்
ஆனாற்கே ளையாவே அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறேன்
* பாரிவேட்டை போனேனையா பார வனந்தனிலே
யாரோ வொருவனவன் அம்பு பொறுக்கித்தந்தான்
பார்த்தேனே யாமாகிற் பாணத்தாற் போட்டிடுவேன்

* பாரிவேட்டை=வேட்டை.

அறிந்தேனே யாமாகில் அம்புக் கிரைகொடுப்பேன்
காலும் பிடித்தானே கதையெனக்குச் சொன்னானே
அவன்முகத்தை நான்பார்த்து ஆயுத மெடுத்தேனே
ஓட்டம் பிடித்தானே ஓடிவிட்டான் பாவிமகன்
மற்றொரு நாளையிலே மதுரையிலே யொருவனவன்
பயித்தியக் காரனைப்போற் பவளகட்டுத் திருக்குளத்தில்
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைத்தானே
வம்புதும்புஞ் சொல்லிக்கொண்டு மருந்தை யவனுரைத்தான்
அவனைப் பிடித்துவந்து ஆக்கினைகள் செய்வதற்கு
ஆற்று மணலதனில் அவனைப் புரட்டுமென்றேன்
அதனாலுஞ் சாகவில்லை அரும்பாவி யானவன்றான்
தூக்கு மரந்தனிலே துஷ்டனைப் போடுமென்றேன்
போடப்போன தாதியவள் பலியானாள் செங்கமலம்
காளியம்மன் கோவிலிலே கடுகிபலி போடுமென்றேன்
அக்காளி செல்லியம்மன் ஆண்பலி வேண்டேனென்றாள்
பூதக் கிடங்கிலே போட்டவனைக் கொல்லவைத்தேன்
பூதங்க ளுள்ளவெல்லாம் போதப்பணி செய்தவையா
அதனாலுஞ் சாகவில்லை அரும்பாவி யானவன்தான்
எவளோ சிறுகன்னி இந்திரரம்பை போலேவந்தாள்
தன்கணவ னென்றுசொல்லித் தனித்துப் புலம்பிவந்தாள்
அவனைத் துரத்திவிட்டேன் அவளழைத்துப் போனாளே
ஆண்டியைப் போலொருவன் அழகான படமெழுதி
என்னைப்போல் படமெழுதி இங்கே மடலூர்ந்தான்
சொல்லாத வார்த்தைசொல்லிச் சோளிக்குச் சேலைகேட்டான்
கொடுத்தாலே யல்லாது கொடும்பாவி போகேனென்றான்
பாம்புகளை விட்டேனே பாவியைக் கொல்லுகைக்கு
யானையை மதமேற்றி ஆண்டியைக் கொல்லவிட்டேன்
எதனாலுஞ் சாகாமல் இருந்தான் மகாபாவி
மற்றொருநாள் பிடாரனவன் வகைவகையாய்ப் பாம்பெடுத்து
காவடியைத் தோளில்வைத்துக் கடுகியிங்கே வந்தானே
கூத்துக ளாட்டினானே கொண்டா னடிக்கவைத்தான்

தும்பி பறக்கவைத்தான் தோள்மீதி லேற்றிவைத்தான்
பாடாத பாம்புகளைப் பாடவைத்தான் வாசலிலே
ஆடாத பாம்புகளை ஆட்டிவைத்தான் வாசலிலே
மற்றொரு நாளையிலே வனத்திற்கு வேட்டைபோனேன்
தண்ணீர்க் களையாலே தாகவிடாய்ப் பட்டுவிட்டேன்
காசிப் பிராமணன்போல் கனதீர்த்தம் வார்த்ததுண்டு
வனவேட்டை யாடியபின் மாளிகைக்கு வரும்போது
தண்ணீர்ப்பந்தல் போட்டிருந்தாள் சஞ்ஞான பிராமணத்தி
பரதேசி யென்றழுதாள் பரிதாபப் பட்டேனே
மாளிகை வாசலுக்கு மயிலனையைக் கூட்டிவந்தேன்
லட்சிமி நோன்பொன்று நடத்தினாள் பாவியவள்
கலியாணச் சடங்குபோலே கலசம் நிறுத்தினாளே
வேள்வி வளர்த்தியவள் வேதங்க ளோதினாளே
பார்த்து மிருந்தேனே பண்ணின நோன்புகளை
கண்டு மிருந்தேனே கண்ணுறங்கித் தூங்கிவிட்டேன்
பார்ப்பானைப் போலிருந்த பாவியவன் கட்டிவிட்டான்
கழுத்திலுந் தாலிகட்டி கனவிருது மறுத்துவிட்டான்
யாரொன் றறிவேன்யான் ஐயாவே சொல்லுமென்றாள்
ஆறு யிரவர்களும் ஆலோசனை யேதுசொல்வார்
தேவனே என்றாலே ஜெயிக்க முடியாது
மண்டலத்து ராஜாவென்றால் மாதே யறிந்திடலாம்
சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதிவிடும்
ஆதிசிவன் தன்னுடைய அழகான கோவிலிலே
அங்கயற்கண் ணம்மைவாழும் ஆலயத்தின் முன்பாக
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவர் சந்நிதிமுன்
கோவிற் கெதிராகக் கொப்பரையில் நெய்காச்சி
சத்தியம் பண்ணச்சொன்னால் சற்று மறிந்திடலாம்
மண்டலத்துக் கணக்கெழுதும் மதியுள்ள மந்திரியை
ராயசச் சமர்த்தெழுதும் நன்மையுள்ள மந்திரியை
ஊர்க்கணக்கப் பிள்ளைகளை உத்தமரைத் தானழைத்து

இராசாக்களுக்குத் திருமுகமெழுதி அனுப்புதல்

சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றார்
என்னவென்று ஓலைகளை எழுதி முடிப்பதென்றார்
அங்க மவந்திவங்கம் அருணந் தருமாபுரி
மராடம் குருநாடு வங்காளம் வீமாபுரி
கிராடங் கலிங்கமுடன் கேரளம் விஜயபுரி
மகதம் விதற்பபுரி மச்ச மயோத்திபுரி
குலிந்தந் துவாரபுரி கோசலங் கர்ணபுரி
புலிந்தங் காஸ்மீரம் பொடமீளங் காந்தாரம்
சிந்திலா டங்காசம் திராவிடம் காம்போஜம்
குந்தளம் நேபாளம் கூர்ச்சரம் பாஞ்சாலம்
தெங்கணஞ் சவ்வீரம் சிங்களம் கன்னடம்
கொங்கணஞ் சூரசேனம் குருகுமக தஞ்சீனம்
கொச்சி மலையாளம் குடகு சகஞ்சோழம்
அச்சி அளகாபுரி யவனம் நிடதபுரி
சோனகம் யாழ்ப்பாணந் துளுவமாந் திரங்கருசம்
ஆனைகுந்தி யத்திபுரம் ஆரியமும் மாளவமும்
பல்லவமும் சாலவமும் பப்பரமுங் கேகயமும்
எல்லாத்தே சத்தார்க்கும் எழுதுங்க ளோலையிப்போ
தேசதேச ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றார்
மதுரா புரியாண்ட வாழ்வரசி யல்லியம்மாள்
சொக்க ரருளாலே சுந்தரியாள் தான்பிறந்தாள்
அங்கயற்கண் ணருளாலே அல்லியருந் தான்பிறந்தாள்
ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கட்டினவள்
பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருலகை யாண்டகன்னி
விருதுகொடி கட்டிவைத்து மேதினியை யாண்டவள்காண்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்க்கு அரிய துரைமகள்காண்
அல்லி யவள்கழுத்தில் ஆரோ தெரியாது
தேன்மொழியாள் தன்கழுத்தில் திருட்டுத்தாலி கட்டினானே

கழுத்திலே தாலிகட்டி கட்டின விருதநுத்தான்
இன்னவ னென்றுசொல்லி யெனக்குத் தெரியாது
சீமையி லுள்ளதொரு துரைகள்மே லெனக்கு
சந்தேகந் தோன்றுவதால் சகலதேச மன்னர்களும்
சீமைசீமை ராஜாக்கள் சீக்கிரம் வரவேண்டும்
எல்லை யரசாளும் இராஜாக்க ளிங்கேவந்து
கழுத்திலே தாலியது கட்டவில்லை என்றுசொல்லி
நல்ல துரைகளெல்லாம் நம்பிக்கை செய்யவேண்டும்
வந்த திருமுகத்தை மன்னர்கண்டு வாராவிட்டால்
கோட்டையை நானிடித்து கொட்டைமுத்தை நடுவேனே
அரண்மனையை நானிடித்து ஆமணக்கு விதைத்திடுவேன்
ஆண்பெண் சிறையாக அடங்கலும் நான்பிடிப்பேன்
வெட்டித் தலைபிளப்பேன் வீரசொர்க்கஞ் சேர்த்திடுவேன்
ஓலைகண்ட நாழிகைக்கு ஒருகணத்தில் வாருமென்று
எழுதுமென்றாள் ஓலையது இளங்கொடியா ளல்லியம்மாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அன்பான மந்திரியும்
சேமக் குருத்தோலை சிக்கிரமாய்த் தானெடுத்தார்
ஈழப் பனையோலை இருபக்கங் காம்பரிந்து
தாளிப் பனையோலை தலைபக்கங் காம்பரிந்து
வாரிய ஓலையிலே வக்கணைகள் தானெழுதி
* செந்திரிக்கம் போட்டு சில்முத்திரையும் வைத்து
அல்லிமுன் பாகவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
ஆரடா ஜெட்டி மல்லர் ஆயிரம்பே ரெழுந்திருங்கள்
சீமையில் ராஜருக்குச் சுருளோலை கொண்டுபோங்கள்
மல்ல ரெழுந்திருந்து வாங்கினா ரோலைதன்னை
காலால் நடவாமல் காற்றாய்ப் பறந்தார்கள்
மதுரை கடந்தார்கள் வனங்கள் புகுந்தாரே
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்கடந்து
சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுகந் தந்தார்கள்
ஓலைச் சுருள்விரித்து உத்தமர்கள் தாம்படித்தார்

* செந்திரிக்கம் = ஓலைத் திருமுகத்துக்குமேல் ஓலைமூடி.

இராசாக்களுக்குத் திருமுகமெழுதி அனுப்புதல்

சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றார்
என்னவென்று ஓலைகளை எழுதி முடிப்பதென்றார்
அங்க மவந்திவங்கம் அருணந் தருமாபுரி
மாடம் குருநாடு வங்காளம் வீமாபுரி
கிராடங் கலிங்கமுடன் கேரளம் விஜயபுரி
மகதம் விதற்பபுரி மச்ச மயோத்திபுரி
குலிந்தந் துவாரபுரி கோசலங் கர்னுபுரி
புலிந்தங் காஸ்மீரம் பொடமீளங் காந்தாரம்
சிந்திலா டங்காசம் திராவிடம் காம்போஜம்
குந்தளம் நேபாளம் கூர்ச்சரம் பாஞ்சாலம்
தெங்கணஞ் சவ்வீரம் சிங்களம் கன்னடம்
கொங்கணஞ் சூரசேனம் குருகுமக தஞ்சீனம்
கொச்சி மலையாளம் குடகு சகஞ்சோழம்
அச்சி அளகாபுரி யவனம் நிடதபுரி
சோனகம் யாழ்ப்பாணந் துளுவமாந் திரங்கருசம்
ஆனைகுந்தி யத்திபுரம் ஆரியமும் மாளவமும்
பல்லவமும் சாலவமும் பப்பாமுங் கேகயமும்
எல்லாத்தே சத்தார்க்கும் எழுதுங்க ளோலையிப்போ
தேசதேச ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றார்
மதுரா புரியாண்ட வாழ்வரசி யல்லியம்மாள்
சொக்க ரருளாலே சுந்தரியாள் தான்பிறந்தாள்
அங்கயற்கண் ணருளாலே அல்லியருந் தான்பிறந்தாள்
ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கட்டினவள்
பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருலகை யாண்டகன்னி
விருதுகொடி கட்டிவைத்து மேதினியை யாண்டவள்காண்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்க்கு அரிய துரைமகள்காண்
அல்லி யவள்கழுத்தில் ஆரோ தெரியாது
தேன்மொழியாள் தன்கழுத்தில் திருட்டுத்தாலி கட்டினானே

கோபுர வாசலண்டை கோபாலர் தேரிறங்கி
மாயன் பெருமாளும் மாளிகையில் வந்துவிட்டார்
தரணி யளந்தமாயன் தருமருக்குத் தெண்டனிட்டார்
சிங்கா தனம்போட்டு ஸ்ரீராமர் வீற்றிரென்றார்
இட்டசிங் காதனத்தில் எம்பெருமாள் வீற்றிருந்தார்
என்னை யழைத்ததற்கு ஏது கருமமென்றார்
தருமா புரமாளும் தருமரவ ரேதுசொல்வார்
மதுராபுரி யாளுகின்ற வாழ்வரசி யல்லியவள்
காணுதே மங்கிலியம் கட்டியே போறாம்
திக்கெட்டை யாண்டதொரு தேசதேச ராஜருக்கும்
சுருளோலை யெழுதியவள் தூதர்வசம் அனுப்பிவைத்தாள்
நம்பிக்கை செய்துபோக நமக்கோலை வந்ததையா
அர்ச்சனனும் நீருமாய் ஆரணியம் போனீரே
காசியாத்திரை போனபோது களவுசெய்து வந்ததுண்டோ
தறிதலைப் பட்டிமகன் தாழ்வுசெய்து வந்ததுண்டோ
குற்றங்க ளுண்டானால் கோபாலா சொல்லுமென்றார்
அருச்சுனன் தன்னாலே அழும்புண்டோ சொல்லுமென்றார்
(நான்) ஒக்க நடந்தேனே ஒன்று மறியேனே
கூட நடந்தேனே கொலைகளவு ஒன்றறியேன்
அழும்புக ளுண்டானால் *அறமைந்தா சொல்லுவேன்காண்
என்தனக்கு மோலையொன்று எழுதிவரவிட்டாள் காண்
நானுமிதோ போகிறேனே நன்மதுரைப் பட்டணத்தே
வீட்டுக் கொருவருந்தான் வேல்வேந்தே போகவேண்டும்
ஐவருக்குள் ளேஒருவர் யாரேனும் வாருமென்றார்
யாரை யழைத்துப்போறீர் அரிராமா சொல்லுமென்றார்
வெற்றி மதயானை வீமனைக் கொண்டுபோறேன்
நம்பிக்கை தந்துவிட்டு நாம்வருவோம் ராஜமன்னா
போய்வாரு மென்றுசொல்லிப் புண்ணியனார் செலவுதந்தார்

---

* அறமைந்தன் = அறம் + மைந்தன் = தரும குமாரன் = தருமராஜன்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் வீமராசனும் மதுரைக்குப் போகுதல்

வெற்றி மதயானை வீம னெழுந்திருந்து
சந்த்ரகாந்தித் தட்டிகட்டித் தாமரைப்பூச் சுங்குவிட்டு
அம்புவில்லுங் கைபிடித்து அம்பறாத் தூணிகட்டி
தேரின்மேலே லேறினானே திக்குசெயங் கொண்டவீமன்
மாயன் பெருமாளும் மச்சுரத மீதேறி
இருவரு மாகவேதாம் இரதமேறி வருகிறாரே
தருமா புரங்கடந்து வீமா புரந்தாண்டி
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்தாண்டி
ஆறு சுனைதாண்டி அதிகவனந் தான்தாண்டி
வனமா வனந்தாண்டி வந்துவிட்டார் தென்மதுரை
மண்டலத்து ராஜரெல்லாம் வந்தார் மணிபுரத்தில்
முடியோடே முடிநெருங்க முடிமன்னர் வந்துவிட்டார்
வயிரம் இழைத்திருக்கும் மகுடமுடி நெருங்குதங்கே
எல்லையுள்ள ராஜரெல்லாம் யாவர்களும் வந்தமர்ந்தார்
ஆறு யிரவருடன் அல்லியருந் தாமறிந்தார்
மகுடத் துரைச்சியவள் மயிலனையா ளேதுசொல்வாள்
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவர் கோவிலண்டை
கோபுர வாசலண்டை கொப்பரையை வையுமென்றாள்
ஆயிரக்கல நெய்வார்த்து அக்கினியை மூட்டுமென்றாள்
பாதாளக் குழிபறித்துப் பாங்கான பள்ளம்வெட்டி
இரும்புநல்ல கொப்பரையை யெடுத்துவந்து வைத்தார்கள்
ஆயிரக்கல நெய்வார்த்து அக்கினியை மூட்டினார்கள்
நெய்யைக் கொதிக்கவைத்து நேரிழைக்குச் செய்திசொன்னார்
பதின்கல நெல்லெடுத்துப் பாங்கியரே வையுமென்றாள்
அம்பாரம் போடுமென்றாள் ஆண்டவனார் சந்நிதிமுன்
சம்பாவும் கார்நெல்லும் அம்பாரம் போட்டார்கள்
மகுடத் துரைச்சியர்க்கு மணியா சனம்போட்டார்
ஆறு யிரவர்களும் அல்லியருந் தாமெழுந்தார்
ஆலயந் தன்னருகே வந்தாரே யாவர்களும்

கோபுர வாசலண்டை கொப்பெனவே வந்தார்கள்
மகுடத் துரைச்சியவள் வந்தமர்ந்தா ளாசனத்தில்
வந்தவந்த ராஜாக்கள் மறுபக்கம் வீற்றிருந்தார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
கேளுங்கள் ராஜர்களே கீர்த்திபெற்ற மன்னர்களே
ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம் ஐயர் கிருபையினால்
அங்கயற்கண் ணம்மைஅவள் அம்பாள் செயலாலே
அல்லியிலை யின்மேலே ஆரணங்கு பெண்பிறந்தேன்
வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லை குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
ஓடுகிற நீரதனில் உள்ளேமணற் சேறுமுண்டு
அடிக்கிற காற்றதனில் அலைகாற்றில் துரும்புமுண்டு
காலகால கண்டருக்குக் கண்டத்திற் கறுப்புமுண்டு
சந்திரற்கு மச்சமுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
[1] குண்டுமணிக் காணாலும் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
மயிரோ கறுப்பொழிய மற்றைக் கறுப்புமில்லை
புருவங் கறுப்பொழிய பின்னைக் கறுப்புமில்லை
மாசிலாப் பெண்பிறந்தேன் மீனாக்ஷி கிருபையினால்
ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டேன்
பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருலகை யாண்டிருந்தேன்
அடியென் றழைத்தவர்கள் அவனிதனில் யாருமில்லை
வாடியென் றழைத்தவர்கள் வையகத்தில் யாருமில்லை
வம்புதும்புஞ் சொன்னவர்கள் மண்டலத்தி லாருமில்லை
ஆரோ தெரியாது அநியாயம் பண்ணினார்கள்
காணாமல் மங்கிலியங் கட்டினா னென்கழுத்தில்
இன்னா னினியானென்று எனக்குத் தெரியாது
ஆகையி னாலேதான் அழைப்பித்தே னுங்களைநான்
நானறியே னென்றுசொல்லி நம்பிக்கை தந்திடுங்கள்
கொதிக்கிற நெய்தனிலே கொப்பனவே கைதோய்த்து

---

[1] குண்டுமணி = குன்றிமணி.

அம்பார நெல்லதனில் அள்ளி நிமிட்டிடுங்கள்
அல்லாதே போனுக்கால் அவனை விடுவதில்லை
கைகளது கொப்புளிக்கக் கண்டேனே யாமானல்
வெட்டித் தலைபிளப்பேன் வீரசொர்க்கஞ் சேர்த்திடுவேன்
நாகலோகம் போனாலும் நானவனை விடுவதில்லை
ஆகாயம் போனாலும் அம்பாற் பிடித்திடுவேன்
வானத்திற் பறந்தாலும் வலைகட்டி நான்பிடிப்பேன்
பாதாளம் போனாலும் பாணத்தாற் கொன்றிடுவேன்
விட்டுவிடு வேனென்று சற்றுமன மெண்ணவேண்டாம்
சத்தியத்தைச் செய்துநீங்கள் தயவுடனே போய்விடுங்கள்
என்ற-அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அங்கிருந்த ராசரெல்லாம்
சுற்றியிருந்த ராசாக்கள் துரையாந் துரைகளெல்லாம்
எழுந்தார்க ளச்சபையில் ஏதுசொல்வார் மன்னவர்கள்
அன்னநடை மாதரசே ஆரணங்கு நாயகமே
பாருலகை யாள்பவளே பாண்டியன் தன்மகளே
செங்கோல் முடிசூட்டித் துரைத்தனம் செய்பவளே
உன்-ஊரறியோம் பேரறியோம் ஒருசெய்தி நாமறியோம்
மங்கிலியந் தொட்டதனைத் தரித்தவகை நாமறியோம்
அறிந்தோமே யாமாகில் அழும்புவரு மெங்களுக்கு
என்றே-அக்கினிக்கு எதிராக அனைவோரும் வந்துநின்றார்
மகுடமுடி ராஜாக்கள் வந்தவர்கள் தாமெழுந்து
அக்கினிக்கு முன்னாலே அந்நெய்க் கிடாரமுன்னே
இருகையைக் கூப்பியவர் ஏதுசொல்வார் ராசர்களும்
ஐயன் பிடாரிகளே ஆகாய துர்க்கைகளே
அந்தர தேவதையே சந்திர சூரியரே
இந்திரர் பிரமாவே கந்தர்வர் இருடிகளே
ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம் அங்கயற்கண் ணாயகியே
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவர் ஆண்டவரே
ஏது மறியோமே எப்பாவ மொன்றறியோம்
ஏது மறியோமென்று இருகையைத் தானெடுத்து
காய்கிற நெய்தனிலே கையைத் துவைத்தார்கள்

அம்பார நெல்லதனில் அள்ளி நிமிட்டினார்கள்
ஒவ்வொரு ராஜாவாய்ச் சோதனை தந்தார்கள்
அம்பார நெல்லையெல்லாம் அடங்கலும் நிமிட்டிவிட்டார்
மாயன் பெருமாளும் வந்துசத்தியம் பண்ணினாரே
வெற்றி மதயானை வீமாசன் தானெழுந்தான்
நெய்க்கிடாரம் தன்னருகே நேராய் வருகையிலே
அக்கினியாய் வீசுகுது அருகில்வர வொண்ணாமல்
செந்தணலாய்ப் பற்றுதங்கே சேரவர வொண்ணாமல்
வெந்து கருகிறதே வீமாசன் தேகமெல்லாம்
முன்னிட்ட காலையவன் பின்னிட்டு வாங்கிக்கொண்டு
மாயன் பெருமாளே மைத்துனரே கள்ளழகா
என்னபாவம் யானறியேன் ஏதுவினை யென்றறியேன்
சேரவர வொண்ணாமல் செந்தணலாய் வீசுதுகாண்
அருகில்வர வொண்ணாமல் அக்கினியாய் வீசுதுகாண்
என்ன புதுமையிது எம்பெருமா ளென்றுகேட்டான்
ஆயன் பெருமாளும் யாரை நினைக்கலுற்றார்
அக்கினி பகவானை ஆயனார் தாம்தொழுதார்
ஒருநன்றி செய்தவரை உள்ளத்தில் வைக்கவேண்டும்
அக்கினி பகவானே அருச்சுனனு முன்தனக்கு
எத்தனை சகாயஞ்செய்தான் எல்லா மறந்தாயோ
மாளுகின்ற வுன்னையவன் வாள்விஜயன் காத்தானே
அந்தச் சகாயமது அருச்சுனன்மேல் வைக்கவேண்டும்
பெண்டுடைய ராசனவன் பெண்ணரசை மாலையிட்டான்
உன்தனக்குக் கோபமென்ன உறுத்துவானேன் செந்தணலே
கோபத்தை வையாதே குளிர்ந்ததண்ணீர் போலிருப்பாய்
என்று தொழுதாரே எம்பெருமாள் அக்கினியை
ஆயரது சொற்கேட்டு அக்கினிதேவ ரப்போது
குளிர்ந்த சலம்போலக் கொப்பனவே நின்றுவிட்டார்
பின்ன ராயரவர் வீமன் முகம்பார்த்து
வாராய் மதவீமா வார்த்தையொன்று நீகேளாய்
மாதினுக்கு மங்கிலியம் மதவீமா தரித்ததுண்டோ
செய்ததே யுண்டானல் சேரவர வொண்ணாது

கலக்கங்க ளுண்டானல் கட்டழகா னாரறில்லு
மனதிற் கபடுகளும் வஞ்சனைக ளில்லையென்றால்
ராஜாக்கள் போலேநீ நம்பிக்கை செய்யுமென்றார்

வீமராசன் நெய்யைக் குடித்துவிட்டு கொப்பரையை உருட்டிவிட்டது.

மறுபடியும் வீமராஜ மன்னவன் தானும்வந்து
கொதிக்கிற நெய்யருகே கொப்பெனவே நின்றுகொண்டு
மணக்கிற நெய்யதனை மதவீமன் பார்த்துவிட்டான்
தூக்கினன் கொப்பரையைத் துரிதமாய் நெய்யையெல்லாம்
குடித்தா னரைக்கணத்தில் கொப்பரையை யுருட்டிவிட்டு
வெற்றி மதயானை வீமனவன் வந்துவிட்டான்
மாய னுடனுக வழிபிடித்துத் தானடந்தான்
மதுரைத் தெருக்கடந்து வனமா வனங்கடந்து
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்தாண்டி
ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
தருமாபுரி பட்டணத்தில் தார்வேந்தர் வந்துவிட்டார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
இத்தனை பேர்களிலே யெவனைத் திருடனென்போம்
அநந்தங்கோடி ராஜரிலே யாரைத் திருடனென்போம்
சத்தியஞ் செய்தாரே தரணியுள்ள ராஜாக்கள்
நெய்யிலே கைதோய்த்து நெல்லை நிமிட்டினார்கள்
சோதனை காட்டிவிட்டுத் துரைகளெல்லாம் போகலையோ
அனைவோரைப் போலாக அவனுங்கை தோய்க்கவேணும்
கொதிக்கிற நெய்யதனைக் குடிக்க விதிமுறையோ
திருடருக்குத் தெய்வமுண்டோ சூதருக்கு நேசமுண்டோ
வானஞ் சுழல்வதற்கு மருந்துண்டோ அவனிடத்தில்
பூமி சுழல்வதற்குப் பொடியுண்டோ அவனிடத்தில்
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைத்தானே
வம்புதும்பும் பேசியவன் வாய்ப்பழுதுஞ் சொல்லலையோ
ஆற்றிலே தான்புரட்டி அவனையும் கொல்லுமென்றேன்

அவனுடைய மந்திரமும் ஆற்றைத் தடுக்கலையோ
தூக்கிலே போட்டவனை தோழியரே கொல்லுமென்றேன்
தாதியரைக் கொன்றுவிட்டான் தந்திர வித்தையினால்
காளியம்மை கோவிலிலே காவு கொடுங்களென்றேன்
வடவாசல் செல்வியரை வாய்த்தடை கட்டிவிட்டான்
பண்டாரம் போலேவந்து [1]படகமடித்தான் வாசலிலே
வம்புகளும் தும்புகளும் வாய்ப்பழுது சொன்னானே
அரவத்தை விட்டுநான் ஆண்டியைக் கொல்லுமென்றேன்
பாம்புதடை கட்டினானே பாதகனானவனும்
யானையை மதமேற்றி ஆண்டியைக் கொல்லுமென்றேன்
யானைதடை கட்டினானே அருட்பாவி யானவனும்
வேதியனைப் போலவந்து வேள்வி வளர்த்தினானே
மறையவனைப் போலவந்து மங்கிலியந் தரித்தானே
நெய்யைக் குடிக்கவகை நினைவறிய மாட்டாளோ
மலையாள வித்தைகளும் மந்திரமுங் கற்றபாவி
எந்தவூர் ராஜாவோ எனக்கறியச் சொல்லுமென்றாள்
தருமா புரமாளுந் தருமர்தம்பி யென்றுசொன்னார்
நெய்யைக் குடித்தவன்தான் நீதியுள்ள வீமராஜன்
வெற்றி மதமுடைய வீமசேன னென்றுசொன்னார்

அல்லியரசாணி பஞ்சபாண்டவரோடு சண்டைக்கு வருகிறது.

அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லிப் பெருமாளும்
எட்டிப் பழம்போலே இருகண்ணுந் தான்சிவந்து
உருக்கிய செம்பொன்னும் உதிரம்போல் கண்சிவந்து
தருமா புரமெல்லாந் தவிடுபொடி யாயிடித்து
தங்கமதிற் கோபுரத்தைத் தரையோடே சாய்த்திடுவேன்
ஆமணக்கும் பருத்தியுமாய் அடரவிதைத்திடுவேன்
ஆண்பெண் சிறையாக அடங்கலும் யான்பிடிப்பேன்
தண்டு பயணமென்று தனிபேரி போடுமென்றாள்
வெட்டியானைத் தானழைத்து வீரமுரசறையுமென்றாள்

[1] படகம் = தம்பட்டம்.

ஆறுயிரம் பாண்டியர்கள் அடங்கலும் பயணமென்றுள்
இன்றுவெளிக் கூடாரம் இயலுடனே போடுமென்றுள்
சண்டாவை நாட்டுமென்றுள் தமுக்கை யடியுமென்றுள்
அப்போது சாம்பவனும் யானையின் மீதேறி
அடித்தான் பறையோசை அம்மதுரை தானதிர
மதுரைப் படைகளெல்லாம் வாருங்க ளென்றுசொல்லி
ஆயுதங்கள் கட்டிக்கொண்டு அனைவோரும் வாருமென்று
அடித்த பறையோசை அம்மதுரை நகர்கேட்க
மதுரைப் படைகளுடன் மகாசனங்க ளுள்ளவரும்
எண்ணுன்கு ஆயுதத்தை யெடுத்தரையிற் கட்டிக்கொண்டார்
அதிரதருஞ் சமரதரும் அத்ரத ரானவரும்
கலிங்கர் தெலுங்கர்களும் கன்னடிய ரானவரும்
ஈழத்து வங்கணரும் இளநாட்டுச் சோனகரும்
ஆரியரும் வீரியரும் ஆனமலை துளுவர்களும்
உடையவருஞ் சூதகரும் ஒட்டியரும் பப்பரரும்
குறவர் மறவர்களும் குச்சிலிய ரானவரும்
வன்னியர் துலுக்கர்களும் மராட்டிய ரானவரும்
வேடர்களும் வில்லியரும் வேணசன முள்ளவரும்
பட்டயஞ் சூரிகளும் பாரியவில் சமுதாடு
நிமிசா பெரியலகு நேரிசமாம் பெரியகத்தி
குலிசமுஞ் சூலிசமுங் குண்டுதுப் பாக்கிகளும்
மண்வெட்டி கோடாலி வல்லயம் இருப்புலக்கை
வாளுகளும் வேலுகளும் வளைதடியுஞ் சக்கரமும்
கண்டகோ டாலிகளும் கவுண்டுக்கல் உருண்டைகளும்
சிங்காணி பூச்சுவில்லும் சேனைவித ஆயுதமும்
ரம்பமும் பாசங்களும் நாலெட்டு ஆயுதமும்
எண்ணுன்கு ஆயுதத்தை யெடுத்தரையிற் கட்டினர்கள்
ஆயுதங்கள் கட்டிக்கொண்டு அநேகசனம் பயணமானர்
சட்டைதமான் வச்ரகபாய் தரித்தார்க ளெல்லவரும்

* சாம்பு=பறை; சாம்பு + அன் = சாம்பவன் = பறையடிப்போன் = பறையன்.

சண்டைக்கு முஸ்தீபாய்ச் சமர்த்தரெல்லாம் வருகிறாகள
வந்து நிறைந்தார்கள் வளம்பெரிய சேனையெல்லாம்
யானைகளோ ஆறுலட்சம் அசுவங்க ளேழுலட்சம
ஒட்டகங்கள் பத்துலட்சம் ஒன்றாகக் கூட்டினார்கள்
கார்மேகம் போலாகக் கறுத்தானைக் கூட்டங்களும்
வானத்து மேகம்போல மதயானைக் கூட்டங்களும்
செவ்வானம் போலாகச் சிவந்த புரவிகளும்
வந்து நிறைந்தனவே வளம்பெரிய அல்லியண்டை
பொன்னின்மலை நாடாளும் புகழ்பெரிய அண்ணால்களை
அண்ணலைத் தானழைத்து அம்மதுரை யாளுமென்றாள்
வென்று செயமடைந்து விருதுகட்டி வருமளவும்
செயித்து வருமளவுந் தென்மதுரை யாளுமென்றாள்
முத்துப் படிந்துறையும் மூப்பிமார் பட்டுடையும்
யானைப் படிந்துறையும் யாவும் பதனமென்றாள்
பவளம் படிந்துறையும் பட்டணமும் பத்திரங்காண்
கப்பற் படிந்துறையுங் கடற்சோங்கும் பத்திரங்காண்
செயித்து வருமளவுஞ் சீர்மதுரை யாளுமென்றாள்
பயணம் பயணமென்றாள் பயணபேரி யடியுமென்றாள்
அம்பெடுத்து வில்லெடுத்து அம்பறாத் தூணிகட்டி
எல்லாரும் பயணமென்று ஏறினாள் தேர்மேலே
வானத்து மீன்போலே மணிரதங்கள் வருகிறவே
ஆறு யிரந்தேரும் அணிஅணியாய்ப் போகிறவே
சொக்கலிங்கந் துணையென்று தேரை நடத்தினாளே
அச்சு கிறுகிறென்னும் யானைநெடுந் தேரசையும்
வண்டில் கிறிச்சியிடும் மதயானை கோஷமிடும்
குதிரை கனைத்துவர கோடிமன்னர் சத்தமிட
வெயிலுக் கெடுத்தார்கள் வெள்ளைநல்ல கூடாரம்
கானலுக் கெடுத்தார்கள் கறுப்புநல்ல கூடாரம்
பனிகளுக் கெடுத்தார்கள் பட்டுநல்ல கூடாரம்

* சமுதாடு = ஒருவிதக்கத்தி; சேரிசம் = எறிகின்ற ஆயுதம்; வச்சிராயுதம்; சூலிசம்=சூலம், ஓராயுதம்.

கறுப்பு [1]நிசான் சிவப்புநிசான் கலந்து பறக்கிறதே
அல்லிக் கொடிவிருது அசைகிறது தேர்மேலே
மஞ்சட் கொடிபறக்க மகரதோ ரணமசைய
வருகிறதே மூலபலம் மண்ணிலிடங் கொள்ளாதே
ஆற்றுமணல் போலே அடுக்கிட்டுச் சேனைவரும்
மீன்குஞ்சின் குழவைப்போல வேண செனங்கள்வரும்
காட்டுக் களாப்பூவும் காளானும் முளைத்ததுபோல்
சுற்றிக் குடைபிடித்தார் சூரியனும் தோற்றோட
பக்கங் குடைபிடித்தார் பகவானைக் காணுமல்
செந்தூ ளெழும்பினதே சூரியனைக் கப்பினதே
கருந்தூ ளெழும்பினதே கதிரோனைக் கப்பினதே
அடிபடுதே பேரிகைதான் அந்தரருந் தானதிர
யானைமேல் பேரிகையாம் குதிரையின்மேல் [2]டங்காவாம்
ஒட்டகமேல் [3]நகபத்து ஓசை யெழும்பினதே
வெண்கலப் பேரிகைகள் விருது முழங்கிறதே
பாஞ்சசன்யம் தேவதந்தம் பலவிருதுந் தான்முழங்க
சச்சரிகை வீணைகளும் தாக்கி முரசறைய
ஒற்றைவால் சங்கதுதான் ஊதிற்றே யுலகதிர
வருகிறதே மூலபலம் மண்ணும்விண்ணுந் தானதிர
மதுரா புரியைவிட்டு வன்காட்டிற் போகலுற்றார்
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தான்கடந்து
ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
வேங்கை யடர்ந்தவனம் வெண்களாப் பூத்தவனம்
கோங்கு பெருத்தவனம் கொன்றைகளாப் பூத்தவனம்
அண்டர்கண் டறியாத தண்ட வனங்கடந்து
அல்லியம்மாள் தருமாபுரி அடுத்தாள் தளத்துடனே
பட்டணத்தைச் சுற்றியெங்கும் பாளையங்கள் சூழ்ந்தனவே
பஞ்சவர்ணக் கூடாரம் பலதிசையும் போட்டார்கள்

---

[1] நிசான் (இந்துஸ்தானி) = கொடி.
[2] டங்கா = ஒருகட்பறை. [3] நகபத் = (இந்துஸ்தானி) வாத்தியம்.

1 முத்திரிக்கை போட்டாளே முடிமன்ன ராசாத்தி
2 சண்டாவை நட்டார்கள் தமுக்கடித்தார் பாளையத்தில்
சண்டையின் பேரிகையைத் தானடித்தார் பாளையத்தில்
அடிபடுதே ரணபேரி அடிவானத் திடிபோலே
கோடைகாலத் திடிபோலே குமுறுதே ரணபேரிகை
செவ்வானத் திடிபோலே சேர முழங்கிறதே
சத்தத் தொனிகளெல்லாம் தருமராசர் கேட்டுவிட்டார்
காணுமல் மங்கிலியம் கட்டினு ரவள்கழுத்தில்
பொய்ச்சத் தியம்பண்ணிப் புகழ்வீமன் வந்துவிட்டான்
ஆகையினுற் சண்டைசெய்ய அநேகதளங் கூட்டிவந்தாள்
சண்டைபண்ணி செலிக்கச்சொல்லும் சாமர்த்ய ராஜாவை
வந்தாலே யாச்சுது வாரம விருந்தாக்கால்
நாளை-கோட்டை தனைபிடித்து கொத்தளமுந் தானிடிப்போம்
தங்கமதிற் கோபுரத்தைத் தரையோடே சாய்த்திடுவோம்
ஆமணக்கும் பருத்திகளும் அடர விதைத்திடுவோம்
ஆண்பெண் சிறையாக அடங்கலும் பிடித்திடுவோம்
கடுகி வரச்சொல்லும் கட்டழக ராஜர்களை
என்ற-அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அலங்காரத் தூதுவனும்
சந்தன வடிவழகர் தருமராண்டை வந்துவிட்டான்
வணங்கி நமஸ்கரித்து மந்திரியு மேதுசொல்வான்
மதுரா புரியாளும் வாழ்வரசி யல்லிக்கு
காணுமல் மங்கிலியம் கட்டினு ரவள்கழுத்தில்
பொய்ச்சத் தியம்பண்ணிப் புகழ்வீமர் வந்தாராம்
ஆகையி னுலேதான் அல்லிதளம் கூட்டிவந்தாள்
சண்டைக்கு வந்தாலே அல்லாது தார்வேந்தே
கோட்டையை யிடித்துவிட்டுக் 3 கொம்மையழிப் பேனென்ருள்
சண்டைக்கு வரச்சொன்னுள் தருமலிங்க ராஜாவே
என்று சரணமிட்டான் இயலான மந்திரியும்
தக்க புகழுடைய தருமராவர் தாங்கேட்டு
மாயன்பெருமாளின் மதிமுகத்தைத் தாம்பார்த்து

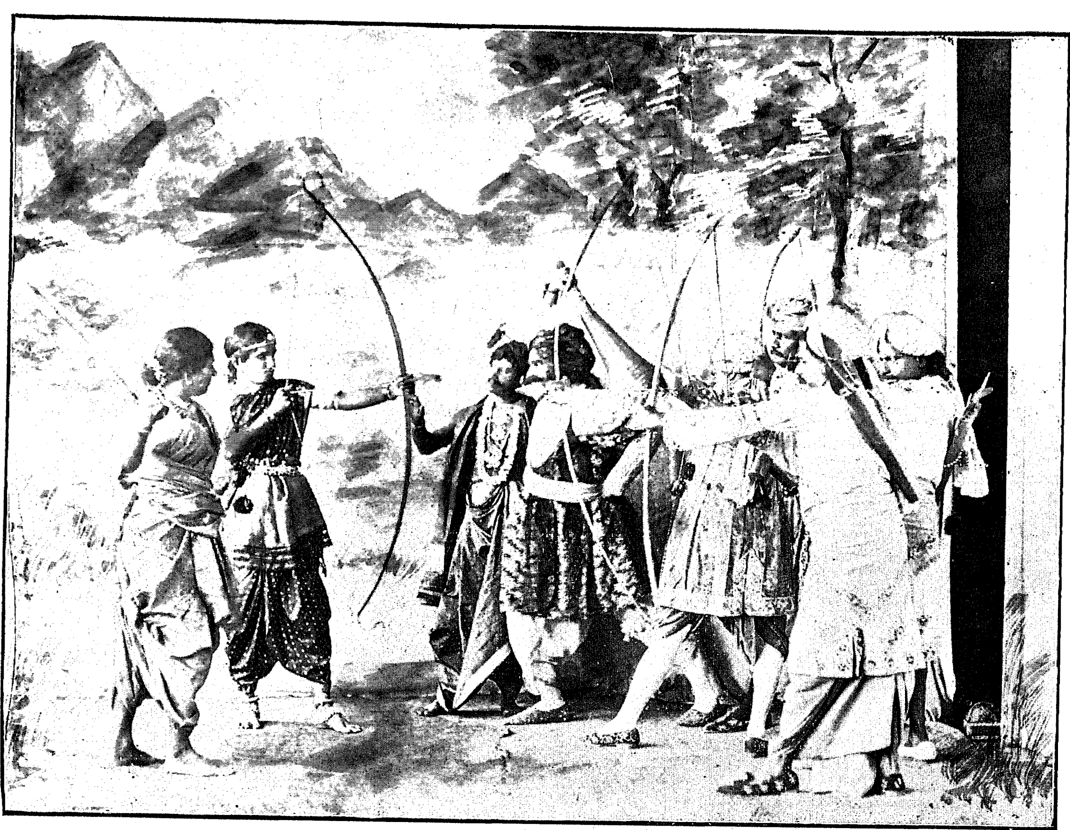
1 முத்திரிக்கை - முற்றுகை. 2 சண்டா - கொடி.
3 கொம்மை - கொத்தளம்.

தையல் விளங்கொடிக்குச் சத்தியஞ் செய்யவென்று
தென்மதுரை போனீரே சேதியென்ன சொல்லுமென்றார்
அங்கே நடந்ததொரு அதிசயத்தைச் சொல்லுமென்றார்
[1] மறலிமைந்தர் தருமருக்கு மாயவனு மேதுசொல்வார்
மண்டலத்து ராஜாக்கள் வந்துசத்தியம் பண்ணினார்கள்
வெற்றி மதயானை வீமராஜ னேதுசெய்தான்
கொதிக்கிற நெய்தனிலே கொப்பெனவே கைதுவைத்து
சத்தியத்தைச் செய்யாமல் தாமங்கள் வாழ்மார்பன்
கொதிக்கிற நெய்யிருந்த கொப்பரையைத் தானெடுத்து
நெய்யைக் குடித்துவிட்டு நிமிஷ முருட்டிவிட்டான்
மதப்பட்ட வீமன்செய்த வன்மையினு லிப்போது
சண்டைக்கு வந்தாளே சாமார்த்திய முள்ளகன்னி
சண்டைக்கு வந்தவளைச் சற்றும்விட லாகாது
சண்டை களைச்செய்து சமர்த்தறிய வேணுமென்றார்
வந்தசண்டை விடலாமோ வளம்பெரிய தருமரேநீர்
பின்னுக் கிடைந்தாலே பெண்ணரசி விடுவாளோ
வென்று செயிக்கவேண்டும் வீரபட்டஞ் சூட்டவேண்டும்
என்ற-இவ்வார்த்தை கேட்டவுடன் எமன்மைந்த ரேதுசொல்வார்
யாரை யனுப்பிவைப்போம் அமர்செய்து வருவதற்கு
எவரை யனுப்பிவைப்போம் எம்பெருமாள் சொல்லுமென்றார்
நகுல சகாதேவ ராஜாக்கள் தங்களையும்
வெற்றி மதயானை வீமனையு மனுப்புமென்றார்
கூட வெகுசனத்தைக் கூட்டி யனுப்புமென்றார்
நானுங்கூடப் போகிறேன்காண் ராஜாவே அஞ்சாதீர்
வென்று செயமாகி வெளிப்பட்டு வருவேனென்றார்
மனதுக் கிசைந்தபடி மாயனே செய்யுமென்றார்

பாண்டவர் அல்லியரசாணியோடு சண்டை செய்ய வருதல்.

தருமரது சேனைகளே சகலசெனம் வாருமென்றார்
இன்றுவெளிக்கூடாரம் இயலுடனே போடுமென்றார்

[1] மறலிமைந்தர் - எமனுடையகுமாரர்.

அல்லி பஞ்சபாண்டவரோடு யுத்தஞ்செய்தல்.

சண்டைபேரி யடியுமென்றார் சண்டாவை நாட்டுமென்றார்
பாளையங்க ளுள்ளவெல்லாம் பயணபேரி யடியுமென்றார்
ஆரடா தேர்ப்பாகா அலங்கரிநந் தேரையென்றார்
தேர்ப்பாகன் தானும்வந்து தேரை யலங்கரித்தான்
ஆறுவண்டி நூறுசட்டம் அழகான குத்துக்கால்கள்
குத்துக்கால் சொப்பனிட்டு கொடுங்கைத் திரைவளைத்து
கும்ப கலசமது கொடுங்கை யலங்கரித்து
தேரை யலங்கரித்துத் தேர்ப்பாகன் கொண்டுவந்தான்
அலங்காரச் சேலையினால் அலங்காரம் பண்ணினாரே
நாலுபக்கஞ் சாலர்களும் நவரத்ன தோரணமும்
கண்ணாடிச் சல்லிகட்டிக் கவரிமான் சுங்குவிட்டு
[1] ஐந்துகொத்து ஆராய்ச்சி அநந்தமணி கட்டினாரே
நவகண்ட வீரமணி நான்குபக்கங் கட்டினாரே
மாவிலைத் தோரணமும் வாழைமரங் கட்டினார்கள்
நான்கு புரவிகளை நன்றாய்க் குளிப்பாட்டி
நான்குகால் வண்டயமாம் நடுக்கழுத்திற் கொலுசுகளாங்
முன்னாலே சுட்டிகளும் பின்னாலே குச்சுகளும்
மாணிக்கக் கடிவாளம் வாயிற் கொடுத்தானே
நான்கு குதிரைகளை நன்றா யலங்கரித்தான்
தேரிலே கட்டினானே சீரான புரவிதன்னை
சாய்ந்திருந்து சண்டைசெய்யச் சாருமணை போட்டானே
குனிந்திருந்து சண்டைசெய்யக் கூடவே மேடையிட்டான்
ஒஞ்சரித்துச் சண்டைசெய்ய ஒருகுதலை யணைகளிட்டான்
சந்தனப் பொட்டுமிட்டு சாம்பிராணித் தூபமிட்டான்
தேரை யலங்கரித்துத் தேர்ப்பாகனோட்டிவந்தான்
அலங்கரித்தே னென்றுசொல்லி அடிபணிந்து தெண்டனிட்டான்
வெற்றி மதயானை வீமராசன் தானெழுந்தான்
நகுல சகாதேவ ராச ரெழுந்திருந்தார்
ஆயர் பெருமாளும் அரிராமர் தாமெழுந்தார்

---

1 ஐந்துகொத்து ஆராய்ச்சி - விளைந்தகாம் பொன்றில் ஐந்துமணிகள் கொத்தாயிருப்பன.

வாகுவல யந்தோளில் மகுட மணிமுடியில்
வாளுகளும் கத்திகளும் வலதுகையில் தானணிந்தார்
அம்புவில்லுந் தாமெடுத்தார் அம்பறாத் தூணிவைத்தார்
சட்டைதமான் வச்ரகபாய் தாமணிந்தா ராசர்களும்
சிறுஉருண்டை சுண்டுவில்லும் சிங்காணிப் பூச்சுவில்லும்
கண்டகோ டாலிகளும் கவண்கல்லும் சக்கரமும்
வச்சிர கதையணிந்தான் மதவீம ராசனவன்
தண்டா யுதமெடுத்தான் சத்திவேல் தாமெடுத்தான்
சண்டைக்கு முஸ்தீபாய்ச் சமர்த்தன் வெளியானான்
அருச்சுன னதுவறிந்து ஆயரண்டை யோடிவந்தான்
மாயன் பெருமாளே மலரடியில் யான்சரணம்
அல்லி யவளோடே அமருக்குப் போகிறீரோ
அவள்மேலே யம்புபட்டால் ஆவி யுருகிவிடும்
சீவ னழிந்திடுவேன் செலவழிந்து போவேனென்றான்
மாண்டு மடிந்திடுவேன் மாதருக்குப் பாணம்பட்டால்
எந்தவித மானாலும் இட்டுவர வேண்டுமையா
பொற்கொடி மாதரசைப் பிடித்துவந்து சேருமையா
நல்லது அருச்சுனரே நமக்குத் தெரியவரும்
எந்தவித மானாலும் இட்டுவந்து சேர்க்கிறேன்போ
உன்-மனதுக் கிசைந்தபடி மன்னவனே செய்கிறேன்போ
என்றது சொன்னாரே எம்பெருமாள் ஆண்டவரும்
அப்போது அருச்சுனனும் ஆணழகன் தானெழுந்து
வெற்றி மதயானை வீமனண்டை யோடிவந்தான்
மதகரியான் வீமனுக்கு வணங்கி நமஸ்கரித்தான்
அண்ணா மதவீமா அடியே னொருவார்த்தை
அல்லி யவள்மேலே அமருக்குப் போறீரோ
அண்ணா அவள்மேலே அம்பு தொடுக்காதீர்
வில்வித்தை செய்யவேண்டாம் மெல்லியந்த அல்லியரைத்
தந்திர மாய்ப்பிடித்து தமையரே கொண்டுவாரும்
என்று தொழுதானே எழில்விசய னருச்சுனனும்
அப்போது வீமராசன் ஆணழகன் ஏதுசொல்வான்

நல்லது தம்பியரே நமக்குத் தெரியவரும்
என்றுசொல்லி மதவீமன் ஏறினன் தேர்மேலே
ஏறவே தேர்மேலே எடுத்தார் நெடுங்குடையை
முத்துக் குடைகளெங்கும் முழுவயிர நற்குடையும்
பட்டுக் குடைகளெங்கும் பலதிசையுந் தான்பிடித்தார்
கிருஷ்ணரது தேர்மேலே கெருடக் கொடிபறக்க
வீமரது தேர்மேலே வீரசிங்கக் கொடிபறக்க
நகுலரது தேர்மேலே நாமக் கொடிபறக்க
சகாதேவன் தேர்மேலே சாஸ்திரக் கொடிபறக்க
அச்சு கிறுகிறென்னும் யானைநெடுந் தேரசையும்
வண்டில் கிறிச்சியிடும் மதயானை கோஷ்டமிடும்
குதிரை கனைத்துவரக் கோடிமன்னர் சத்தமிட
யானைசேனை பரிவாரம் அடங்கலும் வருகிறதே
செந்தூ ளெழும்புவது சூரியனைக் கப்புறது
கருந்தூ ளெழும்புவது கதிரோனைக் கப்புறது
மண்தூ ளெழும்புவது மண்டலத்தைக் கப்புறது
அடிபடுதே ராயபேரி அந்தகாரந் தானதிர
வெண்கலப் பேரிகைதான் விருது முழங்கிற்று
சண்டைசண்டை யென்றதிர்ந்து சண்டைபேரி யடிபடுதே
வெற்றிவெற்றி யென்றுசொல்லி வெற்றிநகா ரடிபடுதே
ரணங்கள் ரணங்களென்று ரணபேரியடிபடுதே
கோடைகாலத் திடிபோலே குமுறுதே ரணபேரி
அடிவானத் திடிபோலே அடிபடுதே ரணபேரி
அண்டங் கிடுகிடென்ன அடிபடுதே ரணபேரி
மண்தூளுஞ் செந்தூளும் மண்டலத்தைக் கப்பினவே
வருகிற சனங்களெல்லாம் மட்டு மிதங்களில்லை
பட்டணத்தைத் தான்கடந்து பாளையம் வருகிறதே
யூகம் பிரித்தார்கள் யுத்தங்கள் செய்யவென்று
வந்து முனைதொடுத்தார் வளம்பெரிய சேனையெல்லாம்
இருதரத்துப் பாளையங்கள் எட்டி நெருங்கினவே
[1] உத்தி பிரித்தார்கள் யுத்தமும் பண்ணுகிறார்

1 உத்தி - இசைவானவகுப்பு.

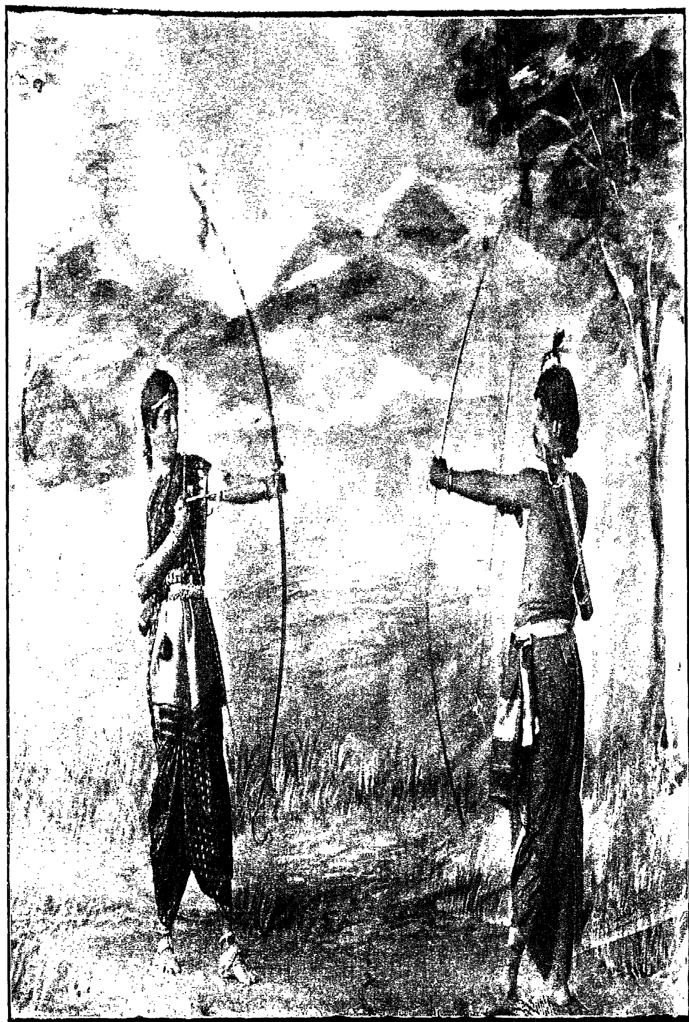
வில்வளைத்து நாரிபூட்டி வேணபாணந் தொடுத்தார்கள்
சரமேற் சரம்பொழிந்தார் சாமர்த்திய முள்ளவர்கள்
அதிரதரும் சமரதரும் சமரதரும் அதிரதரும்
கலிங்கர் தெலுங்கர்களும் தெலுங்கர் கலிங்கர்களும்
கன்னடியர் வன்னியர்கள் வன்னியர்கள் கன்னடியர்
சத்திரியர் முத்திரியர் முத்திரியர் சத்திரியர்
யானையோடு யானைதாக்க அசுவத்தோடு அசுவந்தாக்க
ஒட்டகமும் ஒட்டகமும் ஒன்றாகப் போர்செய்யும்
ஒருவருக் கொருவராக யுத்தங்கள் பண்ணுகிறார்
எட்டிற்றே நல்லசண்டை எழும்பிற்றே ரணபேரி
மூள்கிறதே நல்லசண்டை முழங்கிறதே ரணபேரி
வந்து முனைதொடுத்தாள் வாழ்வரசி யல்லியம்மாள்
வெற்றிமதயானை வீமராசன் தான் பார்த்து
வந்து வளைந்தானே வல்லிடிபோல் தேர்திருப்பி
தேரைத் திருப்பிக்கொண்டான் செங்கையில் வில்லெடுத்தான்
வில்வளைத்து நாரிபூட்டி வில்லைக் [1]குணத் தொனிசெய்து
அம்பு தொடுத்தானே அல்லியவள் மேலாக
வாரிப் பொழிந்தானே வளம்பெரிய அஸ்திரத்தை
வாயுவாஸ் திரங்களுடன் வருணாஸ் திரங்களுடன்
இமையாஸ் திரங்களோடு இந்திராஸ் திரங்களுந்தான்
சூரியனது அஸ்திரமாம் சுப்பிரமணியர் அஸ்திரமாம்
ராமச்சந்திரர் அஸ்திரமாம் லக்ஷுமண ரஸ்திரமாம்
மூடுபனி போலாக மூடுகிவிட்டான் பாணமது
பாணம்வரும் வேகந்தன்னைப் பார்க்க முடியாது
சரவருஷம் போலாகச் சரமேற் சரந்தொடுத்தான்
கண்டாளே அல்லியம்மாள் கண்கள் சிவந்தாளே
சீறி யெரிபறந்து சிங்கத்தைப் போற்கதும்பி
கழுத்திலே மங்கிலியங் கட்டினது ஆரடாசொல்
திருட்டுப் பயலேயுன் சிவன் பறித்திடுவேன்
சண்டிப் பயலேயுன் சமர்த்தை யழிப்பேன்பார்

[1] குணம் தொனி - குணத்தொனி - வில்லின் கயிற்றோசை.

என்சமர்த்துஞ் சேவகமும் இப்போ தெரியுமடா
அல்லி பெயரைச்சொன்னால் அழுதபிள்ளை வாய்மூடும்
அல்லி பெயரைச்சொன்னால் அண்டரண்டங் கிடுகிடெனும்
அல்லி பெயரைச்சொன்னால் கல்லுந்தெய்வங் கூத்தாடும்
அரைநாழிக் கொள்ளையிலே அந்தகனூர் சேர்த்திடுவேன்
என்று-தேரைத் திருப்பினளே செங்கையிலே வில்லெடுத்தாள்
பம்பரம் போலாகப் பார ரதந்திருப்பி
சக்கரந் திகிரிபோலே சமர்த்துடனே தேர்திருப்பி
வில்வளைத்து நாரிபூட்டி விட்டாள் சரபாணம்
தொட்டாளே வில்லதனை தொடுத்தாளே சரபாணம்
விட்டாள் சரபாணம் மேகங்கள் தாம்மறைய
ஆகாய முள்ளதெல்லாம் அம்பாலே பந்தலிட்டாள்
அம்பு வரும்விதங்கள் ஆற்றமுடி யாது
பாணம் வரும்விதங்கள் பார்க்கமுடி யாது
கார்த்திகை மாதத்திலே கனத்தமழை வந்தது போல்
ஐப்பசி மாதத்திலே அடர்ந்தமழை வந்ததுபோல்
சோனை மழைபோலே சொரிகிறாள் பாணங்களை
அக்கினி அஸ்திரங்கள் அனந்தம் பொழிகிறாளே
நெல்லிப் பழம்போலே நெருங்கிற்றே கொப்புளங்கள்
அருநெல்லிப் பழம்போலே அங்கமெல்லாங் கொப்புளிக்க
நான்குநாள் மட்டாக நல்லசண்டை பண்ணுகிறார்
தன்மேல்வரும் பாணமெல்லாம் சங்கரிப்பான் வீமாசன்
ஒருவர்விட்ட பாணமது ஒருவர் விலக்கிக்கொண்டார்
இருவர்சமானமாக இனியசண்டை பண்ணுகிறார்
வீமன்விடும் பாணத்தினால் வெகுசனங்கள் மாளுகிற
யானையின்மே லிருந்ததுரை அறுந்து விழுகிறார்
குதிரையின்மே லிருந்ததுரை கொக்கரித்து விழுகிறார்
ஒட்டகமே லிருந்ததுரை ஓலமிட்டு விழுகிறார்கள்
அம்மாடி யென்றுசொல்லி அறுந்து விழுவார்கள்
தென்னங்காய் போலாகச் சேனைதலை யுருளவிட்டான்
பனங்காய்கள் போலாகப் பறித்தெறிவான் சேனைதலை

அறுந்த தலைகளெல்லாம் [1] அம்மானை யாடுதங்கே
பெட்டியும் பேழைபோலே பெலிகொடுத்த தலைகள்போலே
சட்டிகள் பானைபோலே தலைகள் உருளவிட்டான்
அம்மாடி யென்றுசொல்லி அநேகந் தலையுருளும்
கால்களற்றுப் போய்விடவே கைகளற்றுப் போய்விடவே
ஈரல் குடல்சரிந்து இருநிலத்தில் விழுவாரும்
மணிக்குடல்கள் தான்சரிந்து மண்ணில் விழுவாரும்
நிலம்பூச்சிப் போலாக நிலத்தில் நசுங்கலுற்றார்
சாகிற உணிபோலே தரையில் நசுங்கலுற்றார்
செத்த சனங்களென்றால் செப்ப முடியாது
அல்லியின்றன் பாளையங்கள் அலைந்தலைந்து ஓடிறவே
சண்டைபண்ண மாட்டாமல் சலாம்பண்ணி ஓடலுற்றார்
ஆயுதத்தைத் தூரவைத்து அருகேசலாம் பண்ணுவாராம்
பண்டார மென்பாராம் பரதேசி யென்பாராம்
நாமத்தைக் காட்டுவாராம் நான்தாத னென்பாராம்
பூணூலைக் காட்டுவாராம் பிராமண னென்பாராம்
பிச்சை யிரந்துண்ணப் புறப்பட்டோ மென்பாராம்
ஆயுதத்தைத் தூரவைத்து அருகேசலாம் பண்ணி
ஐயகோ தெய்வமென்று அலைகிறவே பாளையங்கள்
வடுக ரெல்லாம் நீளென்பார் வண்டமிழர் தண்ணீரென்பார்
துலுக்கரெல்லாம் பாணியென்று சொல்லிப் புலம்புகிறார்
தண்ணீர் தண்ணீர்என்று தவித்துப் புலம்புகிறார்
மார்பளவு ரத்தாறு வழியவிட்டான் வீமசேனன்
பிடாரியது கோவிலிலே பலிகொடுக்கும் கடாக்களைப்போல்
அம்மையார் கோவிலிலே ஆடுவெட்டும் பாவனைபோல்
துள்ளுகிற தலைகளெல்லாம் செருக்களங்கள் கொள்ளவில்லை
ரத்தாறு யோடினதே ரணமுண்டங் கொக்கரிக்க
இந்த விதமாக இனியபோர் செய்வதிலே
தேவாதி தேவரெல்லாஞ் செப்புவா ரோர்வார்த்தை
ராமரது சண்டைஎன்பார் ராவணன் சண்டைஎன்பார்

[1] அம்மானை - இது மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்று.

அல்லி கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்தல்.

சூரபத்மா சண்டைஎன்பார் சுப்பிரமணியர் சண்டைஎன்பார்
வீரபத்ரன் றன்னோடு வேள்விதக்கன் சண்டைஎன்பார்
வீமனைப்போற் சண்டைசெய்வார் யாருமில்லை மேதினியில்
வெற்றி மதயானை வீமனவன் பின்னிடையான்
நான்குநாள் மட்டுமவன் நல்லசண்டை பண்ணுகிறான்
அல்லிப் பெருமாளும் [I]ஆக்கிரமித்துப் பற்கடித்து
ஆலவாய்ச் சொக்கரென்னும் ஆண்டவரைத் தானினைந்து
திவ்வியாஸ் திரமதனைத் தூபமிட்டுத் தானெடுத்தாள்
மந்திர தூபமிட்டு வீமன்மேல் ஏவிவிட்டாள்
மார்பளவு வாங்கியே தோள்பிளக்கத் தொடுத்துவிட்டாள்
அது-மேலிட்டு வருகிறதே வீமனது தேர்மேலே
வாயில் நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுவே
தேரு முடைந்ததே செம்புரவி செத்ததே
போட்டசட்டை வச்ரகபாய் பொடிபொடியாப் போச்சுதே
சட்டைதமான் வச்ரகபாய் தவிடுபொடி யாச்சுதே
சரீரங்க ளுள்ளதெல்லாம் சல்லடைக்கண் ணாச்சுதே
மானங் குலைந்தானே மதகரியான் வீமசேனன்
விழுந்து எழுந்தவனும் வெட்கங்கெட் டோடிவிட்டான்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் யுத்தம்.

மாயன் பெருமாளும் மலைராமர் கண்டுவிட்டார்
கைமோசம் வந்ததென்று கரியமால் தேர்திருப்பி
வந்துமே சண்டைசெய்தார் மயிலனையாள் முன்னாலே
பம்பரம்போல் தேர்திருப்பிப் பாணந் தொடுத்துவிட்டார்
அல்லிப் பெருமாளும் ஆக்கிரமித்துப் பற்கடித்து
சொக்கரைத் தான்நினைத்துத் தொட்டாள் நெடும்பாணம்
இருவ ரிரதங்களும் இருநிலத்தில் தாம்சுழல
விட்டாள் சரபாணம் மேகவண்ணன் தேர்மேலே
வாயுவாஸ் திரங்களவை வருணாஸ் திரங்களவை
வச்சிர பாணமதை வாரிச் சரம்பொழிந்தாள்

[I] ஆக்கிரமித்து=கோபித்து.

ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஒருகோடி பாணம்விட்டாள்
சூரியனைத் தான்மறைத்தாள் தொடுத்தவித பாணந்தம்மால்
ஆகாய முள்ளதெல்லாம் ஆம்பாலே பந்தலிட்டாள்
பெருமாளும் அல்லியரும் பிரியாத சண்டைபண்ணூர்
மாளுஞ் செனங்களென்றால் மட்டு மிதங்களில்லை
செத்த செனங்களென்றால் செப்ப முடியாது
ஐயகோ தெய்வமென்று அலறுதே பாளையங்கள்
யானைமே லுள்ளவர்கள் அபயமிட்டு மண்ணைக்கவ்வ
குதிரைமே லுள்ளவர்கள் கொக்கரித்து மண்ணைக்கவ்வ
ஒட்டகமே லுள்ளவர்கள் ஓலமிட்டுக் கீழ்புரள
யானைத் தலைகளவை அபயமிட்டுக் கீழ்புரள
குதிரைத் தலைகளவை கொக்கரித்துத் தான்விழவே
ஒட்டகத்தின் தலைகளவை ஓலமிட்டுக் கீழ்புரள
இந்த விதமாக இனியசண்டை பண்ணுகிறூர்
அலைகடல் சத்தம்போலே அபயமிட்டார் வெகுசனங்கள்
கூக்குர லிடுகிறவே கூட்டமிடும் பாளையங்கள்
அபயம் சிவாவென்று அலைகிறவே வெகுசனங்கள்
வடுகரெல்லாம் நீளென்பார் வண்டமிழர் தண்ணீரென்பார்
துலுக்கரெல்லாம் பாணியென்று துடிதுடித்துக் கூவுகிறூர்
தண்ணீர்தண்ணீ ரென்றுசொல்லித் தவிக்கிறவே பாளையங்கள்
அப்போது அல்லியம்மாள் அதிகமான கோபமதாய்
வச்சிர பாணந்தன்னை மந்திர தூபமிட்டு
மாயாது தேர்மேலே வலிந்து இழுத்துவிட்டாள்
இந்திர னஸ்திரமாம் இடிபகவா னஸ்திரமாம்
ராமச்சந்திரன் அஸ்திரமாம் நாராயணன் அஸ்திரமாம்
அக்கினியின் அஸ்திரமாம் அனந்தம் பொழிகிறூளே
ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஒருகோடி பாணம்விட்டாள்
வாரிப் பொழிந்தாளே வரம்பெற்ற அஸ்திரங்கள்
எடுத்துப் பொழிந்தாளே ஏழுலட்சம் பாணங்களை
விழித்தகண் சிமிட்டாமல் பொழிந்தாள் ஒருசாமம்
பாதாள மூடுருவப் பாணந் தொடுத்தாளே

ஆயன் சரீரமெல்லாம் அங்கம் பிளக்கடித்தாள்
மாயன் சரீரமெல்லாம் ரத்தமய மாக்கிவிட்டாள்
சல்லடைக் கண்போலே சரீரமெல்லாந் துளைத்துவிட்டாள்
மயிருக் கொருபாணம் மங்கைநல்லாள் தான்தொடுத்தாள்
வில்பிடித்த கைகளெல்லாம் மெத்தச் சிவந்தனவே
கைகளும் சோர்ந்திடவே கன்னியரும் பாணம்விட்டாள்
ஆகாய தேவரெல்லாம் அல்லியரைப் புகழ்ந்தார்கள்
இந்தப் படியாக இடர்செய்யும் வேளையிலே
இவனோ வெகுபாரம் என்று மனதிலெண்ணி
இடிபாண மொன்றை யெடுத்தாளே யல்லியம்மாள்
மார்பளவு வாங்கியே தோள்பிளக்கத் தொடுத்துவிட்டாள்
வாயில் நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுகாண்
தேரு மொடிந்ததே செம்புரவி நாலும்போய்
சட்டைதமான் வச்ரகபாய் தவிடு பொடியாகியது
செங்கையில் வில்லழிந்து தேகசட்டை தானழிந்து
பாததியா யோடுகிறார் பாளந்தா ரெம்பெருமாள்
கைமோசம் வந்ததென்று கரியமா லோடிவிட்டார்

சகாதேவன் யுத்தம்.

கண்டான் சகாதேவன் கரியமா லோடுவதை
தேரைத் திருப்பினன் செங்கையிலே வில்லெடுத்தான்
வந்து வளைந்தானே வல்லிடிபோல் சகாதேவன்
பேரிகை யடிபடவே போயெதிர்த்தான் அல்லியுடன்
சண்டைபே ரிகையறைந்து சமர்த்துடனே வந்தெதிர்த்தான்
கண்டாளே அல்லியவள் கண்ணிரண்டுந் தாம்சிவக்க
ஒருபாணம் விட்டாளே உலகமெல்லாந் தானதிர
பேரிகையைக் கிழித்தாளே பெரியடமா தான்கிழித்தாள்
இடிக ளிடித்ததுபோல் இளையோன்தன் தேருடைத்தாள்
வச்சிர பாணம்விட்டு மார்பைப்பத்த லாய்க்கிழித்தாள்
விழுந்தா னெழுந்திருந்தான் வெட்கங்கெட்டு ஓடிவிட்டான்

சகாதேவன் அல்லியைப் புலிக்கூண்டு செய்து அதில் பிடித்தது.

எந்த விதத்தினாலே இவளைச் செயித்திடலாம்
அடங்காத நீலிதன்னை அடக்கும்வழி யெப்படிதான்
என்றது தானினைந்து இன்பச் சகாதேவன்
உள்ளங்கை சாஸ்திரத்தை உத்தியுடன் தான்பார்த்தான்
பாதாள அஞ்சனத்தைப் பார்த்தான் சகாதேவன்
பத்துசுற்று புலிக்கூண்டைப் பாங்குடன் கொண்டுவந்து
சூதுபண்ணி யல்லியரைப் [1]போனி லடைக்கவேண்டும்
இல்லாமற் போனாக்கால் இவளைச் செயிக்கமாட்டோம்
இவள்கையால் மாளுவது எல்லவரும் நிச்சயந்தான்
என்று-சாஸ்திரத்தைத் தான்பார்த்துத் தளர்ந்தான் சகாதேவன்
[2] செருக்களத்தை விட்டவனுஞ் சீக்கிரமாய்ப் போகலுற்றான்
மாளிகையில் போய்ச்சேர்ந்தான் மன்னன் சகாதேவன்
விசுவபிர்மா தச்சர்களை விரைந்தோடி யழையுமென்றான்
அப்போது காவலர்கள் அழைத்தோடி வந்தார்கள்
ஆயிரந் தச்சர்களை அழைத்துவந்து விட்டார்கள்
வந்து பணிந்தார்கள் மன்னன்சகா தேவனைத்தாம்
எம்மை யழைத்தபணி யாதென்று கேட்டார்கள்
நிமிஷமரை நாழிகையில் நிருமிப்பீர் புலிக்கூண்டு
ஒருபக்கம் பார்த்தாலே உச்சிதத்தேர் போலிருக்க
மறுபக்கம் பார்த்தாலே மச்சுவீடு போலாக
மற்றொரு பக்கமது வளம்பெரிய கோட்டையதாய்
பத்துச்சுற்றுக் கோட்டையதாய்ப் பக்கங் கதவுவைத்து
வாசலுக்கு வாசலது வச்சிரத்தாள் போட்டுவைத்து
சாவியுஞ் சங்கிலியுந் தாழ்ப்பாளும் வையுமென்றான்
ஆயிரந் தச்சர்களும் அக்கணமே சொப்பனிட்டார்
நிமிஷமரை நாழிகையில் நிருமித்தார் விசுவபிர்மர்

---

1 போன் - பொறி. 2 செருக்களம் - யுத்தகளம்.

சோடித்தோ மென்றுசொல்லித் தொழுதவர்கள் போனார்கள்
அப்போது சகாதேவன் அக்கணமே தானெழுந்து
தேரைத் திருப்புகிற சூதனைத் தானழைத்து
குதிரை யலங்கரித்துக் கூண்டிலே கட்டுமென்றான்
சாத்திரக் கொடிவிருதைச் சமர்த்துடனே கட்டுமென்றான்
அப்போது பாகனவன் அதிதுரித முடனெழுந்து
பாராசாரி குதிரைகளைப் பாங்கா யலங்கரித்துக்
கூண்டுக் கழகாகக் குதிரைகளைக் கட்டினானே
சாஸ்திரக் கொடிவிருதைச் சமர்த்துடனே கட்டினானே
அங்கே சகாதேவன் அம்புவில்லுங் கைப்பிடித்து
ஏறினான் கூண்டதனில் எடுத்தடித்தார் பேரிகையை
திறவுகோல் கைப்பிடித்துச் சூதனவ னேறினானே
கூண்டைத் திருப்பியே கொண்டுபோனான் பாளையத்தை
செயம்பெற்ற சகாதேவன் செங்கையிலே வில்லெடுத்தான்
சண்டைசண்டை யென்றுசொல்லி சண்டைபேரி யடிபடுது
வெற்றிவெற்றி யென்றுசொல்லி வெற்றிநகா ரடிபடுது
ரணங்கள் ரணங்களென்று ரணபேரி யடிபடுது
கண்டாளே அல்லியம்மாள் காற்றைப்போல் தேர்திருப்பி
வந்து வளைந்தாளே வல்லிடிபோல் வில்வளைத்தாள்
எட்டுதே நல்லசண்டை எழும்புதே ரணபேரி
மூளுதே நல்லசண்டை முழங்குதே ரணபேரி
விட்டாள் சரபாணம் மேனியெல்லாந் தான்மறைய
ஒருவர் விடும்பாணம் ஒருவர் விலக்கிக்கொள்வார்
இருவர் விடும்பாணம் இருவர் விலக்கிக்கொள்வார்
அர்த்தசந்த்ர பாணமதி லல்லியொரு பாணம்விட்டாள்
சகாதேவன் வில்முறிய சமர்த்துடனே பாணம்விட்டாள்
வேகமா மாகவந்து வில்லை முறித்ததது
வில்லு முறிந்திடவே வேந்தன் சகாதேவன்
வாள்கே டகமெடுத்து மண்ணிற் குதித்தானே
கண்டாளே அல்லியம்மாள் கடுகியவள் கோபமதாய்
கேடயமும் வாளெடுத்துக் கெர்ச்சித்துக் கீழ்குதித்தாள்

முன்கந்து பின்கந்து முப்பத் திரண்டுகந்து
இந்த்ரசால வித்தையினுல் எழும்பிவந்தான் சகாதேவன்
அப்போது அல்லியவள் ஆரணங்கு மேதுசெய்வாள்
காரணங்கள் போடுகிருள் கைலாகு பண்ணுகிருள்
கருடபாச்சல் தானெடுத்துக் கடுகவே பாயுகிருள்
புலியும் புலியுமாய்ப் போயெதிர்த்த பாவனைபோல்
யானையும் யானையுமாய்ச் சீறி யெழுந்ததுபோல்
கொக்கரித்து ரவுளியிட்டுக் கொற்றவனும் பாயுகிருன்
துள்ளுமான் குட்டியைப்போல் துள்ளுகிரு ளல்லியம்மாள்
ஓடி யொளிப்பவன்போல் உபாயமாய்ச் சகாதேவன்
கூண்டிற் குதித்தானே கொப்பெனவே சகாதேவன்
ஓடிப்போரு னென்றெண்ணி உத்தமியா ளல்லியம்மாள்
கூடக் குதித்தாளே கூண்டிலே பாய்ந்தாளே
முன்வாசற் புகுந்தவனும் பின்வாச லோடலுற்ருன்
அவ்வாசற் பாய்ந்தாளே அல்லிமலர் நாயகியாள்
மூன்ரும் வாசற்புகுந்து நாலாம்வாசல் ஓடலுற்ருன்
அவ்வாச லிற்புகுந்து அல்லியம்மாள் தேடுகிருள்
எங்குபோனுன் கள்ளனென்று இளங்கொடி தேடுகிருள்
ஐந்தாவது வாசலிலே அல்லியம்மாள் தான்புகுந்தாள்
அவ்வாசற் கதவடைத்து அருந்தாழ்ப்பாள் பூட்டினுனே
சந்தனக் கதவடைத்துத் தாழ்ப்பாளும் பூட்டிவிட்டான்
ஐந்துவாசற் கதவடைத்து ஆணழகன் வெளியானுன்
அகப்பட்டா ளல்லியென்று அடியுமென்ருன் செயபேரி
செயங்கள் செயங்களென்று செயபேரி போடுமென்ருன்
அகப்பட்டா ளல்லியென்று அடிபடுதே ரணபேரி
சிக்கினு ளல்லியென்று சின்னங்க ளூதுகிருர்
அத்தண்ட பேர்களுமே எல்லோருங் கேட்டுவிட்டார்
சந்தோஷப் பட்டார்கள் தருமராஜன் சேனையெல்லாம்
தப்பிமீந்த சனங்களெல்லாம் தனிமதுரை யோடிவிட்டார்
தேன்மொழியாள் சேனையது தென்மதுரை யோடினதே
அப்போ சகாதேவன் ஆனந்தமாய் வருகிருனே

கூண்டைத் திருப்பியவன் கொண்டுவந்தான் பட்டணத்தில்
அருச்சுனன் தன்னருகே அடிபணிந்து தெண்டனிட்டான்
தெண்டனிட்ட சகாதேவன் சொல்லுவா னொருவார்த்தை
அல்லியுடன் சண்டைபண்ண அமருக்குப் போனபோது
அகங்காரப் பெண்புலிதான் அகப்பட்ட தென்கையில்
வேங்கைப் புலிதனையே விடுகூண்டி லடைத்துவந்தேன்
மதுரா புரியாண்ட வாழ்வரசி யல்லியரை
தேரேறிச் சண்டைசெய்துத் துரைமகளைக் கொண்டுவந்தேன்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அருச்சுனன் மனமகிழ்ந்தான்
சந்தோஷப் பட்டானே [1]தாமங்கள் வாழ்மார்பன்
அன்னநடை துரோபதையாம் ஆரணங்கைத் தானழைத்து
நாக மடந்தையரை நறுநுதலைத் தானழைத்து
சேரவள நங்கையவள் சுபத்திரையைத் தானழைத்து
நான்செய்த காரியத்தை நாயகமே நீகேளாய்
மாயவரும் யானுமாக வனவாசம் போனபோது
தீர்த்தயாத்திரை போகையிலே செய்தபிழை நீகேளாய்
ஆதி சிவனையுநான் அடிவணங்க வேண்டுமென்று
மதுரா புரியிலே மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம்
பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பித்தரைக் காணவென்று
மதுரைக்குப் போகின்ற வழியிலே யங்கொருவன்
அழுதகண் ணுஞ் சிந்தையுமாய் அங்கு புலம்பிநின்றான்
ஏதுக் கழுகின்றாய் என்றவனை நான்கேட்டேன்
மதுரா புரியாளும் வாழ்வரசி யல்லியர்க்கு
அன்றாட முத்தெடுத்து அளப்பானும் நேரிழைக்கு
படிமுத்துக் குறைந்ததென்று பாரில் விழுந்தழுதான்
அல்லி யரசாணி அரசுநிலை யாள்கிறதும்
அவள்பிறந்த வண்மை யதுவிபரஞ் சொல்லுமென்றேன்
ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அரிய தவஞ்செய்ததுவும்
அகிலாண்ட சொக்கலிங்கம் அங்கயற்கண் கிருபையினால்
அல்லி யிலைமேலே அவள்பிறந்த வண்மைகளும்
ஏழு பிராயத்திலே எதிர்ந்துவந்த நீன்முகனை

[1] தாமங்கள் - மாலைகள்.

வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கட்டினதும்
கொள்ளவரு மாப்பிள்ளைக்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றாள்
சேரவரு மாப்பிள்ளைக்குச் சேறுபந்து தருவேனென்றாள்
ஆளவருஞ் சம்பந்தியை அடிப்பேனென்றாள் சேறுபந்தால்
மூச்சுகொட்டா தெருவிற்கட்டி மொய்குழலா ளாண்டிருந்தாள்
இவ்வார்த்தை நான்கேட்டு என்மனது தாளாமல்
கட்டின விருதறுத்துக் கலியாணஞ் செய்யவேண்டும்
என்று மனதிலெண்ணி எட்டுநாள் காத்திருந்தேன்
பத்தினியா ளல்லியவள் பார்வேட்டை வந்தாளே
பெண்வேஷம் போட்டலவோ பின்னே தொடர்ந்தேனே
வரிபுரவி மேலேறி மான்வேட்டை யாடையிலே
ஆனந்த மாரியர்க்கு அம்பு பொறுக்கித்தந்தேன்
வேட்டைக ளாடிவிட்டு மெத்தக் களைத்தவளும்
ஆல மரத்தடியில் அங்கே படுத்தாளே
காலும் பிடித்தேனே கதையொன்று சொன்னேனே
அடையாளங் காட்டவென்று ஆழி கழற்றிவந்தேன்
மற்றுநாள் குறத்தியிடம் மருந்துக் குளிகைகொண்டு
பித்தம் பிடித்ததனால் பெரும்பயித்தியங் கொண்டவன்போல்
அல்லியது பட்டணத்தில் அழகு திருக்குளத்தில்
வண்ண மருந்தெடுத்து வளம்பாடி யானுரைத்தேன்
அவள்தாதி மாரைவிட்டு ஆற்றிற் புரட்டுமென்றாள்
அதனாலுஞ் சாகாமல் அல்லிநினை வாயிருந்தேன்
தூக்கு மரந்தனிலே தோகையரும் போடுமென்றாள்
உபாயமாய்ச் செங்கமல உத்தமியைக் கொன்றுவிட்டேன்
காளியம்மன் கோவிலிலே காவுபோடச் சொன்னாளே
பூதக் கிடங்கதனில் போட்டடைக்கச் சொன்னாளே
பூதம் பணிமாறப் பிழைத்திருந்தே னவ்விடத்தில்
மாயனொரு பெண்ணாகி வரவழைத்துக் கொண்டுவந்தார்
ஆண்டியைப்போல் வடிவெடுத்து அல்லிதலை வாசலிலே
வண்ண மடலெடுத்து மாதுபிச்சை வாங்கிவந்தேன்
மாயன் பிடாரனார் வண்ணவிதப் பாம்பானேன்

பாம்புருவாய்ப் போயிருந்து படுக்கையில் தூங்கினேனே
பொற்கொடி மாதினுக்குப் புத்திரனுண் டாக்கிவைத்தேன்
வேறுவித வேஷங்கொண்டு மற்றுநாள் வடிவெடுத்தோம்
பெருமாளந்த மாயவனுர் பிராமணப் பெண்ணுனுர்
நான்-மெத்தக் கிழவனைப்போல் வேதியனுய் வேஷங்கொண்டேன்
ஆரணிய மானகாட்டில் அங்குதண்ணீர்ப் பந்தல்வைத்தோம்
அவ்வேஷந் தன்னுடனே அரண்மனையிற் போயிருந்தோம்
தேவேந்திரனை நோக்கிச் செய்தேனன் பெருந்தவசு
யானைத் தலைபோலே அழகான மங்கிலியம்
தும்பிக்கை போலாகத் திருமங்கிலியச் சரடும்
கொடுத்தனுப்ப வேணுமெனக் கொப்பெனத் தவசுசெய்தேன்
தேவேந் திரபகவான் சித்தமிரங்கி யென்மேல்
மாய்கைத் திருநீறும் மங்கிலியந் தந்துவிட்டார்
மாலைப் பசுங்கிளிக்கு மங்கிலியந் தரித்துவிட்டேன்
யாரு மறியாமல் அக்கணமே நானெழுந்து
கட்டின விருதறுத்துக் கடுகியே வந்துவிட்டேன்
நான்குமாதங் கர்ப்பந்தான் நடக்குதந்த மாதினுக்கு
இன்னவ னென்றுசொல்லி என்னை யறியமாட்டாள்
கழுத்திலே மங்கிலியம் கட்டினவனைத் தெரியாமல்
தரணியுள்ள ராசர்களைச் சத்தியம் பண்ணவென்று
மண்டலத்து ராசர்களை வரவென்று தானழைத்தாள்
நெய்தனைக் காய்ச்சியவள் கைதனைத் துவையுமென்றுள்
மண்டலத்து ராசரெல்லாம் வந்துசத்தியஞ் செய்தார்கள்
வெற்றி மதயானை வீமன் குடித்துவிட்டான்
ஆகையி னுலேயவள் அமருக்கு இங்கேவந்தாள்
தரும முடியழகன் சகாதேவன் பிடித்துவந்தான்
புலிக்கூண்டி லேயடைத்துப் பூவையைக் கொண்டுவந்தான்
இந்த வயணமெல்லாம் ஏந்திழைக்கு நீருரைத்து
நம்பிக்கை வாங்கியே நாயகியை வெளிவிடுங்கள்
கோபங்க ளாற்றியந்தக் கொம்பனையாள் நாயகியை
மனந்தேறச் சொல்லுங்கள் மாலையிடப் பாருங்கள்

சத்தியத்தைச் செய்தபின்பு தையலரை விட்டுவிடும்
ஆயுதத்தை வாங்கியபின் அப்புறத்தில் விட்டுவிடும்
என்றது சொல்லியே எழில்விஜய னனுப்பிவைத்தான்

துரோபதை முதலானவர்கள் அல்லியரசாணியை மாலையிடச்செய்தது.

அப்படியே யாகவென்று அன்னநடை மாதர்களாம்
துரோபதை நாககன்னி சுபத்திரை வருகிறார்கள்
மந்தாரக் குந்தியம்மாள் மற்றுமுள்ளோர் வருகிறார்கள்
வாசலும் வாசலது படியேழுந் தான்கடந்து
புலிக்கூண்டு தன்னருகே போய்ச்சேர்ந்தார் மாதரெல்லாம்
தோரா வடிவழகி துரோபதையா ளேதுசொல்வாள்
ஆரடி யம்மாளே அழகான கூண்டிலேதான்
இப்பெரிய கூண்டிலேதான் இருக்கிறவள் யாரோதான்
வாயைத் திறந்துநீ வந்தவகை சொல்லுமென்றாள்
மகுடத் துரைச்சியவள் வாய்திறந் தேதுசொல்வாள்
என்னசெய்வே னுய்ச்சியரே என்தலை விதிப்பயனோ
யாருக்கு மடங்காமல் அரசுநிலை செய்திருந்தேன்
பெண்சன்ம மெடுத்ததுதான் போதுமம்மா என்தனக்கு
ஒருவர்-வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லைக் குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
ஓடுகிற தண்ணீரில் உள்ளேமணற் சேறுமுண்டு
அடிக்கிற காற்றதனில் அலைகாற்றில் துரும்புமுண்டு
காலகால கண்டருக்குக் கண்டத்திற் கறுப்புமுண்டு
[1] குண்டுமணிக் காணுலுங் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
என்-மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக் கறுப்புமில்லை
புருவங் கறுப்பொழியப் பின்னைக் கறுப்புமில்லை
ஆறுயிரம் பாண்டியர்கள் அரியதவஞ் செய்தார்கள்
மாணுவோ மென்றுசொல்லி மலைமேற் றவமிருந்தார்
மாளாதீ ரென்றுநான் மலரிலே பெண்பிறந்தேன்

[1] குண்டுமணி=குன்றிமணி.

அல்லி யிலைமேலே ஆய்ச்சியரே யான்பிறந்தேன்
ஏழு பிராயத்திலே யெதிர்த்துவந்த நீன்முகனை
வெட்டித் தலைபிளந்து வீரபட்டஞ் சூட்டிக்கொண்டேன்
நீன்முகனைக் கொன்றுநான் நீலிபட்டங் கட்டினேனே
எல்லை யரசாண்டு இருந்தேனம்மா இக்காலம்
கொள்ளவரும் மாப்பிள்ளைக்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றேன்
சேரவரு மாப்பிள்ளைக்குச் சேறுபந்து தருவேனென்றேன்
ஆளவருஞ் சம்பந்தியை அடிப்பேனென்றேன் சேறுபந்தால்
பொம்மை விருதுகட்டிப் பூமியர சாண்டிருந்தேன்
எவனோ திருட்டுப்பயல் என்கழுத்தில் மங்கிலியம்
தெரியாமற் கட்டினானே தனிவிருதை யறுத்துவிட்டான்
அறிந்து பிடிக்கவென்று அனைவரையும் யானழைத்தேன்
நெய்தனைக் காய்ச்சியே கைதனைத் துவையுமென்றேன்
காய்ந்ததொரு நெய்தனிலே கையைத் துவைக்காமல்
நெய்தனைக் குடித்துவிட்டான் நிர்மூட னானவனும்
சண்டைக்கு வந்தவிடத்தில் சமர்த்துகளைக் காட்டாமல்
என்னைமோசஞ் செய்தவனும் இக்கூண்டி லடைத்துவிட்டான்
சரியாக நிற்கவேண்டுஞ் சண்டைகளைச் செய்யவேண்டும்
எதிரே யிருந்தலவோ என்சமர்த்தைப் பார்க்கவேண்டும்
என்னைமோசஞ் செய்தலவோ இக்கூண்டி லடைத்தானே
வெளியே விடச்சொல்லும் வீரியத்தைக் காட்டுகிறேன்
இந்த மொழிகேட்டு ஏதுசொல்வாள் துரோபதையாள்
கழுத்திலே மங்கிலியங் கட்டின வண்மையெல்லாம்
அந்த அதிசயத்தை ஆரணங்கே சொல்லுகிறேன்
காட்டிலே வேட்டையாடிக் கடுகிநீ வரும்போது
பெண்வேஷம் போட்டுன்தன் பின்னே தொடரலையோ
அம்பு பொறுக்கலையோ ஆரணங்கே யுன்தனக்கு
காலும் பிடிக்கலையோ கதையொன்று சொல்லலையோ
பித்தம் பிடித்தவர்போற் பெருமருந்து கையெடுத்து
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைக்கலையோ
அல்லிப் பெருமாளேநீ அதிகோபங் கொண்டலவோ

ஆற்றிலே போட்டுநீ அவரை அமிழ்த்தலையோ
தூக்கிலே போடுமென்றாய் துய்ய பசுங்கிளியே
காளியம்மன் கோவிலிலே காவு கொடுக்கச்சொன்னாய்
பூதக் கிடங்கிலே போட்டு அடையுமென்றாய்
மற்றுநாள் தெய்வகன்னி மணவாள னென்றழுது
தன்புருஷ னென்றுசொல்லித் தானழைத்துப் போகலையோ
ஆண்டியரைப் போலேவந்து அல்லியுன்தன் வாசலிலே
மடலூர்ந்து உன்தனது வாசல்வந் திருக்கும்போது
பாம்புகளை விட்டதனாற் பண்டாரத்தைக் கொல்லுமென்றாய்
யானையை விட்டுநீ ஆண்டியைக் கொல்லுமென்றாய்
பாம்புப் பிடாரனைப்போற் பத்தினியே வரவிலையோ
பாம்பாக வேஷங்கொண்டுன் பள்ளியறை யடையலையோ
நாலுமாசங் கர்ப்பமல்லோ நாயகிநீ யிப்போது
பார்ப்பானைப் போலேவந்து பணிமாலை சூட்டலையோ
தாலி தரித்தவர்தான் தருமர்தம்பி யருச்சுனர்காண்
உன்னைத்-தாலிகட்டி வந்ததுதான் சமர்த்தென்று பாராதே
அல்லி யிலைமேலே அதிசயமாய் உதித்ததுவும்
மெத்தப் பெரிதென்று மெல்லியேநீ பாராதே
நான்-அக்கினியிற் பெண்பிறந்த அதிசயத்தை நீர்கேளும்
வயிற்றிற் பிறந்ததில்லை வன்கொடுமை செய்ததில்லை
குடலிற் பிறந்ததில்லைக் குலக்கொடுமை செய்ததில்லை
சந்திரற்கு மச்சமுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
எனக்கு-மயிரே கறுப்பொழிய மற்றைக் கறுப்புமில்லை
புருவங் கறுப்பொழிய பின்னைக் கறுப்புமில்லை
மாசில்லாப் பெண்பிறந்தேன் வளருகின்றே னக்கினியில்
நெருப்பிற் பிறந்தேனே நீலப் பசுங்கிளியே
பாஞ்சால னெக்கியத்தில் பிறந்தேன் பதிவிரதை
மந்திரகிரி மேடையிலே மச்சறையிற் பெண்பிறந்தேன்
அருச்சுனரை மாலையிட அக்கினியிற் பெண்பிறந்தேன்
அரக்குமா மாளிகையில் ஐவ ரிறந்தாரென்று
சொல்லும் பிறந்ததுகாண் துயரங்கொண்டான் என்தகப்பன்

ஐவ ரிறந்தாரென்று ஆயாசப் பட்டிருந்தான்
யான்-மீறி வளர்ந்தேனே மெல்லிமங்கை யானேனே
போத வளர்ந்தேனே பிள்ளைபெறும் நாளானேன்
என்னைக் - கொள்ளவே வந்தவர்கள் கோடான கோடியுண்டு
மாலையிட வந்தவர்கள் மட்டு மிதங்களில்லை
அப்போது அருச்சுனரும் அன்றொரு பார்ப்பானாய்
குஷ்டரோகி போலாகக் கொற்றவனும் வேஷங்கொண்டு
பாஞ்சாலன் பந்தலிலே பார்ப்பான்போல் வந்திருந்தார்
அப்போது என்தகப்பன் ஆலோசனை யேதுசொல்வார்
வில்லை வளைத்தவர்க்கு மெல்லியரைத் தருவேனென்றார்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அரசுமுடி ராஜாக்கள்
மண்டலத்து ராஜாக்கள் வந்தல்லோ வில்வளைத்தார்
திக்கரசை யாண்டதொரு துரைகளெல்லாம் வில்வளைத்தார்
தேசத்து ராஜாக்கள் சிலையை வளைத்தார்கள்
வானவர்கோ னிந்திரனும் வந்து சிலைவளைத்தான்
விண்ணுலக ராசாவும் வில்லை வளைக்கவில்லை
தேசத்து ராசாக்கள் சிலையை வளைக்கவில்லை
அரசுமுடி ராசாக்கள் அவ்வில் வளைக்கவில்லை
திக்கரசு ராசாக்கள் சிலையை வளைக்கவில்லை
வெட்கங்கள் கெட்டாரே வேந்தரந்த ராசாக்கள்
யாராலு முடியவில்லை அவ்வில் வளைப்பதற்கு
வந்தவந்த ராசாக்கள் மானங் குலைந்தார்கள்
அப்போது உன்புருஷன் அருச்சுன ராசதுரை
பார்ப்பானைப் போலிருந்த பார்த்திபன் தானெழுந்து
தேவாதி தேவர்மெச்சத் துரைகளெல்லாம் பார்த்திருக்க
விஷ்ணுவும் பிர்மாவும் வியர்த்து நடுங்கிடவே
அண்டரண்டந் தானதிர அவ்வில் வளைத்தாரே
நீர்பார்த்து மீனெய்தார் நித்திலஞ்சேர் பூமுடியார்
என்னைமாலை யிட்டாரே எழில்விஜய ரருச்சுனரும்
எனக்கொரு குறைவுமுண்டோ என்னுடைய தங்கையரே
என்றுரைத்த மொழிகேட்டு ஏதுசொல்வாள் நாககன்னி

அல்லியரே [1] அப்பியரே அதிசயத்தை நீர்கேளும்
நான்-இந்த வுலகமல்ல இந்நாட்டு மனுஷியல்ல
நாகலோகம் பெண்பிறந்த நாககன்னி நானலவோ
ஊருமொரு மாணிக்கமாம் பேருமொரு மாணிக்கமாம்
மாணிக்கந் தன்னாலே வடிவுடைய பொற்பாவை
என்னைவந்து மாலையிட்டார் இயலான வுன்புருஷர்
நான்-என்ன குறையாக இருக்கிறேனடி அப்பியரே
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு எழுந்தாள் சுபத்திரையும்
பூவிற் பிறந்தவளே பொற்கொடியே நீர்கேளும்
மகுடத் துரைச்சியரே வார்த்தை யொன்று நீர்கேளும்
ஆயாது தங்கையர்காண் அம்மான் மகளலவோ
என்னைச் சிறையெடுக்க இயலான வுன்புருஷர்
சந்நியாசி வேஷங்கொண்டு தார்விசயர் வந்திருந்தார்
மாயப் பொடிமருந்தை மயக்கத்தைத் தூவிவிட்டார்
என்னைச் சிறைபிடித்து இட்டுவந்தா ருன்புருஷர்
நான்-என்ன குறைவாக இருக்கிறேனடி அப்பியரே
அருச்சுனரைப் பார்த்தாலே ஆவல் தெளியாதோ
மீசை முறுக்கழகர் விழியிற் கறுப்பழகர்
நாவிலே நக்ஷத்திரம் நயனவிழிப் பார்வைகளும்
தோளில் துளசிமாலை தொப்புளிலே அமிர்தகலசம்
பல்லிற் பாசவீணை பாதத்திற் செந்தாமரை
முதுகிலே மச்சரேகை முழங்காலில் முத்துமணி
அழகிலே மதனரடி அரிவையர்க்கு மணவாளர்
அருச்சுனரைப் பார்த்தாலே அருங்களைகள் தீர்ந்துவிடும்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அல்லியவ ளேதுசொல்வாள்
அழகுவேண்டு மென்றுசொல்லி யாரடி காத்திருந்தார்
மாப்பிள்ளை வேண்டுமென்று மயங்கினவ ராரடிதான்
கணவனை வேண்டுமென்று காத்திருந்தா ராரடிதான்
வேண்டுமென் றிருந்தாலல்லோ விஜயனை வேண்டுவது
இராசாக்கள் தம்மைப்போல யானும் மகுடஞ்சூட்டி

---

1 அப்பி = அக்காள்.

மாணிக்கக் கிரீடமது மகுடஞ் சிரசிலிட்டு
கத்திகட்டிச் சீமைகளைக் கன்னியரே ஆளலையோ
எதிர்த்தவரைச் சங்கரித்து எல்லையா சாளலையோ
மண்ணாண்ட ராசாத்தி மனையாட்டி யாயிருந்தால்
பூமியாண்ட ராசாத்திப் பெண்சாதி யாயிருந்தால்
கண்டார் நகையாரோ கலியுகத்தா ரேசாரோ
பார்த்தார் நகையாரோ பாருலக மேசாதோ
இவ்வார்த்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வாள் பாஞ்சாலி
மகுடத் துரைச்சியரே வார்த்தையொன்று நீர்கேளும்
தலையி லெழுதியதைத் தள்ளிவைப்பார் யாருமில்லை
ஏட்டிலெழுதியதை எடுத்தெறிவார் யாருமில்லை
அன்றெழுதும் ஆதிசிவன் அழித்தெழுதப் போவதில்லை
கதியைத் தொலைக்கலாம் காவேரி நீந்திடலாம்
விதியைத் தொலைப்பதற்கு வேறுவிதம் நாமறியோம்
கழுத்திலே தாலியது கட்டி யிருக்கையிலே
வயிற்றிலே பிள்ளையது வந்து மிருக்கையிலே
ஆயாசப் படுவதனால் அந்நியர்க்குப் பேச்சாகும்
தரணியுள்ளோர் கேட்டாலே சற்றே நகைப்பார்கள்
மாலை தரித்துநீ மணமுகூர்த்தம் செய்யவேண்டும்
எப்போதும் போலேநீ இராச்சியம் போய்ச்சேர்வாய்
மதுரா புரியென்னும் மண்டலத்தை யாண்டிருப்பாய்
எந்நாளும் போலேநீ எல்லையா சாண்டிருப்பாய்
என்றுரைத்த திதுகேட்டு அல்லியம்மா ளேதுசொல்வாள்
நல்லது ஆய்ச்சியரே நம்மை வெளியேவிடும்
மெல்லியர் மனதின்படி விவகாரம் பேசிடுவோம்
கூண்டி லடைத்தென்னை விவகாரம் பேசுவதேன்
விழியெதிரே நிற்கவேண்டும் விவகாரம் பேசவேண்டும்
வெளியே விடுங்களென்றாள் மெல்லி யிளங்கொடியாள்
அவ்வார்த்தை தான்கேட்டு அன்னநடை துரோபதையாள்
தோகை மயிலாளுந் துரோபதையு மேதுசொல்வாள்
கையி லிருக்கும்வாளை கன்னியே விட்டுவிடு

சத்திரா யுதத்தைநீ ஜன்னலிலே வீசிவிடு
என்வார்த்தை தள்ளிவிட்டு யாதொன்றும் பேசவேண்டாம்
நம்பிக்கை தந்தாலே நான்விடுவேன் வெளியேதான்
சத்தியந் தந்தாலே தையலுன்னை விடுவேனம்மா
என்றுசொன்ன உரைகேட்டு அல்லியுஞ் சம்மதித்து
அப்படியே யாகவென்று ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
சொக்கர் திருவாணை ஸ்ரீராமர் தம்மாணை
ஆதிசிவன் றன்னாணை ஆறு யிரவாணை
அங்கயற்கண் ணம்மையொடு அலர்மேலு மங்கையாணை
ஆகாய வாணியம்மை ஐயன் பிடாரிகளும்
சந்திரர் சூரியருஞ் சமஸ்தமான தேவதைமேல்
ஈசுவரும் ஈசுவரியும் இருடியர்மே லாணையென்றாள்
இந்திரரும் பிர்மாவும் எல்லார்மே லாணையென்றாள்
சத்தியந் தவறுவேனென் றெண்ணாதே தையலேநீ
காலம் புரண்டாலும் கலியுகம் பொய்த்தாலும்
சந்திரர் சூரியர்கள் தெற்குவடக் கானாலும்
சத்தியந் தவறுவேனென் றெண்ணாதே தையலேநீ
கதவைத் திறந்தலவோ கடுக விடுவாயென்றாள்
அப்போ துரோபதையாள் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள்
சகாதேவ ராசாவைச் சடுதியில் தானழைத்து
கதவைத் திறந்துமிப்போ கன்னிகையை விடுங்களென்றாள்
அப்போது சகாதேவன் அன்புடனே தானெழுந்து
தந்திர வுபாயத்தினாற் சாத்தும் கதவுதன்னை
எட்டித் திறந்தானே இயலான பொற்கதவை
சூத்திர மாகவேதான் திறந்துவிட்டான் கதவுதன்னை
மின்ன லொளிபோலே வெளிப்பட்டா ளல்லியம்மாள்
சந்திரனைப் போலே தளும்புகிறாள் தோகைநல்லாள்
குன்றின்மேற் சந்திரனும் குதித்தெழுந்த பாவனைபோல்
மகுடத் துரைச்சியவள் வந்தாள் வெளியாக
மூடு சிவிகைவைத்தார் முன்னாலே அல்லியர்க்கு
ஏறினாள் சிவிகைதனி லெடுத்தார்கள் தாதியர்கள்

அந்தப் புரத்தினிலே ஆரணங்கைக் கொண்டுசென்றார்
பத்தாங்கட் டாண்மனையிற் பத்தினியைக் கொண்டுசென்றார்
சிவிகைதனை விட்டிறங்கிச் சென்றாளே மாளிகையில்
கெண்டியிற் றீர்த்தமது கொண்டுவந்து முன்புவைத்தார்
கைகாலுஞ் சுத்திபண்ணிக் கனிவாயைக் கொப்பளித்து
அமுதுண்ணு மண்டபத்தில் ஆரணங்கு போய்ச்சேர்ந்தாள்
பந்திப்பாய் மேலாகப் பாங்குடனே வந்தமர்ந்தாள்
வாழை யிலைபோட்டு வரிசையுடன் நீர்தெளித்து
மல்லிகை [1]மொக்குபோலே மாற்றுவெள்ளி நிறம்போலே
போசனமும் பாயசமும் பொரிக்கறியும் வைத்தார்கள்
பத்து வகைக்கறியும் பதினெட்டு பச்சடியும்
சர்க்கரைப்பால் போசனமும் முப்பழமும் பாயசமும்
உண்டு புசித்தார்கள் உரிமையுட னெல்லவரும்
கைகா லலம்பினார்கள் கனிவாய்கள் சுத்திசெய்தார்
மற்றுமொரு மண்டபத்தில் வந்தமர்ந்தா ரெல்லவரும்
சந்தன புஷ்பமுடன் தாம்பூலந் தான்கொடுத்தார்
வாங்கித் தரித்தவர்கள் மண்டபத்திற் கொலுவிருந்தார்
அன்னநடை துரோபதையை அருச்சுனரும் தாமழைத்தார்
கல்யாண முகூர்த்தமது கடுகிநாள் வையுமென்றாள்
ஓலை யெழுதியே ஊருருக் கனுப்புமென்றாள்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்கள் அனைவோர்க்கு மோலையது
எழுதி யனுப்புமென்றாள் இன்பத் துரோபதையாள்

கல்யாண ஓலையெழுதி இராசராசருக்கு அனுப்புதல்.

அவ்வார்த்தை கேட்டு அருச்சுனனும் மனமகிழ்ந்து
அண்ணல்தரும ராயருக்கு அறிக்கையிட்டா னருச்சுனனும்
மாயன் பெருமாளும் மற்றுமுள்ளோர் யோசனையாய்
சாஸ்திரி பிராமணரைச் சடுதியிலே தாமழைத்து
ஊர்க்கணக்கப் பிள்ளைகளை உத்தமரை வரவழைத்து

[1] மொக்கு=மொட்டு.

சீமைக் கணக்கரைச் சீருடனே தாமழைத்து
திங்கட் கிழமையிலே தசமிநல்ல முகூர்த்தம்வைத்து
அல்லியர்க்கும் அருச்சுனற்கும் அழகு முகூர்த்தம்வைத்து
ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அனைவோரும் வாருமென்று
எழுதுமென்று ரோலையது இன்பமுடன் தர்மலிங்கம்
அப்போது கணக்கப்பிள்ளை அன்புடனே ஓலைகொண்டு
ஈழப் பனையோலை இருபக்கம் காம்பரிந்து
தாளிப் பனையோலை தலைபக்கங் காம்பரிந்து
வாரிய வோலையிலே மஞ்சளை மேற்பூசி
ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயன்மார் தங்களுக்கும்
வக்கணை யாகவேதான் வைத்து எழுதினார்கள்
எழுதிய ஓலைதன்னை யெடுத்துச் சுருள்மடித்து
செந்திரிக்கம் போட்டுத் திருவடிக்கீழ் வைத்தார்கள்
நமஸ்கார மென்றுசொல்லி நடந்தார் கணக்கர்களும்
ஓலை தனையெடுத்து உத்தமனார் தருமலிங்கம்
காற்றி லதிகமான கடுந்தூதர் தமையழைத்து
மலையுடனே தலைகொடுக்கும் மன்னவரைத் தாமழைத்து
ஓலைகொண்டு போமென்றார் உத்தமனார் தருமலிங்கம்
இந்திர புரந்தாண்டி இயலான காடுவிட்டு
காடு மலைதாண்டிக் கரியமலை தான்கடந்து
ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
குன்று மலைதாண்டிக் கொப்பெனவே தூதாட்கள்
மதுராபுரி பட்டணத்தில் வந்துவிட்டார் தூதாட்கள்
பாண்டிய ராசர்முன்னே பாங்குடனே ஓலைவைத்தார்
ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயன்மார் முன்புவைத்தார்
சாஷ்டாங்க மாகவே சரணமிட்டார் தூதாட்கள்
ஓலை தனைப்படித்து உத்தமர்கள் தாமுமெத்தச்
சந்தோஷப் ப. டார்கள் தாமமுடி ராசாக்கள்
நாமும் வருவோமென்றார் நல்லதொரு பந்தலுக்கு
ஆறா யிரவராம் ஐயன்மார் பயணமானார்
பொன்னின்மலை நாடாளும் போர்வழுதி யார்கூட

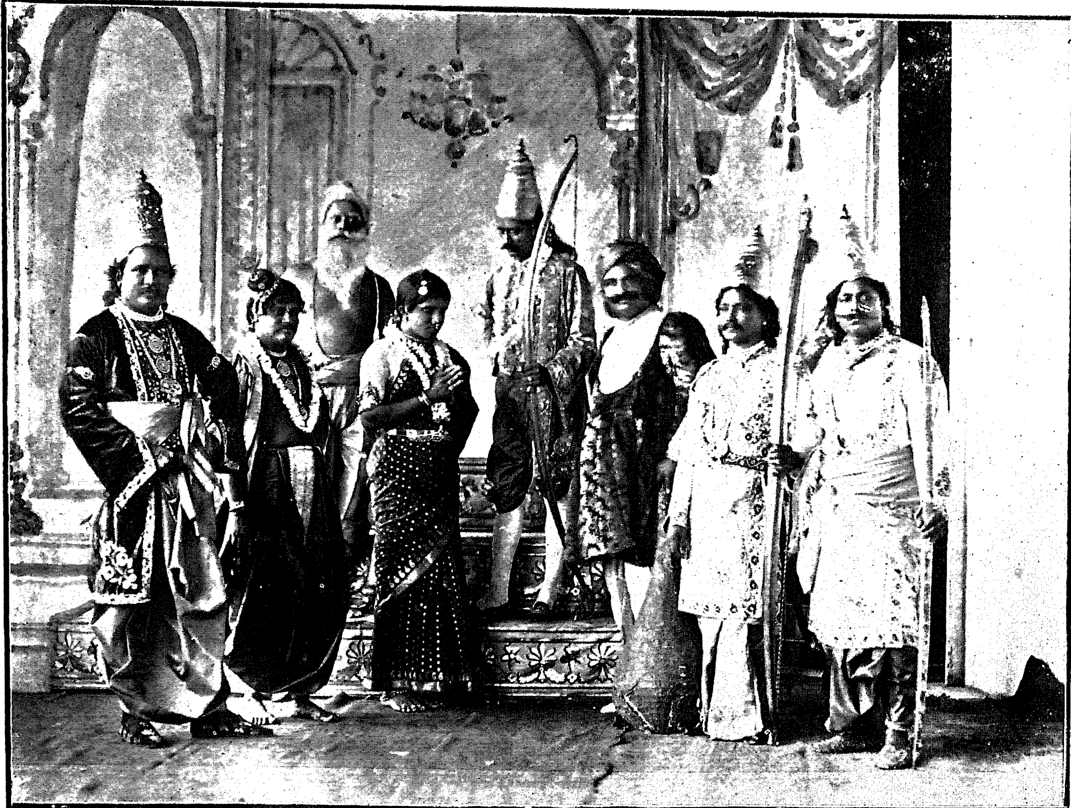
மற்றுமுள்ள ராசாக்கள் மன்னர் பயணமானார்
யானை பரிவாரம் அடங்கலும் பயணமானார்
துரியோதன ராசனுக்குச் சுருளோலை வந்ததுகாண
துருபத தேசனுக்குச் சுருளோலை வந்ததுகாண்
மாத்திர தேசனுக்கு வந்ததே ஓலையது
மண்டலத்து ராசருக்கு வந்ததே ஓலைகள்தாம்
கல்யாண வோலைதன்னைக் கண்ட வுடனேகச்
சகலமான ராசர்களும் சந்தோஷமாய் வருகிறார்கள்
திக்கெட்டை யாண்டதொரு துரைகளெல்லாம் வருகிறார்கள்
மண்டலத்தை யாண்டவர்கள் வருகிறார்க ளப்போது
முழங்கின மேளங்கள் மும்மண்டலந் தாமதிர
செந்தூ ளெழும்புவது சூரியனைக் கப்பினதே
கருந்தூ ளெழும்புவது கதிரோனைக் கப்பினதே
முத்தைப் பிளந்தார்கள் மூன்றுங்கால் நட்டார்கள்
பவளம் பிளந்தார்கள் பந்தற்கால் நட்டார்கள்
வெள்ளியாற் கால்நிறுத்தி வெற்றிலையாற் பந்தலிட்டு
மூங்கிற் பிளந்தார்கள் [1]முச்சூடும் பந்தலிட்டார்
கரும்பாலே கால்நிறுத்தி அரும்பாலே பந்தலிட்டார்
ஈர்க்குப் பிளந்தார்கள் எங்கெங்கும் பந்தலிட்டார்
பச்சோலைப் பந்தலது பதித்தார்கள் எத்திசையும்
வன்னிமரங் கமுகுமரம் வாசலெல்லாம் நாட்டினார்கள்
தென்னைப் பலாமரமுந் தெருவெல்லாம் நாட்டினார்கள்
வாழை மரங்களவை வாசலெல்லாம் நாட்டினார்கள்
மாவிலைத் தோரணமும் வாசலெங்குங் கட்டினார்கள்
எங்கெங்குஞ் சாலர்களாம் எத்திசையுந் தோரணமாம்
கண்ணாடி சல்லிகட்டிக் கவரிமான் குச்சுகட்டி
பஞ்சவர்ணக் கிளிகள்தம்மைப் பந்தலிலே தூக்கிகட்டி
அன்னமு மயிலினமும் அழகுபெறக் கட்டினார்கள்
சன்னலிலே பனிநீரைச் சாடினா ரெத்திசையும்
நிலக்கோல மிட்டார்கள் நிலமெல்லாம் பூத்தெளித்தார்

[1] முச்சூடும் = முழுவதும்.

அத்தர் புழுகுகளை யள்ளித் தெளித்தார்கள்
பட்டுரத்னப் பாய்போட்டார் பந்தலுக் குள்ளாகச்
சாரத் தலையணையுஞ் சகலாத்துத் திண்டும்வைத்தார்
அந்தச் சமயத்தில் அநந்தங்கோடி ராசாக்கள்
வருகிற துரைகளென்றால் மட்டு மிதங்களில்லை
வாகனங்கள் விட்டிறங்கி வந்தார் துரைகளெல்லாம்
சந்தன வடிவழகர் தருமருக்கே தெண்டனிட்டார்
பந்தலில் வந்தமர்ந்தார் பாங்குள்ள ராசாக்கள்
அத்தண்ட பெண்டுகளும் அனைவரும் சிவிகை விட்டு
அந்தப் புரத்திலே அனைவரும் போய்ச் சேர்ந்தார்
சாஸ்திரி பிராமணர்கள் சகலபேரும் வந்தமர்ந்தார்
செந்நெல்லைக் கீழ்பரப்பிச் சேஷ மணைபோட்டு
மணவறைப் பந்தலுக்கு மாப்பிள்ளையைக் கூட்டிவந்தார்

அல்லியரசாணியை அருச்சுனன் மாலையிடுதல்.

மாப்பிள்ளையும் பெண்ணுமாக வந்தமர்ந்தார் பந்தலிலே
சேஷ மணைமேலே சீருடனே வந்தமர்ந்தார்
செந்நெல் லரிசிகொண்டு தெற்குநோக்கிப் பொங்கலிட்டார்
நாவிதன் வந்துநின்றான் நல்லமணப் பந்தலிலே
பாலால் முகந்துடைத்தான் பத்துவிரல் நகங்களைந்தான்
பணிசெய்வன் சங்கூதப் பார்த்திபர் குடைகவிக்க
சங்கீத மேளங்கள் சபையில் முழங்கிநிற்க
வெற்றிச்சங் கூதினார்கள் விருதுமேள மடிபடவே
சிக்குக் கழித்தார்கள் சீரா யிருவருக்கும்
முன்னூறு பிராமணப்பெண் மூன்று நலங்குசெய்தார்
ஐந்நூறு பிராமணப்பெண் ஐந்து நலங்குசெய்தார்
எழுநூறு பிராமணப்பெண் எழு நலங்குசெய்தார்
மஞ்சனச் சாலையிலே மஞ்சனீ ராட்டிவைத்தார்
தீர்த்தங்க ளாடினார் தரும முடியாரும்
நீர்துவட்டி யுலர்த்தினார்கள் நிலங்கிள்ளிக் காப்புமிட்டார்

அல்லி அருச்சுனனுக்கு மாலையிடுதல்.

ஈரத் துகில்களைந்து இழைசேர்ந்த பட்டுடுத்தி
நனைத்த துகில்களைந்து நாகத்தளிர் பட்டுடுத்தி
மாப்பிள்ளையைப் பெண்ணுடனே மண்டபத்திற் கூட்டிவந்தார்
அலங்காரம் பண்ணலுற்றார் அழகா யிருவரையும்
எழில் விஜயராஜாவை எப்படி யலங்கரித்தார்
கோதி முடித்தார்கள் கொண்டைமுடி போட்டார்கள்
உச்சிக்கொண்டை போட்டார்கள் உருமாலை கட்டினார்கள்
வண்ணத் தலைப்பாகை மன்னனுக்குத் தாம்தரித்தார்
முத்துக் கடுக்கனது முகமழகாய்க் காதிலிட்டு
முத்துத்துராய்க் கலிங்கத்துராய் முன்னெற்றி யிற்சொருகி
ஒட்டுக் கடுக்கனது உலகம் விலைபெறுமே
பச்சைக்கல் லால்முருகு பதித்தார்க ளருச்சுனற்கு
வச்சிரக் கடுக்கனுடன் மாணிக்கக் கடுக்கனிட்டார்
கண்ட சரங்களோடு கனவுத்ர சஞ்சமுடன்
மோகன மாலையென முத்துச் சரப்பளியும்
ஐந்தாம் பிறைபோலே அடுக்கடுக்காய் மார்பதக்கம்
சிங்க முகக்கடகம் சீரான பாஜிபந்து
அரைநாண் கயிறுகளும் ஐந்துவிரல் மோதிரமும்
நீட்டிவைக்குங் கால்களுக்கு நெறிஞ்சிப்பூச் சல்லடமாம்
மண்டியிடுங் கால்களுக்கு மாதளம்பூச் சல்லடமாம்
சந்திரகாந்தித் தட்டிகட்டித் தாமரைப்பூச் சுங்குவிட்டுப்
பூவிழைத்த அங்கிகளும் பூட்டி யலங்கரித்தார்
பொன்னிழைத்த பட்டாடை போட்டார்கள் வல்லவாட்டு
சிவசிவா வென்றுசொல்லித் திருநீற்றுக் காப்பணிந்து
சந்தனப் பொட்டுமிட்டார் தருமர்தம்பி அருச்சுனர்க்கு
மல்லிகை மாலைதன்னை மார்பி லணிந்தார்கள்
அருச்சுனரைச் சோடித்தார் அழகுபெறத் தோழரெல்லாம்
ஆயிரம் பெண்களவர் அல்லியரைச் சோடிப்பார்
சம்பங்கி யெண்ணெய்கொண்டுத் தடவி மயிராற்றி
சீவி மயிராற்றிச் சிமிள்கொண்டை போட்டார்கள்
ஒவ்வொரு மயிர்தனக்கும் ஒவ்வொரு பொன்னிதழாம்

பூவிதழும் பொன்னிதழும் பூட்டி யலங்கரித்தார்
கட்டி முடித்தகொண்டை காதின்கீழ்ச் சோதிமின்ன
சுற்றி முடித்தகொண்டைச் சூரியனைப் போலிருக்கும்
பொன்னுயிரம் பெற்றதொரு வன்னசவுரி யுட்சொருகி
ஆண்மயிலைப் பெண்மயிலை அண்டையிலே கோத்தார்கள்
சந்திரனைச் சூரியனைத் தானும் பிறைபணிந்து
பக்கத்திற் கோத்தார்கள் பல்லியாழ் வாழ்பிறையும்
பவ்வீடு மேவீடு பக்கப் புகடிகளும்
அழகுகொப்பு சொருகுவாளி அன்னவாளி புன்னைவாளி
பச்சைக்கல் முருகுகளும் பதித்தார்கள் அல்லியர்க்கு
மூக்குத்தி சிந்தாக்கு முருகுமேற் காதுகளில்
நாகரீகக் [1]காறையது நடுக்கழுத்தில் பூஷணமாம்
ஒற்றைச் சரடுகளாம் ஒருபுறமாம் பொற்சரிகை
இரட்டைச் சரடுகளாம் இருபுறமாம் பொற்சரிகை
முத்து வடங்கடளுடன் மோகன மாலைகளாம்
வட்டச் [2]சரப்பணியாம் மார்நிறைந்த தாழ்வடமாம்
ஐந்து விரல்களுக்கும் அழுத்திய மோதிரமாம்
பத்து விரல்களுக்கும் பதிந்தகணை யாழிகளாம்
பாடகந் தண்டைகளாம் பருஞ்சிலம்புக் காலாழி
காலாழி கல்லணையாம் பீலாழி பில்லணையாம்
அஷ்டா பரணமெல்லாம் அலங்காரம் பண்ணினார்கள்
சோடித்தோ மென்றுசொல்லித் தோழியர்கள் தெண்டனிட்டா
அருச்சுனரை அல்லியரை அழைத்துவந்தார் பந்தலிலே
மணவறையின் மேலாக வந்தமர்ந்தா ரிருவருமாய்
அரசாணி நாட்டினார்கள் அம்மிக் குழவிவைத்தார்
சாலுங் கரகங்களும் சட்டமுடன் வைத்தார்கள்
அம்மி வலமாக அரசாணி முன்பாக
குத்து விளக்குகளுங் குடவிளக்கு முன்பாக
பார்த்திப னருச்சுனர்முன் பாலி யெதிராக

---

1 காறை = கண்டசரம்.

2 சரப்பணி = கழுத்திலணியும் பொற்சங்கிலி.

ஓமப் புகையதனில் உடனிருந்து வேதஞ்சொல்ல
ஆயிரம் பிராமணர்கள் அருகிருந்து வேதஞ்சொல்ல
காப்பரிசி தான்வழங்கிக் கங்கணந் தரித்தார்கள்
ஆயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயமார் தாமெழுந்தார்
மஞ்சளுடன் நெல்விதை மாவுங் கழுநூலும்
தாலியுங் கூறைகளும் தந்தாரே பாண்டியர்கள்
காலுக்கு மிஞ்சியிட்டார் கைக்குக்கணை யாழியிட்டார்
காலைக் கழுவியே கன்னியைத் தானமிட்டார்
தந்தேன் உனக்கீந்தேன் தாரைநீர் பிடியுமென்றார்
ஈந்தேன் உனக்கீந்தேன் இஷ்டநீர் பிடியுமென்றார்
தாரைநீர் வார்த்தார்கள் தந்துவிட்டார் பெண்ணரசை
மாவுங் கழுநூலும் மஞ்சளுடன் அரிசிகளும்
அத்தண்ட பிராமணர்கள் அஸ்தமிட்டார் மங்கிலியம்
மண்டலத்து ராஜாக்கள் மன்னவர்கள் அஸ்தமிட்டார்
ஆறுயிரம் பாண்டியர்கள் அல்லவரும் அஸ்தமிட்டார்
மாயன் பெருமாளும் மலோராமர் அஸ்தமிட்டார்
அரகரா வென்றுசொல்லி அழுத்துகிறான் மங்கிலியம்
சிவசிவா வென்றுசொல்லித் தேர்விஜயன் கட்டலுற்றான்
மாது தலைகுனிய மன்னன் தரிக்கலுற்றான்
பிரமமுடி மூன்றுமுடி போட்டானே புண்ணியனும்
தேவதுந் துமிமுழங்கித் தேவர்பூ மாரிபெய்தார்
சங்கீத மேளமது சபையில் முழங்கியது
அடிபடுதே ராஜபேரி அந்நகரந் தானதிர
முப்பத்து முக்கோடி முனிவருந் தேவரெல்லாம்
ஆகாய வீதியிலே அருச்சுனரை வாழ்த்தினார்கள்
முப்புரத்தைத் தானெரித்த முக்கண்ணர் வாழ்த்தினரே
அருச்சுனர்க்கும் அல்லியர்க்கும் அக்ஷதை யெறிந்துவிட்டார்
அரசாணி சுற்றினார்கள் அம்மி மிதித்தார்கள்
அப்போது அருச்சுனரும் அல்லிப் பெருமாளும்
அருந்ததி பூசைபண்ணி அள்ளிப் பொரியிறைத்தார்
கணையாழி மாற்றினார் கட்டழக ரிருவருமாய்

மாலைதனை மாற்றினார்கள் வந்தமர்ந்தா ரிருவருமாய்
அத்தண்ட ராஜர்களும் அள்ளியே சேஷையிட்டார்
வந்திருந்த ராசாக்கள் வருந்தியே சேஷையிட்டார்
ஆறு யிரவர்களும் ஐயன்மார் சேஷையிட்டார்
சேஷை தரித்தபின்பு சீருடனே மொய்யுமிட்டார்
மகுடமுடி ராசாக்கள் வந்தவர்கள் மொய்யுமிட்டார்
காப்பரிசி தான்வழங்கிக் கங்கணம் அவிழ்த்தார்கள்
அனைவரையும் தெண்டனிட்டு அரண்மனையி னுட்புகுந்தார்
பாலியப் பாய்மேலே பாங்குடனே போய்ச்சேர்ந்தார்
பாலும் பழங்களுண்டு பசியாறி வீற்றிருந்தார்
அந்தமணப் பந்தலிலே அழகான தருமலிங்கம்
மொய்ப்பாக்கும் வெற்றிலையும் முடிமன்ன ராசருக்கு
சந்தன புஷ்பங்களும் தாம்பூலம் வழங்கினரே
ஆரியர் பிராமணர்க்கும் அதிதிபர தேசிகட்கும்
பலதானங் கொடுத்தார்கள் பார்ப்பார்க ளெல்லவர்க்கும்
தானதர்ம முள்ளதெல்லாம் தருமர் வழங்கினரே
பலதானம் வாங்கிவந்த பாப்பாரும் போனார்கள்
மண்டலத்து ராசாக்கள் வந்திருந்த துரைகளெல்லாம்
போசனச் சாலையிலே போய்ப்புகுந்தா ரெல்லாரும்
பந்திப்பாய் போட்டார்கள் பாங்குடனே வந்தமர்ந்தார்
வாழை யிலைபோட்டு வரிசையுடன் நீர்தெளித்தார்
அப்பமுடன் தோசைகளும் அதிரசமும் எள்ளுருண்டை
முப்பழமும் சர்க்கரையும் முடிமன்னர் வைத்தார்கள்
புத்துருக்கு நெய்வார்த்துப் போசன முண்ணுமென்றார்
அத்தளிகை யுண்டபின்பு மறுதளிகை முன்னேவைத்தார்
மல்லிகை மொக்குபோலே மாற்று வெள்ளி நிறம்போலே
போசனம் பாலித்தார்கள் பொரிக்கறியும் வைத்தார்கள்
பத்து விதக்கறியும் பதினெட்டுப் பச்சடியும்
பொன்போல் பருப்புவைத்துப் புத்துருக்கு நெய்சொரிந்தார்
அத்தளிகை யுண்டபின்பு மறுதளிகை வைத்தார்கள்
இளந்தோய்ச்சல் தயிரும்விட்டார் எலுமிச்சங் காயுமிட்டார்

போசனங்க ளுண்டபின்புப் பொடியிட்டுக் கைதிமிறி
கைகாலுஞ் சுத்திபண்ணிக் கனிவாயுங் கொப்புளித்தார்
மணவறைப் பந்தலிலே வந்தமர்ந்தார் துரைகளெல்லாம்
சம்பந்தத் தாம்பூலந் தட்டோடே வழங்கினர்கள்
உறவின்முறைத் தாம்பூலம் உத்தமர்கள் வழங்கினர்கள்
யானை யலங்கரித்து அருச்சுனர்க்குக் கொண்டுவந்தார்
ஏறினா ரிருவருமாய் எடுத்தார் நெடுங்குடைகள்
சண்டா பறக்கவிட்டார் தனிபே ரிகையடித்தார்
யானையின்மேல் பேரிகையாம் குதிரையின்மேல் டங்காவாம்
ஒட்டகமேல் நகாரடிக்கும் ஓசை முழங்கவேதான்
சங்கீத மேளமது சபையில் முழங்கவேதான்
எக்காளச் சின்னங்களும் எழில்பெறவே யூதிவர
பாஞ்சசன்னியம் தேவதத்தம் பலவாத் தியமுழங்க
சாமரங்கள் சங்குசின்னம் தனிக்காளம் ஊதிவர
பகல்வத்தி மத்தாப்புப் பட்டப்பகல் போற்பிடித்தார்
புருசு வெடிபாணம் போத முழங்கியதே
நக்ஷத்திர பாணமது நன்றாய் முழங்கியதே
ஆடாத கூத்துக்களும் அரும்பவனி நாடகமும்
கேளிக்கை தன்னுடனே கீர்த்திமன்ன ரருச்சுனரும்
நான்குதெரு வூர்கோலம் நன்றாய் வருகிறாரே
தண்ணீர் தெளிப்பார்கள் சாம்பிராணி போடுவார்கள்
வாழைமரங் கமுகுமரம் வாசலெல்லாம் நாட்டுவார்கள்
தென்னை பலாமரங்கள் தெருவெங்கும் நாட்டுவார்கள்
நிலக்கோல மிடுவார்கள் நிலமெல்லாம் பூத்தெளிப்பார்
ஊர்கோல மாகியவர் உத்தமர்கள் வந்தார்கள்
ஆலஞ் சுழற்றினர்கள் அருச்சுனர்க்கும் அல்லியர்க்கும்
திருஷ்டிகள் சுற்றிவந்து தெருவிலே கொட்டுவார்கள்
வாகனங்கள் விட்டிறங்கி மண்டபத்திற் போய்ப்புகுந்தார்
பாலும் பழங்களுண்டு பசியாறி வீற்றிருந்தார்
ஐந்துநாள் சென்றபின்பு அத்தண்ட ராசாக்கள்
அவரவர் மாளிகைக்கு அனைவோரும் போகவென்று
தருமர் செலவதனால் தானடந்தார் மாளிகைக்கு

பாண்டியரும் அல்லியும் விடைபெற்று மதுரைக்கு வந்தது.

ஆறு யிரவரும் ஐயன்மார் முதலாக
மூடுசிவி கையிலே மெல்லியரை வைத்துக்கொண்டு
காலாளுஞ் சேவகருங் கடுகிப் பயணமானார்
தருமர் செலவதினாற் சந்தோஷ மாயெழுந்து
யானைகளுஞ் சேனைகளும் யாவர்களு மாகவேதாம்
மேள முழங்கிவர முடிமன்னர் போகிறார்கள்
மதுராபுரி பட்டணத்தில் வந்தார்க ளெல்லவரும்
நான்குதெருக் கோலம்வந்து நாயகிபோய்ச் சேர்ந்தாளே
மண்டபத்துக் குள்ளாக வந்தமர்ந்தா ரெல்லாரும்
அப்போது அல்லியரும் அரசுகுண மானாளே

அல்லியரசாணி பாலகனைப் பெற்றது.

ஓராந்தான் மாதமது ஒருதிங்கட் கிழமையிலே
இரண்டாந்தான் மாதமது இரண்டுதிங்கள் நாளாச்சு
மூன்றாந்தான் மாதமது முத்துக்கொங்கை முகங்கறுத்து
நான்காந்தான் மாதத்திலே நன்மசக்கை யானாளே
ஐந்தாந்தான் மாதத்திலே அடிவயிறு கனத்திடவே
ஆறாந்தான் மாதத்திலே அங்கமெல்லாந் தங்கநிறம்
ஏழாந்தான் மாதத்திலே இசைந்தசீ மந்தஞ்செய்தார்
எட்டாந்தான் மாதத்திலே இளைப்புந் தவிப்பானாள்
ஒன்பதாம் மாதத்திலே உடம்பெங்கும் நோகுதென்றாள்
பத்தாந்தான் மாதத்திலே பாலகனைப் பெற்றெடுத்தாள்
பப்புர வாகனென்று பாண்டியர்கள் பெயருமிட்டார்
மாணிக்கத் தொட்டியிலே வளருகிறா னிந்திரனும்
சொக்க ரருளாலே சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்
பாரிலுள்ள ஆடவரும் பாலகரும் மங்கையரும்
ஆரியரும் மற்றோரும் யாவர்களும் இக்கதையைப்
படிக்கும் பலனைப் பலநன்மையு மடைந்து

ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் வேரூன்றி
பால்போல் ருசிக்கப் பாரில்மிகத் தான்வாழி
மூங்கில்போல் அன்னைசுற்றம் முசியாமல் தான்வாழி
ஓங்கிய நால்வேத முயிர்பலவுந் தாம்வாழி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மாதவத் தோர்கள் வாழ்க மற்றுள்ள தேவர் வாழ்க
வேதமும் வாழ்க வீர சைவர்கள் தாமும் வாழ்க
ஆதுலர் முனிவர் வாழ்க அருந்தவ ருஷிகள் வாழ்க
பூதலம் வாழ்க விந்தப் புவியுளோர் வாழ்கத் தானே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

இப்பெருங் கதையை யுரைத்தவர் படித்தோ
ரெழுதினோர் பொருள்விரித் திசைத்தோர்
செப்பரு மன்பாற் கேட்டுளோ ரிதன்பேர்
செப்பினோர் தீமையிற் றீர்ந்தே
எப்பெருஞ் சிறப்பு மைந்தரும் வாழ்வு
மிசைந்ததீர்க் காயுளு மெய்தி
ஒப்பருங் கதியி னிலைபெற விளங்கி
யும்பரும் புகழவாழ் குவரே.

அல்லியரசாணிமாலை
முற்றிற்று.

அல்லியரசாணிமாலையின்

அரும்பத விளக்க அகராதி

அ

அகம் - இறுமாப்பு.
அக்கமணி - சங்கு.
அங்காடிக்கூடை - கடைவீதியில் பண்டங்கள் வைத்திருக்கும் கூடை.
அசுவம் - குதிரை.
அஸ்திரம் - அம்பு.
அஞ்சனம் - மை.
அட்சயபாத்திரம் - பிச்சையெடுக்கும் பாத்திரம்.
அட்டாளும் - உண்டுபண்ணி ஆளும்.
அணங்கு - தெய்வப்பெண்.
அண்டர் - தேவர்.
அதிரதர் - முழுத்தேரரசர்.
அந்தகன் - யமன்.
அந்தணர் - பிராமணர்.
அப்பிங்கனம் - அப்பியங்கனம் - எண்ணெய் ஸ்நானம்.
அமர் - சண்டை, யுத்தம்.
அரதேசி - உள்ளூரான்.
அரப்பு - அரைப்பு - இலுப்பைப் புண்ணாக்கு.
அரவம் - பாம்பு.
அரன் - சிவன்.
அரிக்குட்டி - சிங்கக்குட்டி.
அரிவை - பெண்.
அருகு - சமீபம்.
அர்த்தரதர் - ஒருவகைத்தேர்வீரர்.
அழிம்பு - அழிவு.
அழும்பு - அழிம்பு.
அனந்தல் - நித்திரை, தூக்கம்.
அனல் - நெருப்பு.

ஆ

ஆகடியம் - அநியாயம்.
ஆகிடும்பு - ஆகடியம்.
ஆக்கிரமித்து - கோபித்து.
ஆக்கினை - தண்டனை.
ஆங்காரம் - அகங்காரம் - கர்வம்.
ஆதரி - காப்பாற்று.
ஆதித்தன் - சூரியன்
ஆலயம் - கோயில்.

இ

இடர் - துன்பம்.
இடுக்கம் - துன்பம்.
இணை - இரண்டு.
இயம்பு - சொல்.
இரணமுரசு - போர்முரசு.
இருநிலம் - விசாலமான பூமி.
இன்பம் - சந்தோஷம்.

ஈ

ஈழம் - இலங்கை.

ஏ

ஏகாந்தம் - தனிமை.
ஏனாதி - நாவிதன்.

உ

உகந்த - பிரியமான.
உச்சிதம் - வெகுமதி.
உந்திச்சுழி - கொப்பூழ்.
உய்வோம் - பிழைப்போம்.
உருமம் - மத்தியானம்.

ஔ

ஔவை - கிழவி.

க

கணை - அம்பு
கண்டிகை - உருத்திராட்சம்.
கதம்பம் - வாசனைப்பொடி.
கதிரோன் - சூரியன்.
கமண்டலம் - கெண்டிகை, சுரைக் குடுக்கை.
கமலம் - தாமரை.
கமுகு - பாக்குமரம்.
கரம் - கை.
கருமம் - வேலை.
களிகூர்ந்து - சந்தோஷித்து.

கனகதண்டி - தங்கப்பல்லக்கு.
கனி - பழம்.

கா

காண்டீபன் - அர்ச்சுனன்.
காந்தி - பிரகாசம்.
காலகண்டர் - சிவபெருமான்.
காலன் - யமன்.
கானகம் - காடு.
கானம்மை - ஞானம்பாள்.

கி

கின்னரி - வீணை.

கு

குழு - கூட்டம்.
குளிகை - மாத்திரை.

கூ

கூடல் - மதுரை.

கொ

கொக்குமணி - ஒருவகை முத்து.
கொண்டானடித்தல் - ஒருவகை விளையாட்டு
கொப்பென - விரைவாக, சீக்கிரமாக.
கொசவணம் - கொய்சகம் - விடுந்தலைப்பு.
கொற்றவன் - அரசன்.

கோ

கோகிலம் - குயில்.
கோமான் - அரசன்.

ச

சங்கமர் - சிவனடியார்.
சடலம் - உடம்பு.
சதி - மனைவி.
சதுர்முகன் - பிரமா.
சமரதர் - ஒருவகைத் தேர் வீரர்.
சமுதாடு - ஒருவிதக்கத்தி.
சம்பிரங்கள் - சம்பிரமங்கள் - சந்தோஷக்கொண்டாட்டம்.
சரம் - அம்பு.
சருவி - கொஞ்சி.
சல்லி - தொங்கல்.
சன்னதம் - ஆவேசம்.

சா

சாகரம் - சமுத்திரம்.
சாம்புவன் - பறையன்.

சி

சித்தசன் - மன்மதன்.
சிந்தை - மனம்.

சு

சுங்கு - மடிப்பு.

செ

செந்திரிக்கம் - ஓலைத்திருமுகத்துக்குமேல்மூடி.
செருக்களம் - யுத்தபூமி.
செவி - காது.

சே

சேருபந்து - சேர்பந்து - சவுக்கு.
சேனைவிதம் - அநேகவிதம்.
சோங்கு - ஒருவகைக் கப்பல்.
சோபம் - சோர்வு, களைப்பு.
சோளி - பிச்சைக்காரன் பை.

சோ

சோனைமழை - பெருமழை.

த

தட்டி - கச்சை.
தரணி - பூமி.
தரணிபதி - அரசன்.
தனஞ்சயன் - அர்ச்சுனன்.
தனிமதுரை - ஒப்பற்ற மதுரை.

தா

தாமக்குழல் - பூமாலை அணிந்த கூந்தல்.
தாமணி - கயிறு.
தாரகன் - தேர்ச்சாரதி.

தி

திங்கள் - சந்திரன்.
திருநீறு - விபூதி.

து

துகில் - வஸ்திரம்.
துணையடி - இரண்டு பாதங்கள்.
தும்பி - வண்டு.
துய்ய - பரிசுத்தமான.
துரவு - கிணறு.
துரிதம் - வேகம்.

தொ

தொழுதல் - வணங்குதல்.
தொழுவம் - மாட்டுக்கொட்டில்.

தோ

தோழன் - சினேகிதன்.
நடபாவி - வழிகிணறு.
நட்டணை - பரிகாசம், வேடிக்கை.
நண்ணி - நெருங்கி.
நயனம் - கண்.

நா

நான்முகன் - பிரமா.

நீ

ந்துதல் - சொல்லுதல்.

நீ

ட்டை - நீர்க்குமிழி.
(தெலுங்கு) தண்ணீர்.

ப

ரம் - யுத்தபூமி.
றட - தானியக்களஞ்சியம்.
பணிதல் - வணங்குதல்.
பண்டு - பழம்.
பதாதி - வாகனமில்லாதவர்.
பரி - குதிரை.
பரிமளித்தல் - வாசனைவீசுதல்.
பருவதம் - பர்வதம் - மலை.
பல்லவம் - கொம்பு.
பவுத்திரம் - மோதிரம்.
பன்னுதல் - சொல்லுதல்.

பா

பாட்டை - வழி.
பார - பெரிய.
பாரவுந்தார் - கிருஷ்ணர்.
பார் - பூமி.
பார்த்தன் - அர்ச்சுனன்.
பாலீசர் - கபாலீசர் - சிவன்.
பானி - (துலுக்கு) தண்ணீர்.
பானு - சூரியன்.

பி

பிடாரன் - பாம்பாட்டி.
பிராயம் - வயது.

பு

புகல் - சொல்.
புயங்கம் - பாம்பு.

பூ

பூஷணம் - பாம்பு.

ம

மகடி - ஒருவகை ஊதுகுழல்.
மசங்குதல் - கசங்குதல்.
மஞ்சன் - மகன்.
[illegible] - பனைமட்டைக்கங்கு.
மடிதல் - சாதல்.
மடை - வாய்க்கால்.
மணம் - கலியாணம், வாசனை.
மண்டலம் - பூமி.
மத்தகஜம் - மதங்கொண்டயானை.
மதி - புத்தி, சந்திரன்.
மதுரம் - இனிப்பு.
மறலி - யமன்.
மறலிமைந்தன் - வீமன்.
மறையவன் - பிராமணன்.

மா

மாசு - குற்றம்.
மாரன் - மன்மதன்.

மி

மிஞ்சி - கால்மோதிரம்.

மு

முகந்து - மொண்டு.
முகில்வண்ணர் - மேகநிறத்தர், கிருஷ்ணர்.
முஸ்தீபு - தயார்.

மே

மேனி - உடம்பு.

வ

வரன் - சிவன்.
வருஷித்தல் - (மழை) பெய்தல்.
வலசைவாங்கிப்போதல் - கூட்டத்தோடே எடுபட்டுப்போதல்.
வல்லவி - சக்தியுள்ளவள்.
வல்லியம் - புலி.
வளவன் - சோழன்.
வன்மை - கொடுமை.

வா

வானவர்கோன் - தேவர்களுக்கு அரசன், இந்திரன்.

வி

விடாய் - தாகம்.
விடுதி - வீடு.
விஜயன் - அர்ச்சுனன்.
விந்தை - ஆச்சரியம்.
விமலர் - சிவன்.
விருதி - ஜெயம்.
விலங்கு - மிருகம்.
விளம்புதல் - சொல்லுதல்.

வெ

வெங்கானல் - கொடிய வணம்.

வே

வேதியர் - பிராமணர்.
வேஷ்டை - களைப்பு.
வேழம் - யானை.
வேள்வி - யாகம்.

நீ

நீதுதல் - சொல்லுதல்.

நீ

டை - நீர்க்குமிழி.
(தெலுங்கு) தண்ணீர்.

ப

ரம் - யுத்தபூமி.
றட - தானியக்களஞ்சியம்.
பணிதல் - வணங்குதல்.
பண்டு - பழம்.
பதாதி - வாகனமில்லாதவர்.
பரி - குதிரை.
பரிமளித்தல் - வாசனைவீசுதல்.
பருவதம் - பர்வதம் - மலை.
பல்லவம் - கொம்பு.
பவுத்திரம் - மோதிரம்.
பன்னுதல் - சொல்லுதல்.

பா

பாட்டை - வழி.
பார - பெரிய.
பாரவுந்தார் - கிருஷ்ணர்.
பார் - பூமி.
பார்த்தன் - அர்ச்சுனன்.
பாலீசர் - கபாலீசர் - சிவன்.
பானி - (துலுக்கு) தண்ணீர்.
பானு - சூரியன்.

பி

பிடாரன் - பாம்பாட்டி.
பிராயம் - வயது.

பு

புகல் - சொல்.
புயங்கம் - பாம்பு.

பூ

பூஷணம் - பாம்பு.

ம

மகடி - ஒருவகை ஊதுகுழல்.
மசங்குதல் - கசங்குதல்.
மஞ்சன் - மகன்.
ல் - பனைமட்டைக்கங்கு.
மடிதல் - சாதல்.
மடை - வாய்க்கால்.
மணம் - கலியாணம், வாசனை.
மண்டலம் - பூமி.
மத்தகஜம் - மதங்கொண்டயானை.
மதி - புத்தி, சந்திரன்.
மதுரம் - இனிப்பு.
மறலி - யமன்.
மறலிமைந்தன் - வீமன்.
மறையவன் - பிராமணன்.

மா

மாசு - குற்றம்.
மாரன் - மன்மதன்.

மி

மிஞ்சி - கால்மோதிரம்.

மு

முகந்து - மொண்டு.
முகில்வண்ணர் - மேகநிறத்தர், கிருஷ்ணர்.
முஸ்தீபு - தயார்.

மே

மேனி - உடம்பு.

வ

வரன் - சிவன்.
வருஷித்தல் - (மழை) பெய்தல்.
வலசைவாங்கிப்போதல் - கூட்டத்தோடே எடுபட்டுப்போதல்.
வல்லவி - சக்தியுள்ளவள்.
வல்லியம் - புலி.
வளவன் - சோழன்.
வன்மை - கொடுமை.

வா

வானவர்கோன் - தேவர்களுக்கு அரசன், இந்திரன்.

வி

விடாய் - தாகம்.
விடுதி - வீடு.
விஜயன் - அர்ச்சுனன்.
விந்தை - ஆச்சரியம்.
விமலர் - சிவன்.
விருதி - ஜெயம்.
விலங்கு - மிருகம்.
விளம்புதல் - சொல்லுதல்.

வெ

வெங்கானல் - கொடிய ணம்.

வே

வேதியர் - பிராமணர்.
வேஷ்டை - களைப்பு.
வேழம் - யானை.
வேள்வி - யாகம்.

நீ

நீதுதல் - சொல்லுதல்.

நீ

ீடை - நீர்க்குமிழி.
(தெலுங்கு) தண்ணீர்.

ப

ாம் - யுத்தபூமி.
ாட - தானியக்களஞ்சியம்.
பணிதல் - வணங்குதல்.
பண்டு - பழம்.
பதாதி - வாகனமில்லாதவர்.
பரி - குதிரை.
பரிமளித்தல் - வாசனைவீசுதல்.
பருவதம் - பர்வதம் - மலை.
பல்லவம் - கொம்பு.
பவுத்திரம் - மோதிரம்.
பன்னுதல் - சொல்லுதல்.

பா

பாட்டை - வழி.
பார - பெரிய.
பாரவுந்தார் - கிருஷ்ணர்.
பார் - பூமி.
பார்த்தன் - அர்ச்சுனன்.
பாலீசர் - கபாலீசர் - சிவன்.
பானி - (துலுக்கு) தண்ணீர்.
பானு - சூரியன்.

பி

பிடாரன் - பாம்பாட்டி.
பிராயம் - வயது.

பு

புகல் - சொல்.
புயங்கம் - பாம்பு.

பூ

பூஷணம் - பாம்பு.

ம

மகடி - ஒருவகை ஊதுகுழல்.
மசங்குதல் - கசங்குதல்.
ருஞ்சன் - மகன்.
ு - பனைமட்டைக்கங்கு.
யடிதல் - சாதல்.
மடை - வாய்க்கால்.
மணம் - கலியாணம், வாசனை.
மண்டலம் - பூமி.
மத்தகஜம் - மதங்கொண்டயானை.
மதி - புத்தி, சந்திரன்.
மதுரம் - இனிப்பு.
மறலி - யமன்.
மறலிமைந்தன் - வீமன்.
மறையவன் - பிராமணன்.

மா

மாசு - குற்றம்.
மாரன் - மன்மதன்.

மி

மிஞ்சி - கால்மோதிரம்.

மு

முகந்து - மொண்டு.
முகில்வண்ணர் - மேகநிறத்தர், கிருஷ்ணர்.
முஸ்தீபு - தயார்.

மே

மேனி - உடம்பு.

வ

வரன் - சிவன்.
வருஷித்தல் - (மழை) பெய்தல்.
வலசைவாங்கிப்போதல் - கூட்டத்தோடே எடுபட்டுப்போதல்.
வல்லவி - சக்தியுள்ளவள்.
வல்லியம் - புலி.
வளவன் - சோழன்.
வன்மை - கொடுமை.

வா

வானவர்கோன் - தேவர்களுக்கு அரசன், இந்திரன்.

வி

விடாய் - தாகம்.
விடுதி - வீடு.
விஜயன் - அர்ச்சுனன்.
விந்தை - ஆச்சரியம்.
விமலர் - சிவன்.
விருதி - ஜெயம்.
விலங்கு - மிருகம்.
விளம்புதல் - சொல்லுதல்.

வெ

வெங்கானல் - கொடிய ணம்.

வே

வேதியர் - பிராமணர்.
வேஷ்டை - களைப்பு.
வேழம் - யானை.
வேள்வி - யாகம்.